

Valentina Becart

Antologie de poezie și comentarii

VALENTINA BECART

ANTOLOGIE
de POEZIE și COMENTARII

Editura *PAN EUROPE* Iași
2008

Editura **PAN EUROPE** Iași

Tel/fax: 0232-276154

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BECART VALENTINA

Antologie de poezie și comentarii /

Valentina Becart; – Iași : Pan Europe, 2008.

p. 377; 14/20 cm

ISBN 978-973-8483-61-3

Desene: Valentin VĂRAN

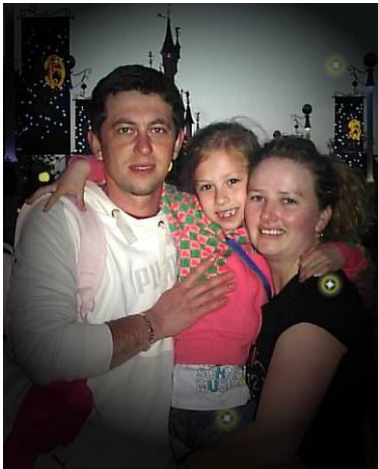
Tehnoredactare: Andrei CHIRVASĂ

Tipar: PAN EUROPE Iași

ISBN: 978-973-8483-61-3

***fiului meu Valentin Marian
nurorii mele Gabriela Aurora Paula
și
nepoatei mele Michele Diana***

Birmingham, Anglia

O antologie cu comentarii, binevenită...

O idee strălucită, de a prezenta, într-un mod original, creații ale confrăților întru poezie și comentate în manieră „becartiană”. Valentina Becart, ea însăși un astru pe cerul Poeziei, a convocat muzele prietenilor la o masă rotundă, împărțășind apoi impresiile sale. Aparent, totul ar fi cât se poate de simplu: o selecție de poezii ale unor prieteni și comentarii pentru fiecare, dar dacă facem o analiză, numai a comentariilor ce însoțesc fiecare poezie,

constatăm că a fost nevoie de o muncă titanică pentru realizarea acestui volum. Citind câteva dintre poeziile alese – nu le numesc, pentru a nu păcătui față de prietenii pe care i-aș putea omite din cauza lipsei de spațiu, dar și dintr-o eventuală neatenție –, am fost surprins (și chiar emoționat) de comentariile autoarei volumului, comentarii care, luate separat, sunt poezie în adevăratul sens al cuvântului.

Ce ar mai fi de adăugat: mulți dintre poeții prezenți în filele acestei cărți sunt și prietenii mei, pe care am impresia că i-am redescoperit, dar pe lângă ei sunt și prieteni noi, pe care îi voi citi cu aceeași plăcere cu care îi citesc pe cei „*cu vechime*”.

Aurel Oancea

-----* poetul este „*cheia de aur*” cu ajutorul căreia se deschid grădinile fermecate ale cuvintelor, fără de care... mirajul acestora ar rămâne zăvorât pentru totdeauna.

VALENTINA BECART – un „*Om*” ce s-a lăsat prins de vraja parfumului unic al „*florilor spirituale*”... flori nobile, rare și desigur – nemuritoare.

Antologie de poezie

ANCA MARIA SPIRIDON (minchipui)

Începutul singurătății

Adam se simte singur în proaspătul Eden,
Se simte gol în suflet și fără înțeles
Căci nu cunoaște sensul cuvântului „etern”
Iar gândul încă-i este neînceput și șters.

E încă umed lutul, nu știe bine mersul,
N-a botezat apusul, ispita, îndrăzneala
Și e departe încă de tot ce Universul
Ascunde în Big-Bang-uri. N-a inventat greșeala.

Privirea lui e verde ca începutul vieții
Pe gura lui necoaptă nu-i sete de sărut
El plânge doar în roua din ochii dimineții.
Adam acesta este întâiul nenăscut.

Și printre flori de Rai își caută cuvinte,
Dă nume tuturor și vrea să fie sigur
Că pentru... el, tot... el le va păstra în minte.
Adam e înțelept, nemuritor și... singur.

===== ♣ =====

Înflorire

minchipui

Când ești aici, cu mine, îmi înflorește gândul
și stelele se duc devreme la culcare
Căci nu mai au ce-mi spune. Eu le-am furat cuvântul
L-am legănat încet și l-am culcat în mare.

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

Azi vor vorbi doar ochii iar sufletul va scrie
Din liniști împletite va țese înțelesuri
Din părul meu va face cerneală și hârtie
și înțelesul tău îl va cuprinde-n versuri.

Din flori de gânduri dulci voi aduna nectar
și-l voi inocula încet, amestecându-l
În visele cu mine când n-o să ai habar
Cum doar când ești aici îmi înflorește gândul.

===== ♣ =====

Ochii verzi

minchipui

Prin gândul copt al toamnei adie Dumnezeu
Și-nchide ochii verzi ai frunzelor de nuc
Ce mor și toamna asta așa cum mor mereu
Și către raiul lor, al Verdelui, se duc.

Un verde crud, un prunc, stă dincolo de noapte
La poarta lumii celor ce nu au nici un dor
Și dintr-un amalgam de foșnete și șoapte
Compune tristul bocet al frunzelor ce mor.

Iar ele, după ce își scutură rugina
Acolo, pe pământ, și cad pe ea zăpezi
Se-ntorc la Dumnezeu, iar El le dă lumina
Și le deschide ochii tulburător de verzi.

Renasc apoi pe ramuri, ca niște dulci priviri,
Privirile pe care de-o viață le visezi,
Căci Dumnezeu în ele sădește nemuriri
Și-n El le odihnește. Dă-mi, Doamne, ochii verzi!

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Poetul

minchipui

Poetul stă la masă neputincios și tace;
Ca rimele-i banale, căci nopți insomniace
I-au pângărit simțirea cu versuri infertile,
și-au scrijelit retina-n sevrage inutile.

L-au amețit isteric naiadele mahmure.
Sub tâmpile, Universul, nevrând să-i mai îndure
Big-Bang-uri eșuate, cu împlinirea-n om,
I s-a închis agonic și ferm într-un atom.

*

Turnând în creuzete Nadirul și Zenitul
Reinventează zeii, căci azi, nefericitul,
Tânjind la vers de aur (eterna alchimie)
Poetul stă la masă, neputincios, și scrie...

===== ♣ =====

Trădare

minchipui

Când norii mai coboară din ceruri pe pământ
Și mai ascund din patimi, din cuie și arginți,
Iar Dumnezeu devine din ce în ce mai sfânt
Și mai împovărat cu mii de rugăminți,

Când lacrima de dor ni-i singura povară
Și ultima privire ne e trimisă-n dar
Să rupă plânsul mort ce putred ne-nconjoară
Și să-l închidă veșnic în iad de gând amar,

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Când suntem încă vii și ne hrănim cu vise
Și mai coboară încă iubirea dintre sfinți,
Să-ți amintești atunci iertările promise
Și tot de-atunci să uiți, să nu mai știi să minți.

Atunci să mă săruți arzând pe pleoapa stângă
Că să-mi învie zborul și gândul din noroi,
Să stai în preajma mea când mintea mi-e nătângă,
Să ne sfințim cu verbe, o clipă amândoi.

Iar când prin toate astea voi reuși să zbor
Am să-ți sărut ca Iuda obrazul și-am să fug,
Am să m-ascund de tine, din gânduri am să-ți mor
Căci lumea care-o caut tu o tot arzi pe rug.

Dar n-am să-ți uit privirea și am s-o duc în cer
S-o-nchin la cele sfinte, s-o rog să mă aline,
Să-mi fie ea icoană sau poate temnicer
Când vor rodi în minte dorințe asasine.

===== ♣ =====

AUREL OANCEA

Prima mea scânteie de viață s-a manifestat în zorii zilei de 22 iunie 1951, apoi biografia mea a curs la fel ca multe altele: cei 7 ani de-acasă cu grădiniță (pe care am abandonat-o după două săptămâni – prilej pentru „prietenii” familiei să-mi prevadă ceva similar și cu școala), școala din sat și alte școli, liceul, facultatea, viața de celibatar urmată de cea de familist.

Poezii am început să scriu încă de pe vremea coșurilor de pe față și scriu și acum, din dorința de face ceva care-mi place și de a le dăruii celor cărora le citesc și le găsesc plăcute.

===== ♣ =====

La început...

Era vară –
O vară cum nu mai fusese niciodată.
Se întreceau în triluri ciocârlii
De răsuna câmpia toată.

Dis-de-dimineată, tata
Și-a pus în căruță cele necesare:
Amnarul, punga cu tutun și pachetul de foițe,
Traista cu merinde, cutea, nicovala, coasa.
N-a uitat nici bota pentru apă.

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Mama a rămas acasă,
Nu se simțea bine.
Tata i-a spus doar atât:
„O chem pe sor'mea
Să aibă ea grijă de tine”.
După ce-a venit mătușa,
Tata a-njugat boii
Și-a plecat la coasă.

.....
Cosașii au întrerupt lucrul
Și discutau, la o țigară, despre seceta
Mai nemiloasă ca-n toți anii,
Despre colectivizare și
„c-or să vină americanii”.

Stârnind nori imenși de praf în urmă,
Dinspre sat, venea în fugă sora tatii.
S-a oprit gâfâind și-a spus:
– Am o veste, frate Neculai!
Și, fi'ndcă nu mai scotea un cuvânt
(își trăgea sufletul),
Tata aproape a strigat la ea:
– Spune-mi, e de bine sau de rău?

– Cum să fie de rău, frate?
Ți-a născut nevasta un flăcău!

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Fantezie de toamnă

aurel oancea

Sălbatec trece vântul prin pomii dezbrăcați!...
Afară-i trist, iubito, și toamna-n agonie
Aruncă frunze moarte pe strada mea pustie.

În timpul ce lin curge, absent la tot ce este,
La masa mea de lucru, trăiesc vechea poveste
A celor ce-și pierd vremea, de lume izolați.

O muscă, ce se pare că nu prea mă respectă,
Din când în când, îmi cântă – cu voce de insectă –
Un cântec trist de toamnă, strident și monoton,

Iar fumul de țigară, subțire, albăstrui,
Asemeni unei jertfe, adusă Nu-Știu-Cui,
Din scrumiera mică, se-nalță spre plafon.

Uit să-mi golesc paharul, iar mintea-mi obosită
Nu vrea să mai lucreze în palida lumină
Și-alunecă pe-o parte, de vise doborâtă...

Pe malul unei ape, ajuns-am fără știre.
Văd sălcii plângătoare ce trunchiul și-l înclină,
Și flori mărunte-n iarbă încântă-a mea privire.

Și-apari, nălucă blondă, plutind cu pași vioi.
Cu brațele deschise, spre mine vii zâmbind,
Alerg și eu spre tine și vreau să te cuprind,

Dar ești un nor, ce-n zare se pierde-ncet, încet,
Lăsându-mă în urmă, cuprins de un regret.
Atât doar mai țin minte, nu știu ce-a fost apoi.

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Îmi frec cu palma ochii, ca după un coșmar.
În cameră pătrunde tot frigul pe sub ușa,
Țigara-n scrumieră s-a prefăcut cenușă,

Iar musca de-adineaori înoată în pahar...
Afară-i trist, iubito, și toamna-n agonie
Aruncă frunze moarte pe strada mea pustie.

===== ♣ =====

Agonia unei flori

aurel oancea

Floare tristă și frumoasă, floare
Aruncată-n colbul din cărare,
Din iubire fost-ai dăruită,
Dar te stingi sub soare, ofilită.

Mulți, pe lângă tine, trec acum,
Unii nu te văd cum zaci în drum,
Neatenți, te calcă în picioare.
Cui să-i pese de ce simte-o floare?

Agonia-ți va sfârși îndată,
Vei muri, de nimeni regretată,
Cum mor florile de pretutindeni.
Nu-și va aminti de tine nimeni.

Floare tristă, cât de mult te-asameni
Cu a mea iubire pentru oameni!...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Șăgalnic, vântul...

aurel oancea

Privirea mea tot orizontul l-a cuprins –
Eu nu mai știu nimic de tine, nu mai știu...
Caișii noștri-au înflorit, apoi au nins,
Nu mai puteau s-aștepte, e deja târziu,

Iar liliacul alb, ce-l îndrăgeai într-una,
Îmi pare și mai trist acum, fără tine
Și florile-i căzură, una câte una,
Mai rar, sperând că poate cea iubită vine.

Aud și-acum al glasului tău drag ecou...
Eu știu că vei veni la mine, ca-ntr-un vis,
Când iar vor fi pe ram flori albe de cais

Și liliacul alb va înflori din nou.
Îmi zvântă lacrima căzută pe furiș,
Șăgalnic, vântul, când se joacă prin frunziș.

===== ♣ =====

AMARIEI D. ADRIAN (josephus)

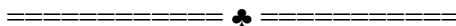

Amariei D. Adrian, născut la data de 12 decembrie 1984 în localitatea Roman, județul Neamț, a urmat cursurile Școlii Generale cu Clasele I-VIII din satul natal Rotunda (comuna Doljești, județul Neamț). Absolvent al Liceului Teologic Romano-Catolic „Sf. Francisc de Assisi”, Roman, este în prezent student în anul III în cadrul Facultății de Teologie Pastorală „Sf. Francisc de Assisi”, Roman.

Activitate literară:

- colaborator al revistei „*Orizonturi*” a Liceului Teologic Romano-Catolic „Sf. Francisc de Assisi”, Roman.
- colaborator al revistei „*Viața fraternă*” a Institutului Teologic Romano-Catolic „Sf. Francisc de Assisi”, Roman;
- membru al cenaclului „*Confluente*” al Liceului Teologic Romano-Catolic „Sf. Francisc de Assisi”, Roman.
- locul III la Concursul „*Dor de poezie*”, organizat la nivelul liceelor din municipiul Roman.
- premiul I la faza județeană a Concursului „*Tinere condeie*”.
- membru activ al site-ului de poezie www.poezii.biz din data de 21 octombrie 2006.
- în anul 2007 publică în antologiile „*Freamăt de timp – Freamăt libertin*”, editura 3D – Drobeta Turnu Severin, și „*Mărire-ntru cele-nalte – antologie de poezie, proză și muzică religioasă*”, apărută la București la editura Sieben Publishing.

Motto: *Pro bono maiore, maxima gloria et amore aeterno!*

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

... (Ascult cântul...)

Ascult cântul
ce m-apropie
de Tine...
Fiecare lacrimă e
un sunet
ce-ngână armonia vieții
răsfrântă-n
doruri
ce te strigă...
Atât îmi mai rămâne:
să caut infinitul
într-o durere
care
nu îmi aparține
și totuși
se mistuie în
mine
de parcă
ar cunoaște fiecare
celulă
a ființei mele...
Te iubesc,
dar asta nu-mi
alină
aleanul
și nu sfâșie
kilometri
de drum
împresurați cu
crucile zilnice
înălțate spre cer
pentru
Tine...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

... (**Sunt treaz...**)

josephus

Sunt treaz de
prea mult
timp
ca să-mi dau seama

pe cine și când
am ucis...

M-oi fi ucis pe mine?
Atunci...
cine scrie?
L-oi fi ucis pe
Dumnezeu?
Probabil...
Dar nu ar mai fi
lumină
și nici cânt
pe-aici...
L-oi fi ucis pe
cel de lângă
mine?
Încă se mișcă
de colo-colo
fără
să vadă că
lancea se
adâncește în
sufletu-i...
Oi fi ucis
Cuvântul,

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

sau clipa
sau...
stihul?
Încă le scriu,
le simt
cum trec prin mine...
Dar sunt doar
litere
răsfrânte de
abis...

===== ♣ =====

... (Se usucă în mine...)

josephus

Se usucă în mine
lacrimile scurse
din cauza
rănilor
ce-mi provoc
clipă de clipă...

Nu mai am cu ce
să-mi spăl
ochii,
inima și
sufletul...

Totul e praf
și praful
din mine e
ființa născută
în abisuri

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

de lacrimă...
Degetele-mi oftează
adânc
și cerneala
mă întreabă
când va mai așterne
un răsărit...
De-aș putea
să-mi ud cenușa
cu cerneala
care scrie,
poate atunci, abia,
Părinte,
vei renaște-n
mine...

===== ♣ =====

... (*Se răsfâng nopți adânci...*)

josephus

Se răsfâng nopți adânci
asupra sufletului meu
și nu e nici măcar
o rază de lumină
care să-mi mângâie
inima
rănită de mii de
gânduri și cuvinte
ce-și caută viața
în propria-mi
moarte...
Pașii mei rătăcesc
neștiutori

===== valery becart =====

==== *antologie de poezie* =====

căutând porțile
la care să bată mâinile
și sufletele pe care

vocea să le
strige... Chemări
ce nu au glas
să-mi spună
ce aripi
să-mprumut
ca să pot zbura
privesc neputincioase
la degetele
înecate în cerneala
cu care viața
îmi zugrăvește
chipul...
Nu îmi aud
nici măcar
cântul
ce se agață
cu încăpățănare
de litere
ca să-și descopere
Cuvântul...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

... (Doamne... ai să știi vreodată?...)

josephus

Doamne...
Oare ai să știi
vreodată
cum e să
termini
un lucru
fără a-l începe?
Vei putea
vreodată
să stingi flacăra
ce pâlpâie
într-un suflet
ce-ți caută
numele
fără să te
cunoască?
Ai să zdrobești
inima ce
plânge

și n-ai să-i

dai
alinare?
Doar huma
e în stare
să termine...
să stingă...
să zdrobească...
Tu nu poți decât
lubi

===== ♣ =====

GENIA VIZIRU (*genia*)

M-am născut în Giurgiu, pe 30 iulie 1986. Liceul l-am terminat în 2005 (filologie: română – istorie).

Anul acesta am absolvit Facultatea de Sociologie și Asistență Socială a Universității București. În prezent sunt masterand în cadrul aceleiași facultăți și lucrez ca inspector debutant în asistență socială.

Nu cred că au trecut mai mult de doi ani de când am început să scriu poezii. Și asta oarecum dintr-o întâmplare. Trebuia să compun un eseu pe o anumită temă ce se voia a fi sensibilă (și eseu de asemenea!), dar mie mi-a ieșit mai degrabă ceva ca pentru facultate, un „ceva” cu tentă de studiu sociologic. Și la critica surorii mele, care mi-a spus că scriu într-o remercabilă limbă de lemn (!!), mi-am zis hotărâtă că pot și altfel.

Așa a ieșit prima „poezia” (recunosc, am mai avut și în perioada liceului o semitentativă, dar nu a mers).

Îmi place să citesc poezii de tot felul (și nu numai). Mă fascinează Nichita Stănescu. De scris, scriu de obicei din nevoia de a mă aduna, de a-mi face ordine în gânduri ... Alteori, fără un motiv anume, din nevoie, pur și simplu... Însă ceea ce scriu are mai degrabă valoare de experiment, asta însemnând că poate suporta oricând schimbări majore.

De participat, nu am participat la concursuri literare sau la cenacluri. De publicat, se pare că îmi vor apărea câteva texte

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Într-o antologie tipărită de editura 3D. Inițiativa de a trimite poeziile nu a fost a mea, a venit ca îndemn din partea unui prieten. Eu sunt novice în plinătatea cuvântului și nu mă consider nicidecum poet(ă). Mi-ar plăcea să mă dezvolt în acest domeniu al scrierii, dar... mai vedem... ☺

===== ♣ =====

Adam și Eva

„Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și a zis: Unde ești?”
(Geneza 3, 9)

Iscusit Creator!
mi-am zis.

Din țărână unu,
din unu, doi,
și, din doi, un întreg.

„De aceea, cei doi se vor lipi
și se vor face un singur trup”,
se auzi vocea Sa.

În grădină,
nu era tăcere,
nu era dispreț,
nu erau străini;
după cum am spune în zilele noastre –
aproape o utopie!

În grădină,
Dumnezeu umbla în răcoarea zilei –
privire,
surâs,

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

mângâiere,
cuvânt,
nimic să rămână neluminat de plimbarea Sa.
Nimic ascuns,
nimic întinat,
nimic degeaba,
pentru că toate câte făcuse erau bune.

Frunzele nu miroseau încă a resemnare,
nici a uitare, a teamă

ori a povară;
trupurile lor nu miroseau încă a despărțire.

Din grădină moartea lipsea.

Apoi...
Iscusit vrăjmaș!
mi-am zis.

Din întreg face doi,
și, din doi, iar țărână.

Și atunci,
s-au văzut goi,
săraci,
nenorociți
și ticăloși.
Li s-a șters
și privirea
și surâsul
și mângâierea
și cuvântul.

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

În ei, nelegiuire.

În jur, totul vrednic de blestem și ură.

A rămas doar chemarea:

„Unde ești?”

Învinovățindu-se,

dezvinovățindu-se,

au pierdut grădina...

L-au pierdut pe El,

pe Cel care spusese

„Nu este bine ca omul să fie singur.”

===== ♣ =====

Sunt două lumi

genia

sunt două lumi

acelea pe care le port în mine

prima e turnată

ca în scoarță de copac prin mâini

de Îndrăgostit

întoarsă cu versuri albe

la început

și când îi moare viața

a doua este scrisă

pe nisip

într-o seară însingurată

mai mult forme decât cuvinte

mai mult vase de apă decât vase

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

de vin
mai multă îndoială

este un labirint deja știut
acela pe care alunec adesea
și urc
fără să țin seama de deal
ori de vale
de pașii încercați
care sosesc

și mi-e la fel dacă
deasupra e lumină
în față și în spate bătând
un colț descoperit
tot va rămâne pe undeva
pe-aproape –
între o piatră cu trup de mormânt
și un straniu copac interzis

===== ♣ =====

Culorile miroseau a soare atunci

genia

culorile miroseau a soare
atunci
a dimineți nepătate

copacii
aruncau în aer coroane
de stânci

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

iar umbrele lor
curgeau pe pământ prin desene

în palme crestate

prietenii își spuneau pe nume
atunci

în seri ca de basm
fermecate

în grădina din curte
se jucau
pe porunci
cu vântul din plete și trup
alergând
spre departe

culorile miroseau a lună
atunci

a nopți din lumini adunate

copiii
se jucau
până-n zori
pe porunci
cu o lume de aripi și vise
crescută pe spate
culorile miroseau a soare
atunci...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Azi

genia

azi
cred că voi fi
mai puțin fericită

mă voi cățăra
în vârful degetelor
lăsându-mă strivită

sub încordarea adâncă
a pianului

mă voi găsi apoi tăcută
liniștită și voi simți

stând pe un pod imaginar
durerile cele mari
ale lumii

răzvrătită pe oameni
voi exista după aceea
creionându-mi marginile
de piatră
într-un negru viu
absolut
dar în cele din urmă
mă voi înțelepți
în pragul nebuniei mele

voi agăța în cui
străinul semn al crucii

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

(răstignindu-mă
în schimb
pe mine)

și-n același
strigăt umil de pian
azi voi începe
să fiu

===== ♣ =====

LOREDANA CRISTEA (*lory cristea*)

Născută în 1989.

Absolventă a Liceului de Informatică
Petroșani.

Două volume publicate:

* „*Ciorapii mei negri de plasă*” – 2005 –
poezie – editura Corvin

* „*Româncă marcă înregistrată*” – 2006 –
poezie – editura Corvin

* „*Simfonie despre păsări*” – în acest
moment sub tipar: – poezie – editura
Anamarol

Apariții în presă: revista literară „*Contexte*”, revista „*România Literară*”, revista „*Ramuri*”, revista „*Comunicări Didactice*”, revista „*Nova Corvina*”, revista „*Literatorul*”, revista „*Wine & Spirit club*”, revista „*Tribuna Învățământului*”, revista „*Ferestre*”, revista „*Flacăra lui Adrian Păunescu*”, revista „*Atheneum*” – publicație a românilor din Canada, revista „*Romanian Monthly Magazine*” din New York, revista „*Agero*” din Stuttgart

2006 – premiul național „*I.D. Sârbu*”, pentru literatură,
acordat de Fundația „*I.D. Sârbu*”

2006 – apariția în antologia „*Valea Scrierii*”, sub semnătura
lui Marian Boboc și Gilbert Danco

2006 – apariția în „*Mitologia minerului – varianta neconven-
țională*”, lucrare semnată de Marian Boboc și Mihai Barbu,
apărută la Editura pentru Studii Europene

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

2007 – apariția în antologia „*O sută de poeți*” sub semnătura lui Stefan Nemecek, scriitor, director al ziarului „*Curierul Văii Jiului*”

- redactor al ziarului „*Ortacu*”
- redactor șef-adjunct al revistei „*Wine & Spirit Club*”

martie 2007 – Nominalizarea în cadrul Galei premiilor *MEDIA Exclusiv 2007* la secțiunea „*Cel mai bun om de cultură al anului 2006, din Valea Jiului*”

===== ♣ =====

Colind cu miros de pâine

Era o stradă veche și casele de lemn
Aveau acoperișuri de țiglă înnegrită
La capăt, înspre dealuri, se ridica solemn
Biserica de piatră cu turla ascuțită

Rămaseră pe-acolo, pe uliți, pașii mei
Cu alți copii desculță mă mai visez și-acuma
Și-n vis miroase bine a salvie și tei
Sau a gutui uitate pe care dădu bruma

Prin somn un dor albastru se răsucește blând
Ca un miros de pâine, de casă, aburind
Și rup din ea cu gestul copilului flămând
Ca să dispar pe ușă... m-așteaptă la colind

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de poezie =====

Sunt un Quijote-n fuste

lory cristeia

sunt un Quijote-n fuste și recunosc asemeni
bătrânului Hidalgo menirea-mi pe pământ
să lupt în mine însumi cu morile de vânt
iubindu-mi sfârtecarea de semn dual în Gemeni

când albul se așează, imaculat, pe trepte
șerpi negri sar în somnul odihnei mele tulburi
mi se usucă-n șiră copaci și mor în cuiburi
hulubi a căror veste stau îngerii s-aștepte

la fel cum scriu iubire să mă dezvăț de ură
cuvintele, pe limbă, le simt cu gust de miere
dar tot rămâne-o urmă ca de venin sau fiere
cum depărtez paharul acesta de la gură

nu mă-ntrebați, că nu știu, ce-i vreme rea sau bună
și nici de ce simt frica alături de curaj
pesemne duc cu mine-n geneticul bagaj
un anotimp de soare și unul de furtună

puteam să-mi aflui tihna în scrierile sfinte
dar ar fi ars pe mine mătănie și rasă
iar daimonul rostirii m-ar fi chemat acasă
muiere rățăcită cu foame de cuvinte

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Tablou în alb și violet

lory cristea

rămâi într-un tablou pe care nu pot
nici să-l arunc și nici să-l mai păstrez
imaginea se-ntâmplă s-o visez
dar fără a-nțelege-n ea un tot

imagini frânte, cioburi dispartate,
culori arse de soare, sunet fad
de nu știu ce s-adun și ce să scad
acelui timp ce le-a răpit pe toate

ce zeu le cobora sărutu-n pleoape
și mâinile de ce se căutau
de parcă pacea lumii pactizau
ca doi stăpâni peste pământ și ape

aceștia doi; doar umbre pe-un perete
s-au rătăcit ori poate-au emigrat
dar ce frumos și lung au conspirat
ca-ntr-un război de crini și violete

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Măria-ta, te-aud în toaca sorții

lory cristea

Măria-Ta, te-audtoaca sorții
rostogolind o undă de pământ
nu știu să tac și nici să mă-nspăimânt
când secundaru-mi scade ceasul morții

la urma urmei ce credeai că sunt?,
o urmă scrijelită-n lemnul porții,

o-nvârtitură-n nebunia roții,
grăunte orb din lutul cald și sfânt

humanum est precum o sfâișere
periplul de la umbră pâ'n' la trup
ca tremurul din lacrima curgând

în care orice literă te cere
minutelor cu dinți și ochi de lup,
Măria-Ta-nfricoșător cuvânt...

===== ♣ =====

NICHOLAS DINU (marinarul)

Când m-am născut la Murfatlar
Era închisă Primăria.
Culeasă, stoarsă de nectar
Și vestejită podgoria.

Era de Sfântu Nicolae
O mie nouăsute cinze'și trei.
Duminică, o zi cu ploaie,
Cu zloată, frig și ceai de tei.

Părinții mei, la felinar,
Au vrut s-aprindă bucuria
Și-n neatenție, ca dar,
Mi-au pus în suflet poezia!...

Născut în Dobrogea, în orășelul Basarabi, cum treci cu trenul printre vii înspre Constanța, poetul a furat dintr-o viță seva dorinței de a musti poema călătorului în veșnică întrebare, căutare și melos. Era iarna, Decembrie 6, 1953, ziua de Sfântu' Nicolae. A copilărit în locurile natale iar după școala elementară a urmat cursurile liceului real „*Mircea cel Bătrân*” din Constanța, iar apoi cursurile Institutului de marină „*Mircea cel Bătrân*”, pe care l-a absolvit în anul 1979. Viața pe mare nu i-a dat o launtrică satisfacție, conștient fiind de acutele privațiuni familiale de mai târziu și de inerentele fricțiuni și angoase create între politica de atunci și credința sa evanghelică. În prima cursă, fiind cu vasul într-unul din porturile Atlanticului, a decis calea diasporei, stabilindu-se definitiv în Statele Unite ale Americii. Iubitor de poezie, este el însuși autorul unui volum de poezie creștină „*Adevăr și Frumusețe*”, și are în pregătire două volume noi de poezie: „*Agape târzi*” și „*Dosarul meu de marinar*”.

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Naufragiu

La altitudinea la care inima zboară
(plutește)
nu e materie albă.
Însuși altimetrul
când depistează fum de țigară
tușește speriat refuzând descendența.
Eu călăresc destinul prin păduri tropicale
cosmice râpe
oceane holbate
și vreau să ajung în Atena.
Demult
Empedocle avea o agoră
a cuvintelor cheie pe care le împărțea
xenofobilor.
O cheie e-a mea.
Eu i-am patentat-o!
Dacă nu m-ar fi dat afară taifunele
aș fi găsit secretul sirenelor
și-aș fi purtat torța olimpică pe lună.
„Piratule”
mă-ntreabă phoenixe păsări
„de ce ai un ochi de sticlă?”
Mă obosesc cu întrebările lor!
(... Mi-am pierdut ochiul când am intrat într-un
ciclone de neliniști...)
Zap... zap...
cu ciocurile lor deschise
încearcă să ciugulească semințe
din ochiul care mi-a mai rămas!
Eu le prind pe fiecare și le zvârl
în cenușa renașterii să văd cât e
de-adevărat mitul.

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Nu sunt fermier
și nici păsărar
dar față de păsările pheonix
am o teamă xenofobică.
Dovadă c-am naufragiat
sau m-am pierdut în orbită...

===== ♣ =====

Literei

marinarul

Această rimă care îmi zâmbește
O cos în mine ca pe-o dulce pradă.
Văd nașterea-i și moartea-i cum mă crește
Precum imperiul care stă să cadă.

Prin versuri desfrunzite trec eu însumi
Frumoasa mea nădejde încă tace
Puteri mai am puține pentru vasu-mi
Să-l înfrânez și să-l împing tenace.

Am obosit și totuși c-o sforțare
Mai prind în ochi un cer din tinerețe
Pe care-l răsucesc, plin de culoare,
În clipa-nsărcinată de tristețe.

Această rimă, ne-mblânzită încă,
E-a mea cometă spre singurătate.
Pe șaua ei, tu, literă adâncă
Ca un drapel să stai, de claritate.

===== ♣ =====

Fișa 11 din dosarul meu

marinarul

Mi-e trupul o invazie de muguri
Atât de grei, că nimeni nu îi vede!
Mi-l simt precum ciorchinele de struguri
La care-un roi de raze se repede.

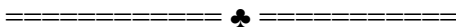
Mi-e sufletul un clopot de mătase.
Ca un Big-Ben pendulul lui își bate
Secundele, în ghizduri luminoase
Pe care le zidea, demult, Socrate.

Mi-e gândul firicel de apă rece
Destul să-nvingă cerga unei stânci.
Mi-l drămui, când aproape e să sece
Și-adesea mi-l scobor în ochi adânci.

Mi-e duhul bucium și ades mi-e liră
Pe largi octave acordându-și zborul.
Un alcyon ce darnic își răsfiră
Lumina din Lumină. E ulciorul

În care-am pus o efă de credință
Și-am presărat un bulgăr de cuvinte.
Potir făcut-am din a mea ființă
Sălășluind în el găvane sfinte.

Mi-e inima un cuib de rândunele
Cu pui flămânzi în saț de dimineață.
De drag, o rup în șapte pătrățele
Și-n fiecare-arunc un bob de viață.

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Fișa 12 din dosarul meu

marinarul

Astăzi, părtaș la fișa doisprezece
E-acel vital, magnetic azimut
Ce-l țin în P.O. Box cu cifru mut
Și cu trecutu-l rog să se împece.

Vreau liniște! Aici mi se răstoarnă
Un pic de cer, un pic și de pământ.
O pasăre cuneiformă-mi toarnă
Ordalii vechi, cu care mă-nfierbânt.

Căci îngerii trec prin gândurile mele
Cerând antichități lui Mitriade.
Cobor cu ei pe prăfuite schele
Înconjurat de nori și estacade.

Îmi curge sângele în alte vremuri
Și parcă-mi fac eroii lor, vrăjmași.
Ci tu, poet, să nu cumva să tremuri,
Urmează-ți neclintit al tău făgaș.

Că nu acesta-mi e dezideratul
În suflet reprobări să incubez.
Cu oameni n-am gâlceavă, nici cu statul
Doar pe călugări îi invidiez.

Sunt nou născut în ce privește vina
Și sunt bărbat pornit să-mbătrânesc
Chemat de clipă să-nsămânț lumina
Pe plaiul nostru veșnic și firesc.

===== valery becart =====

==== *antologie de poezie* =====

Ce mi-am propus, e să rămân stegarul
Ce suie steagul sus, pe metereze,
Făr'a-l împiedica-n vreun fel orarul
Acestei lumi cu fâlfâiri obeze...

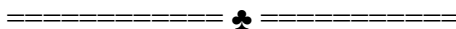
Dosarul, de l-am vrut un pic de toate
Cuprinde crezul meu și e reperul
La care am ajuns urcând pe coate

===== ♣ =====

ELENA MIHAI (mihaela*)

M-am născut pe 25 ianuarie 1953 și mă străduiesc să demonstrez că n-a fost un lucru rău. Mai important este dacă poeziile mele plac sau nu. Sigur că undeva, într-un colț al sufletului, am simțit vibrațiile Universului, și aceste vibrații mi-au lumina calea către Poezie. Poezia este cea care mă ajută să trec peste toate obstacolele ivite pe drumul vieții. Când Muza își face simțită misterioasa și binefăcătoarea prezență, sunt, parcă, cu un pas mai aproape de Paradis.

Vara a dat ultimul bal

A dat ieri vara ultimul ei bal,
Căci va pleca într-o călătorie,
A invitat tot regnul vegetal,
Dar mulți lipsit-au de la sindrofie.

Deși-mpărțea surâsuri amical
Frumoasa în ținută aurie,
Se strecurau pe-obrazu-i de opal
Ușoare umbre de melancolie.

Lipsea și acel aer triumfal,
Tivit cu strigăte de bucurie,
N-avea cadență dansul, inegal,
Orchestra se-ncurca în melodie.

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Petrecerea trăgea înspre final
Când, aducând ciorchini direct din vie,
Purtând din frunze-ngălbenite-un șal,
Sosi și toamna, toată energie.

„Eu n-am venit aici cu-n gând fatal
Și nu te-alung, aș vrea ca să se știe.
Eu îmi reiau doar rolul anual,
Îmi fac, tot ca și tine,— o datorie.

De ce suferi atâta-n plan moral?
Lumini de vis, ți-s rezervate ție,
La fel, parfumuri fără de egal,
De flori de prin grădini, păduri, câmpie.

Eu preiau totul în decor banal –
Până și zarea-i, parcă ruginie.
Rămâi mereu frumoasa de la bal
Cântată cel mai des în poezie.”

===== ♣ =====

Iubire

mihaela*

Din stânca dragostei a izvorât
A dorului apă
Din care se-adapă
Visarea.
Și omul e aproape fericit
Văzând din apa- ceea cum
Se-ncheagă,
După un șerpuit, lung drum,
Marea,
Marea iubirii.

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Nici macii și nici trandafirii,
Nici o altă floare,
Chiar dintre cele rare,
Alese,
Nu ar întrece miresmele iubirii
Și farmecul sărutului pe gură
Și pe ochi.
Iubirea nu se cere, nu se fură
Și nici nu se câștigă prin procese!

===== ♣ =====

Trandafirul

mihaela*

Ce fel de sevă trage rădăcina?
Cum se aplică, oare, legea firii
Și cum filtrează frunzele lumina,
De ne oferă nouă trandafirii?

Prin ce miracol, oare, se ivește
Împărăteasca, delicata floare
Care, discret, parfumul-și dăruiește
Egal, zâmbind sfios, la fiecare?

S-o fi purtat în plete Afrodita
Surâzătoare răsărind din spume,
Ori Cupidon, odată cu ispita,
Pe o săgeată a trimis-o-n lume?

Cumva, îndrăgostit de-o pământeană,
Chiar Soarele, în dulcele-i delir,
A sărutat iubita pe o geană
C-o rază ce-aducea un trandafir?

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Dar, oare, mai contează pe ce cale
Până la noi ajuns-au trandafirii
Ce își aduc prinosul de petale,
Înmiresmând altarul fericirii?

În florile alese, parfumate,
Iubirea își depune elixirul,
Dar cel mai elegant parcă din toate
Și mai romantic este trandafirul.

===== ♣ =====

Te chem

mihaela*

Te chem să prindem infinitul
Cu ale noastre mici puteri
Și să convingem răsăritul
Ca-n fiecare zi ce vine
Să fie mai frumos ca ieri.

Să poleim pe aripi vântul
Cu aur din mănoase veri,
Să-mpodobim cu flori pământul –
Cu macii înfloriți de tine
În neuitate, lungi seri.

Te chem să veșnicim cuvântul
Șoptit în calde mângâieri,
Și să furăm din rai descântul
Ce-aduce doar priviri senine
Și-n suflet tandre adieri.

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Să punem iar zălog alintul
Sub perna unei primăveri,
Să ningă peste noi argintul
Purtat de raza lunii pline
În nopți de farmec și tăceri.

===== ♣ =====

Dacă vei veni

mihaela*

Iubire,
Dacă vei veni,
Din flori-ți voi împleti ghirlande
Și voi aprinde policandre
În cinstea ta.
Covor de frunze-ți voi așterne
Și-oi pune păsări să îți cânte
Cum niciodată n-au cântat.
Eu sta-voi blândă și cuminte
Și voi uita că am oftat
Când ocolit-ai casa mea.
Și peste toate vei domni,
De nu vei fi o amăgire...

Dor,
Prin preajma mea
De-i trece dinspre nu știu unde,
Să bați ușor și-ți voi deschide
Ca un om bun.
Cum pot mai bine te-oi primi:
Pe-un trepied voi arde ambră
Și-ambrozie îți va fi hrana.
Vei fi parfumul de mixandă,

===== valery becart =====

==== *antologie de poezie* =====

Balsam ce lecuiește rana,
Popasul meu după greu drum.
Și viața mi s-ar lumina
După atâția ani de nor...

===== ♣ =====

VALENTIN VĂRAN (valysan)

...născut în Oțelu-Roșu, noiembrie 1961... m-a înzestrat natura cu vibrații pe care încă nu le-am descifrat...

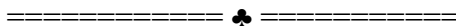
...am început să scriu pentru că nu scria nimeni în locul meu... iar ce scriau totuși alții, ori eram obligat să țin minte, ori nu era pe placul meu... ambele situații deveniseră obositoare...

...apoi, cam prea devreme, am cunoscut suferința...aceea de a trăi... am scris despre asta și am început să mă simt mai bine...

...acum, soarta m-a plimbat cu viteza întâmplării spre o nouă existență... sunt fericit, dar, îmi lipsește... suferința... și scriu despre noua suferință... și din nou mă simt bine...

...scrisul a devenit un obicei care mă îndeamnă să scriu... nici eu nu înțeleg, așa că...

... unii spun că ar fi de bine... prin urmare am în curs de apariție volumul „ZECE FELURI DE SINGURĂTATE” la editura NAGARD din Lugoj...

===== valery becart =====
==== antologie de poezie =====

Iartă-mă, mamă (gânduri...)

voi renunța la trecutul meu
în care mi-am înmormâtat
și ultima fărâmbă de sentiment...
cimitirul în care m-am îngropat
nu mai conține
decât oasele părinților...

iubirea, am descoperit
cu stupoare, însă,
că nu am reușit să o îngrop
destul de adânc,
alături de mine
să nu mai răsară...

o mamă, descoperită
în altcineva,
cu aceeași tandrețe maternă
mă transformă încet
în tatăl meu...
adică în cel
ce nu am dorit
niciodată să fiu...

oricât de dureros ar suna,
voiam să rămân...
un copil al cuiva...
... un ideal...

iartă-mă mamă,
oricare din ele...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Fuga spre noi

valysan

Eternii prizonieri ai timpului trecut
Ne mai sedimentăm în gri și doare
Puteam fugi, dar ni-s picioarele de lut
Și unde mai e rostul fugii oare ?

Doar floarea zării către noi să vină
Ca să ne-acopere pe ochi ca o manta
Se crește fuga-n noi – o rădăcină
Fără de care drumul n-ar conta

Când nu ne mai ajunge calendarul
Fugim să ne găsim unul pe altul,
Chiar dacă-i cerc închis itinerarul
Entuziasmați reluăm din nou asaltul...

===== ♣ =====

Tristețea mea...iubită

valysan

Apăsătoarea mea tristețe, te iubesc
Doar tu-mi mai ții acuma de urât
Și ca pe-un giuvaer te port la gât
Apăsătoarea mea tristețe, te iubesc

Se-nchide cercul, eu rămân afară
Să le fiu pradă iar durerilor
E rece, nu mai simt nici un fior
Se-nchide cercul, eu rămân afară...

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Stau lângă tine, totuși mă simt singur
Sunt exilat la mine-adânc în gând
E rece, sentimente mor pe rând
Stai lângă mine, totuși mă simt singur...

Cin' să mă cumpere?... cui să mă vând?...

===== ♣ =====

Poem în oglinda sufletului

valysan

în mine
acum doar eu
iar te văd frumoasă
aducând și miresmele și
forma ochilor tăi în sufletu-mi
cu sărutarea care mi-a provocat
gândul din care tu ai să mă trezești
tocmai acum când trecea prin mine ca un copil desculț prin iarbă

tocmai acum când trecea prin mine ca un copil desculț prin iarbă
gândul din care tu ai să mă trezești
cu sărutarea care mi-a provocat
forma ochilor tăi în sufletu-mi
aducând și miresmele și
iar te văd frumoasă
acum doar eu
în mine...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Prospețimea decăderii

valysan

Îmi întineresc tristeți sub păr
măruntele necazuri mă inundă
mi-e sufletul mai gol ca un ciubăr
și fericirea pare să se-ascundă

Îmi întineresc necazuri pe sub ochii
obișnuiți cu zâmbet nu cu lacrimi
ca tivul în dantela unei rochii
mi se destramă vise, planuri, patimi

Îmi întinerește suferința-n trup
își bate joc de mine nenorocul
în lanțul pe care nu mai pot să-l rup
sunt blestemat să duc la capat jocul

Îmi întineresc dureri și pe genunchi
bătătoriți de-atâta-nchinăciune
când în sfârșit mi te-ai înfiripat în trunchi
de mult... nu te-așteptam amărăciune

cu lacrimile strânse-n pumn mănunchi...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Desculți prin iubire

valysan

desculți prin iubire
mă plimb pe faleza fără nisip
însoțit doar de gândul
în care te-am închis
ca un păianjen lacom
să te consum, amintire...

mă plimb pe faleza fără nisip
doar iarba ce crește
în urma mea e dovada
că ți-am șoptit îndeajuns
„te iubesc”... e timpul
acum să îmi vină să țiip

însoțit doar de gândul
în care te-am închis
ca un păianjen lacom
nu mai vreau acum
să te consum ca amintire

voi face în așa fel, să
putem țiipa cu rândul...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Ai să ne cerți?

valysan

O să-mi dresez cuvintele s-apară
Cuminiți să se aștearnă-n poezie
Și am vorbit cu muza literară
Să le permită vorbelor să-nvie...

Să „se compună” ele numai mie
Să nu mai zvârcolesc în trudă
Și-n munca de a „pune” pe hârtie
Ce-mi lasă totdeauna fruntea udă

Mai simplu-ar fi pocnind din deget
Cuvintele frumoase să le-adun
Să se-alinieze-n versuri fără preget
Să spună ele ce am vrut să-ți spun
Să-ți spună ele că te văd frumoasă
Să-ți spună ele într-un mod firesc
Vorbele pe care nu mă lasă
Timiditatea mea să le rostesc

Poate că le vei lua, eu stiu? în șagă...
Sau poate le vei privi chiar nefirești
Dar dacă ele-ți spun cât mi-ești de dragă
Ai să ne cerți, sau ai să ne iubești?

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Cotidian

valysan

Mă uit ca la muzeu în galantar
și gust de plută mă inundă-n gură
privesc ca într-o peșteră în buzunar
și-apoi în ochi la comerciantul ce mă fură

mă uit pe fluturașul de chenzină
căzut ca pradă unei mici paralizii
de pe bancnote îmi zâmbesc portrete gri
pe limbă mi-aș dori gust de benzină

mă uit într-o vitrină de pantofi
gândindu-mă la obiecte funerare
înjur televizorul plin de filosofi
și-n gură am un gust de disperare

mă uit la oameni ca la niște trestii
sau ca la miezul încuiat în nucă
și scurs ca de pe colții unei bestii
mi s-a depus pe talpă gust de ducă

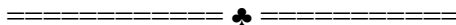
pe autostrada inimii năucă...

===== ♣ =====

ION BUCIUMAN (izbuc)

Am moștenit poezia de la una dintre fiicele târzii ale lui Decebal, mama mea, Meda din munții Orăștiei. Am purtat povara tainică a acestui tezaur dacic peste mai bine de o jumătate de veac și acum încep a mă destăinui. Iubesc oamenii cu pasiune și răbdare ardeleană, deslușesc dragostea în murmurul lumii care mă înconjoară, îngenunchez la căpătâiul fiecărei zile cu laudă și mulțumire. Printre episoadele anodine ale cotidianului cultiv flori de mină și extrag pepite din Cuvânt. Mă bucur ca un copil de fiecare nouă lumină pe care o întâlnesc pe drumul spre casă.

Cine-ar putea

cine-ar putea găsi
în nopțile cu lună plină
un gând frumos într-o grădină

cine-ar putea topi
durerea strânsă în ghețari
din golful nopților prea mari

cine-ar putea opri
în diminețile sterile
năpasta bombelor cu bile

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

cine-ar putea rosti
o vorbă bună în amiezi
în viscolul de sub zăpezi

cine-ar putea clădi
peste apusul plin de jar
palat de ambră și cleștar

cine-ar putea rodi
în toiul lunilor de miere
cămin de fapte și putere

cine-ar putea șopti
un recital de înviere
peste ruinele severe

cine-ar putea...

===== ♣ =====

Saulos

izbuc

ies fluturi din arenele romane
prin sinagogă șerpuie iordane
a înflorit de dimineață tora
în ziua când se schimbă sigur ora

vlăstar se-nalță liber către lume
stăpân peste altare și cutume
nectar și ambră-n vas ales
potir cu vorbe de-nțeleș

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

planton la haine paloș flasc
pornit pe drumul de damasc
căzut sub soare în genunchi
tot mai aproape lângă trunchi

poteci de taină-n liniștea arabă
renaștere de sine fără grabă
vulcanul crește limpede sub spuză
pân' s-o găsi un frate călăuză

se-aude clopotul cel nou în basileu
iar toaca toacă-n ritm de fariseu
pe calul alb în șa un nou destin
adapă lumea șipotul creștin

===== ♣ =====

Rondo

izbuc

limbile din turn
trec una peste alta
netulburate

picură stele
din ultima secundă
dezlănțuită

trag clopotele
țărâna peste urme
să fie bine

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

se luminează
printre cetini mirate
în devenire

facând ochii mari

aurora tresare
surâzătoare

zâna cea bună
frământă pâine nouă
despletindu-se

gâlgâie apa
în vârtoarea albastră
sub roata morii

===== ♣ =====

Maria 3

izbuc

las cioburile Marteii cântece solide
să cadă-n risipire printre blide
acordurile harfei mele nu mă lasă
robită și străină fată-n casă

mi-e gândul dincolo de lume nearat
pe drumul aspru către Ararat
plutesc în arca mea peste potop
și nu mă-ntină știrile din top

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

mă strigă iarăși Marta mânioasă
dar visul viu din brațe nu mă lasă
mă umple glasul Lui cu val de bine
tot mai spre sus de stepele străine

se crește-n mine veac ce va să vie
se spulberă trecutul în pustie
mi-a înflorit câmpia toată roată
și las bucătăria neumblată

===== ♣ =====

ADRIAN PAPARUZ (paparuz)

Cred că, uneori, fiecare din noi suntem tentați să luăm o hârtie, și să așternem, așa, niște gânduri, care vin de nicăieri.... Probabil Dumnezeu, a lăsat pentru fiecare un colțișor, acolo, undeva, în adâncurile minții, în care să ne refugiem, atunci când, afară, în realitatea cotidiană, suntem copleșiți de neajunsuri, de dureri, de tristeți...

Puțini găsesc acel colțișor... poate nici nu vor să-l găsească...

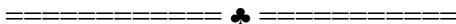
Cu siguranță, însă, avem cu toții nevoie uneori de poezie. Chiar dacă nu suntem conștienți de acest lucru.

Inițial, nu am scris poezie, decât pentru mine, un fel de refugiu al sufletului, o modalitate de eliberare a sentimentelor sub presiune. Un fel de strigăt...

Iar dacă azi „strigătul” meu poate reverbera, până în inimile voastre, nu-mi rămâne decât speranța de a nu mă judeca prea aspru.

Nu îmi doresc decât, ca aceste poezii, să vă aducă, chiar și pentru câteva clipe, mai aproape de acel colțișor de care pomeneam la început.

Dacă va fii așa, sau nu, probabil eu nu voi ști niciodată!

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Crez

dar tu nu vei ști
că îți mângâi urmele din zăpadă
și pe cele din nisipul fierbinte
că fiecare floare de măr
pe care vântul ți-o așează prin păr
o adun și-o păstrez la mine în suflet

tu doar alergi înainte
nici nu ți-ai cumpărat bilet
pentru marea călătorie
spre pierzanie
te-ai așezat la geamul tristeții
și aștepti sfârșitul
resemnată
rece

ar trebui doar să întorci puțin
capul
să ascuți un minut
țipătul venit chiar din inima ta
să privești o secundă măcar
poteca pe care ai însângera-o
cu nepăsare

eu sunt încă acolo
unde am rămas
înainte ca dragostea ta
să moară

nu mai am lacrimi
dar mai pot să cred
în minuni

===== ♣ =====

Ultimul tren

paparuz

ne-am cunoscut într-o gară de vise
era în noaptea de ajun
tu aveai lacrimi aprinse
pe peron se plimba moș Crăciun
viscoala liniștit cu speranțe
trenul întârzia de o viață
amintirile fluturau peste case
doi bătrâni desenau flori în gheață

ne-am cunoscut într-o gară de vise
era iarna din urmă
sângerai din pupilele ninse
eu îmi pierdusem o umbră
mulțimea împingea disperarea
copiii țipau după țată
ne-născuții căutau prin beznă cărarea
casiera vindea iluzii desculță

te-am iubit chiar acolo în gară
oricum gara era universul
mi-ai donat o privire fugară
m-ai rugat să inventez sensul
din cer începuse să cadă
implacabil sfârșitul
un orb începuse să-l vadă
pe Lucifer cum înfige cuțitul

ne-am cunoscut într-o gară de vise
eram ultimii călători
Dumnezeu probabil murise
îngerii cădeau printre nori
m-ai iubit cu tristețe

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

și tu și eu știam c-acel tren
e condamnat să ne-nvețe
ultimul drum spre infern

===== ♣ =====

Răstignire

paparuz

te-am îngropat cândva în mine
și egoist acolo te-am uitat
toți îngerii te căutau pe tine
dar și speranța eu ți-am luat

fățarnic îi spuneam „iubire”
și tu o vreme ai crezut
că dacă te-am zidit prin vine
eu sânge de vampir n-am mai avut

zâmbeai doar trist cu ochii goi
din colivia minții mele
fără să știi că din noroi
nu poți să-ți faci mărgele

te-am vrut a mea și tu ai fost
tot ce-aș fi vrut vreodată
dar te-am ucis fără de rost
și nu mai văd vreo poartă

te-am răstignit cândva în mine
pe crucea sufletului meu
eu astăzi nu mai știu de tine
în mine nu mai pot intra nici eu

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Pierdut în toamnă

paparuz

departe de tine
e toamna aproape
în mijlocul verii
mă plouă smintit
cărările lumii duc
toate spre moarte
potecile mele
pe tine te simt
te caut prin vară
mă ninge cumplit
e ultima seară
și singur mă mint
că Nordul Iubirii
e la tine-n poșetă
(busola din suflet
rusească ruletă)

e vara pe sfârșite
și lumea la fel
iubiri
icoane sfințite

revino
în toamnă mă pierd

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Marea singurătate

paparuz

Uite, stau aici, lângă mare;
val după val
nisip în nisip...
și nu mai știu dacă singurătatea
mării
e totuna cu marea singurătate...
dacă aș întinde mâna dreaptă
marea mi-ar mângâia trecutul;
aș putea să închid ochii
să cred că ești tu...

dacă întind toate mâinile
urma pasului tău
va urca până în inimă...
călcâiul, talpa și degetele
vor fi chiar sângele meu...

dar nu voi face nimic din toate
acestea
n-am să-mi dăruiesc nici un refugiu;
voi rămâne aici lângă mare
cu ochii mari
cu vise mari
în valuri tot mai mari...

singurătatea mării e totuna
cu marea singurătate?

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Ai crescut

paparuz

ai crescut în mine
în fiecare noiembrie
ai suflat lumânările
din sufletul meu
ai crescut
moartea îmi bate
uneori la ușă
și câteodată
chiar aș vrea să-i deschid
mă tem doar că tu
nu poți încă să respiri

fără cuvintele mele
ai crescut din lacrimi
atunci când speranțele
se sfârșeau înainte de leafă
nu mi-ai cerut niciodată
ceva ce nu ți-aș fi putut dărui
ai crescut
și mi-e frică
căci te iubesc mai mult
decât pe Dumnezeu
ai crescut copile
alt Crăciun a venit peste noi
ninge
curând va trebui
să aștepți primăvara
lângă numele meu

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

OCTAVIAN SERGIU CIURTIN (ve@nu blajan)

M-am născut într-o iarnă pe sfârșit, aproape de ziua îndrăgostiților pe malul stâng al unui râu care în istoria modernă a înmulțit vinul produs de Jidvei cu sute de hectolitri în plus... Sunt economist la bază, n-am câștigat nimic din 35 de ani de muncă în folosul unei societăți... dar am câștigat o poftă mare de viață, acum când, ultimii metri de mers pe „sârmă”, îmi zdrelesc picioarele... Sunt căsătorit de aproape douăzeci de ani cu aceeași femeie, mamă, gospodină, șefă și casieră... Am două fete și nu sunt bunic. Diana și Coramia îmi testează nervii în așteptarea acestei dorinți. Eu am răbdare, muncesc, scriu, visez... plătesc!... dar am răbdare!...

Ciurtin Octavian Sergiu (ve@anu blăjan) 16.02.1956, Blaj.

Primul volum de poezie : „*Viața-n ghearele minciunii*”, editura Anamarol, 2007.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Pentru un pumn de cuvinte ?

în fața mea aceeași fântână părăsită-n grabă și umbra pământului
pe care cu bocancul stâng o calc să n-o trezesc
între ea și mine celălalt bocanc kaki obosit și supărat
odihnește-n rastel cu talpa sfărâmată

aici mă odihnesc cu degetele prin pletele despletite
așteptând o ciutură să coboare cu o lacrimă de apă vie...

o explozie solară omoară în timp vigilența nocturnă...
tot verdele coboară-n fântâna părăsită

am obosit mângâind umbra bocancului kaki cu mâinile
încercând să înțeleg lupta
șacalul doarme cu ochii deschiși dincolo de zidirea rondului cu ciutură
în umbra lui eu caut chipul cioplit la care se închină vânturile
... pentru un pumn de cuvinte

===== ♣ =====

Dacă ar fi (nepăsare crasă)

ve@nu blajan

dacă ar fi să privesc
... pe versantul vestic printre pini și fagi a apărut un aven
avenul curat trist și plin de lacrimi în susur de izvor...
izvorul limpede domol și rece picura neîncetat un pârâiaș
în pârâiașul zglobiu și neastâmpărat străluceau două rubine...

dacă ar fi să cred
... versantul vestic e tare departe în amurg
amurgul eliberat de șansa de-a reține soarele zâmbește
zâmbetul zămislește o nouă zi în care luna va fi plină de păcate
plină de of și balonașe de săpun...

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

dacă ar fi să ating
versantul vestic aş simţi o lume ca iarba uscată pârjolită
de tina din noi de iedera urii ce urcă neîncetat spre albastrul simplu
simplu nu e
o lume se miră de inima ta de piatra care încă mai are viaţă în ea...

dacă ar fi să iubesc
... versantul vestic mi-aduce relaxarea trăirea şi nemurirea
nemurirea ca un ultim parastas şi două lumânări de ceară albă
albă ca ziua de mâine când apare curcubeul din piatră seacă
seacă să-ţi fie mâna de-o prinzi să-i storci două picături
picături ca două rubine...

dacă ar fi să mă răzbun
... versantul vestic n-are nicio vină
el găieşte, simte şi tresare la nesimţirea pietrei îngâmfate şi diforme

dacă ar fi să fac o pauză
... las timpul să zâmbească las timpul să respire las timpul în locul meu
să-şi pălmuiască nemernicia...

azi nu ne mai jucăm şotron sau de-a-ntorsul faptelor pe toate muchiile
un pumn de ochi ne privesc din peretele vestic spart în două coloane...
pe braţul stâng încă se mai vede urma unei bentiţe albe prin
care am sugerat
grevă japoneză...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Mă mai privești...

ve@nu blajan

Ți-am prins un zâmbet chiar din zbor,
Aveam dreptate...
(Dojeni truate și perfide)
Se-ndreptau, direct, spre mine,
un cazon de puritate.

Și mă simțeam un sfânt-odor
... cu mâinile ciudate!

Am locul meu și mă târăsc spre mine
Când mă privești, pădure de santal!
E gestul tău, un gest formal,
Încâlcit prin mărăcine.

Mă mai privești? Îmi scapă gestul tău,
Trăirea-ți mi-e liană și mă strânge,
Iar ochiul care nu-mi mai plânge...
Se-afundă-n margine de hău.
Prin câte cruci îmi torc tăceri-înaripate

Câte doine voi hăuli pe cale,
Câte vise se vor mistui în jale,
Voi respira în sare, cu buzele-mi-tăiate?

Privește-mă, de bine-ți vine...
Si uite... ce-ai făcut din mine!

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Curg lacrimi și suspin!

ve@nu blajan

mi-s crengile-n mișcare
de dor din vest asud
și-n zgomotele toate,
prin vânt, nu mai aud.
doar frigul mă-ncălzește
prin frunza care-mi arde
mă umilește ploaia,
și sufletul mi-e fade...
o umbră-n pasul care-l fac
mă urmărește-n noapte
ascund privirea, un moment
înot spre tine-n coate.
a mai trecut din timp, nu știu
din timpul meu arvună
întuneric unde stau
cu noaptea-s împreună.
curg lacrimi-sevă
toamna plînge, eu te vreau,
hai acasă-n „codrul” tău
unde brazi boceau...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de poezie =====

MAIA RIZESCU (maia)

Maia Rizescu s-a născut în Hunedoara la 27-03-1959. A urmat Colegiul Universitar din cadrul Facultății de Litere Sibiu – secția Biblioteconomie și lucrează la Biblioteca Județeană Timișoara, la biroul Evidență-Catalogare-Informatică, avându-l ca director pe scriitorul Paul Eugen Banciu. Este mamă a doi copii, Andreea și Mihai. Referindu-se la mare sa iubire, *Poezia*, Maia spune: „*Scriu pe diferite site-uri de poezie – www.poezii.biz, www.europeea.ro, www.agonia.ro. Am apărut în diferite reviste de poezie și în volumul „Istoria controversată a Literaturii Române 1945-2005” de Mihai Marcu. Sunt un diletant în poezie, știu, dar poate cineva se va regăsi în aceste rânduri ale sufletului meu.*” După ce am parcurs grupajul de poeme, primit de la autoare, am realizat că Maia Rizescu nu este chiar o diletantă în materie, remarca sa fiind făcută, poate, din cochetărie. Maia scrie și scrie bine. Se lasă prinsă în fluxul creativ cu bucurie și cu siguranță de sine. Dincolo de citatele care preced fiecare poem în parte, toate preluate sub semnături nu o dată celebre, Maia rămâne rămâne singură ; o creatoare, o poetă care conștientizează că are ceva a spune.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Rugăciune mută

„Taci, atâta timp cât nu poți spune mai mult decât tăcerea.”
(Pythagoras)

în creștetul pământului,
adunate
clipele zilelor,
ce mor...
lângă icoana sfântă
un om în rugăciune
mută...
atâta tristețe,
însingurare
aduce...
brațele sfâșiate,
de secunde,
ruga n-o pot duce...
sufletul mi se strânge...
șchiopătând
cu dosul palmei
șterg, izvorul obosit...
doar liniște,
resemnare-n chip,
când noua lovitură,
năpraznic
lovește...
mă doare mila,
pentru omul,
ce-n rugă mută
se odihnește...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de poezie =====

Resemnarea

maia

„Fii fericit cât trăiești pentru că mort o să fii mult timp.”
(Proverb scoțian)

ai ajuns
când
timpul
mi-a ascuns
pașii
înjunghiați

de trecut,
mă cauți
în rodul
istovit,
mă strigi
când
făpturile
mor...
de ce
mi-ar crește
aripi
când
îngropasem
fericirea
și eu?

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Renunțare

maia

„Nu există miracole pentru cei care nu cred în ele.”
(Proverb francez)

floarea dintre umbre
moare
cu mâinile-ntinse
nu-i mai pasă
de e noapte
sau dimineată...
tresare...
doar un freamăt
de lumină
stinsă...
jocul vieții
un punct
ce se zbate
între două
paralele
atât de frig...
în sufletele noastre
atâta gol
și-nsigurare...
mi-aplec
fruntea
fără cuvânt
cu un scâncet

blând de
renunțare...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Minune

maia

doar o minune
abia născută
mai poate ține
în picioare
un umăr de pământ
înainte să moară...
întreb clipa
când dau de Tine, Doamne
„de ce văd doar umbre
înghesuite
într-un straniu somn
din care curge sânge?”

contemplu eșecul
zămislind visul
ori neantul
albind tâmpla timpului
din noapte...
voi ierta șoapta rătăcită
ce se scurge inutil,
mă cheamă eternitatea
cu dulcele ei chin...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Atracție

maia

„Există o lege aspră... când împotriva noastră se comite o dureroasă nedreptate nu ne putem vindeca decât după ce iertăm.” (Alan Paton)

m-a atras
colțul,
din dreapta casei tale...
luna îți răvășea,
chipul de bărbat.
ce doruri
sub frunte-ți,

viața ascunde?
să fie,
sufletu-ți pierdut
sau,
nepăsarea ce vine?
ascult în noapte,
o șoaptă
dusă de vânt...
„de ce?”
atâta tânguire
nu pot s-ascult...
e prea mult și pentru mine...
Doamne, de ce
ai lăsat atâta jale,
atâta dor
pentru om?
rătăcesc,
fără țintă
în inima ta...
atât de singur,
fără rost...

===== ♣ =====

CRISTI IORDACHE (*montecristo*)

Născut pe 16 octombrie 1970 la Târgoviște, încă din copilărie am cochetat cu poezia, călătoria și explorarea. Cu viața m-am jucat de când am învățat să pășesc; am căzut rând pe rând de pe masă, de pe scară, din pod, din pomi și de pe versanți abrupti. La

12 ani am participat la primul concurs de poezie și tot atunci am traversat înot lacul Amara. Am trecut bariera de „nouă”, fiindcă am fost la un pas de lumea lui Culianu, de prea multe ori. Dincolo nu m-a vrut nimeni; nici de vreo cinci ori înecat, nici în patru accidente rutiere, nici în căderi din escaladă, nici înghețat în creierii munților sau naufragiat pe 21 ianuarie (brrrr). Așa că vrând-nevrând m-am obișnuit aici, învățând să iubesc tot ce mă-nconjoară. Fără tată de la vârsta de 7 ani, mama a însemnat totul pentru mine. Ceea ce am fost până când soția mi-a oferit cele două fete, îi datoram ei.

Din 1989, am renunțat la orice studii, plecând din țară și explorând desculț, colțuri din Europa și Asia. O perioadă fructuoasă creațiilor literare, din care mare parte s-au pierdut când m-am întors să-mi conduc mama pe drumul spre lumea care pe mine nu m-a vrut. N-am mai scris până în anul 2006.

În 1998 am început o afacere agricolă diversă, iar mai târziu am restrâns-o doar la dendro-floricultură și arhitectură peisagistică. Cursurile de horticultură ale M.A.D.R. le-am absolvit în anul 2006 și în acest moment sunt în al doilea an de

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

studiu al arhitecturii grădinii. De doi ani public atât articole cu subiecte din agricultură și dezvoltare rurală cât și poezii, în săptămânalul „Impact”.

Apariții în antologiile „*Freamăt de dor*” – editura 3D, Drobeta Turnu Severin, „*Mirajele vieții*” – editura *Lidana*, Suceava și volumul de debut „*Al treilea dor*” – editura *Eminescu*, București. Pasiunile mele sunt: psihologia, alpinismul, poezia, călătoriile, floricultura și peste toate, fetele mele, Roxana și Lorelei. Gata!

Motto: *Când nu te mai accepți ciufulit și zdrențaros, ai încetat să trăiești.*

===== ♣ =====

Dedat mi-e leșul nemuririi

E putredă sub mine dușumeaua
și-n gemene pâraie cad chirpicii,
umbriți de șobolani. Azi cucuveaua,
ascute dinții scârbelor și fricii.

Mă zbat să scap din sutele de gheare
prin poarta raiului, spre valea verde,
târându-mă, când altă târătoare,
un sânge rece, șerpuind, mă vede.

Sunt tatuat calduț, de-un roșu dulce,
cuneiform pe trup, un Crez se scurge,
felina își arată colții-n cruce,
de parcă crucea mea nu mi-ar ajunge

și mă ridic să fug de prădătoare.
Din patru zări mi-a mai rămas apusul,

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

n-am suflu, mă-ngustez, în față-mi sare
gorila și mi-apune neajunsul.

Planează vulturi, stau coioți la pândă,
am întinat grădina Ghetsimani
cu leșu-ntre măslini, pe iarba crudă:
- Smulgeți-mă, mușcați, ființe stranii!

===== ♣ =====

Pentru prea mult

montecristo

sunt monstrul ce ți-a devorat dragostea
ucigând și stropii de sânge
te-ai fi agățat cu buzele arse de ei
sunt bestia născută târziu
și tu prea tânără, bătrâno,
să-nțelegi că sunt adevărata iubire
te-am îndepărtat de fantasme
sunt nevinovat vei vedea
când n-am să mai fiu

atunci strigătul tău va face lumină

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Ți-au crescut rădăcini în mine

montecristo

Mi-am abandonat sufletul în ghearele durerii,
trupul l-am îmbălsămat cu sângele dulce al nevoinței,
și-am învățat dragostea, în penitență,
ucenic suferinței,
toate,
să merit să-ți respir la tâmples,

toate, ca să te port.

Cu prelungirile înnodate în juru-mi,
din brațe, tălpi, degete și genunchi,
îți cresc firicele albe, pivotându-mi adânc
pieptul, spatele, coapsele și obraji,
apoi alte fire adventive,
împânzindu-mi carnea,
pământ necălcat,
inima ta se deschide, înmiresmând,
buze polenizez până la apus,
când începi tu să te hrănești.

Te-ai născut să te înrădăcinezi.

Înainte de a o lua de la capăt,
deschid o fereastră prin șuvițele tale
și lumina în lumină spune tot.

Am dobândit privilegiul să te port.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Brândușă, mă cunoști, așa-i ?

montecristo

Mă-ntorc mâhnit
din luminișul vecin.
Surorile tale-au
apus în noroi,
împăienjenite
de foc și venin,
de inimă rea,
pentru oameni ca noi.
Îndreaptă-te, brândușă,
și zâmbește,
senină visează
la Muntele Athos,
schimbă cu soarele
priviri și trăiește,
dansează în mustul
zăpezii, cu patos.

De dragul meu
renunți la sărutări
și palidă te-nclini
cu buze arse,
dar eu mai am, din zestre,
vreo zece ridicări,
apoi aștern în cufăr
ofranda mea de oase,
pământului din care
se vor naște,
de zeci de ori,
urmașe de-ale tale,
căci irisu-mi prin lut

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

va recunoaște,
când să lucească-n
soare, cu petale.

Să părăsești
cupola de durere,
că nu-s nemuritor,
am ceasuri mii,
așa cum zeii
într-a lor putere,
sunt doar ființe
singure, dar vii
în multe zeci de
nașteri de-ale mele,
petrecători și ei,
puțin întârziați.
Brândușă, ai venit
prin lut, din stele...
și mă cunoști,
de-ai ochii-nlăcrimați!

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Mă piere povară

montecristo

E timpul-cu lama lui boantă mă taie.

Rămas-au din sânge și lacrimi-pâraie,
din carnea cuminte, servilă în haos,
doar mâinile ce pe stilou se-ncovoie
și-o ciuntă statuie stingheră-n pronaos.

E gândul-caninii ciobiți ce se-nfruptă.

Mi-e trupu-n morfină, renunță la luptă,
sunt prada dedată, aorta mi-e seacă,
văd dinți cu ochi roșii – alaiul de nuntă;
unit mi-e nimicul cu steaua ce pleacă.

E liniștea pietrei cu iz de furtună.

Nomazi heruvimi, fără gazdă, m-adună,
icoane se-nclină și-mi suflă odihnă,
se-ntoarce la ciotul de gheață, o mână,
cealaltă ezită; rămâne să vină.

Tăcerea-cântare de laudă, mută,

cioplește liturgic caverna mea slută.
Ecoul melodic, a ploaie de vară,
est transitus Domini. Fruntea-mi sărută,
mă naște poveste, mă piere povară.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Ne-am regăsit, iubito !

montecristo

Lasă-mă să te privesc, să te privesc, privesc
În noapte la un pâlpâit de lumânare
Să-ți sorb conturul, Venus, și să ți-l dăltuiesc
Cu ochi născuți perechi – oglinzi scânteietoare.

Lasă-mă să te respir, să te respir, respir
Prin fum și iz de jumătăți de bețișoare,
Să tremurăm, iubito, țâșninind din trupuri mir
Și sacadat să ne-mbătăm de-nmiresmare.

Lasă-mă să te ating, să te ating, ating
Dogoare focu-n sobă, la fel noi suntem jar.
Când piepturile noastre pe palme se preling
Ne plânge pielea crudă și îngerii tresar.

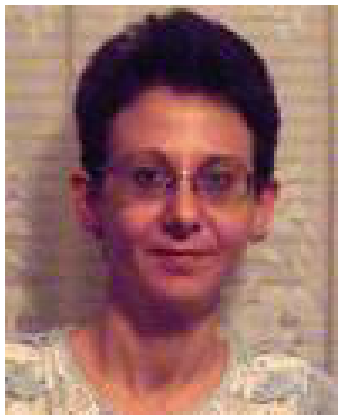
Lasă-mă să te iubesc, să te iubesc, iubesc.
Topiți în încleștări, Eros să ne cunune.
Pe pânțele de lotus buzele moi șoptesc,
În undiri de nimfă-ți curg lacrimi nebune.

.....

-S-a luminat de ziuă, ți-e frică de ceva?
-Să nu te pierd, iubite, ne vom mai revedea?

===== ♣ =====

LUMINIȚA ZAHARIA (Iz)

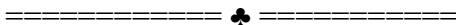
Data și locul nașterii: 30 septembrie 1964, Turnu Măgurele, județul Teleorman

Profesie/studii: economist – A.S.E. București, Facultatea de Finanțe-Contabilitate, 1988

Loc de muncă/ funcție: CEC Bank SA/economist

Activitate literară: debut publicistic cu versuri la ziarul „Teleormanul” (1991); colaborări la „Teleormanul”, „Cetatea”, „Caligraf”, „Meandre” (publicații din județul Teleorman). Volume de versuri publicate: „Albastru”, Turnu Măgurele, tipografia Turnu S.A. (1991); „Lecții de melancolie”, Alexandria, editura *Teleormanul Liber* (1997); „Singură prin Uchronia”, Alexandria, editura *Teleormanul Liber* (1999); „Fulgerul lovește o singură dată”, Alexandria, editura *Teleormanul Liber* (2003); „Contraste”, București, editura *Eminescu* (2005); „Totul cîntă-n jurul meu!”, București, editura *Eminescu* (2007); „Are mama două fete”, editura *Eminescu* (2008).

Miniantologii pe site-uri literare sau reviste online: www.bookblog.ro – Gabriel Mirea, „Poemele de lângă noi” (2007-2008), revista „Noi, nu!” (2008), e-scriu-andreisava.eu, Iași (2008), revista „Visul” (2008), revista „Cafeneaua politică și literară” (2008), Publicațiile „ARP” („Tânărul scriitor”, „Biblioteca online”, „Noul Orfeu”, „Analize și fapte” etc. – 2008), site literar poezii.biz, site literar agonia.ro, revista „Observator”, Canada (2008), revista „Arcad@” (2008) etc. Premii: *Premiul pentru poezie pe anul 1999* – Inspectoratul pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Cultural Național al Județului Teleorman, premiul I la concursul *E-scriu din dragoste* (Iași, 2008).

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Dialog

Sufletul bate câmpii
gândul suferă
inima e un organ transplantabil
(prin urmare nu neapărat necesar!)
dorul rimează cu un nor
ce se destramă într-o clipă...

(versul alb versus rimă –
ah, ce lux!
și totuși...)

– Cu ce te mai joci azi, suflete?
– Cu găzele care trec strada pe verde
cu pekinezul pe care trebuie să-l immortalizez
în dicționar
înlocuind cuvântul „prieten”...

(acum gata cu luxul!)

...cu rățușca de cauciuc ce plutește-n
cada cu spumă
cu o șaradă (că nici o glumă, știți, nu e glumă)
sau chiar cu o gumă
de mestecat
din care să fac baloane uriașe ce se sparg
și se lipesc apoi de nas
cu un sentiment de pripas
găsit, ca un nasture-n iarbă
cu o barbă
de Moș Crăciun personal
cu bobociei de găscă, îmbrăcați pentru bal
cu o jucărie nouă ce mi se permite doar mie

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

(versificație ușoară, nu poezie!)
cu chitara albastră la care nu știu să cânt
cu toate stelele de pe planeta Pământ
și cu întrebările toate
(cel mai greu se ajunge la simplitate –
și ăsta nu e un sfat!
E un fapt constatat
coborând munți și escaladând văi

cu mii de julturi și vânătăi
și lecții ne-nvățate, ăhăi...)
și cu toate
jucăriile din sac
la un loc...

– Ce faci?!
– Ce crezi că fac?!
Mă joc!

===== ♣ =====

Oglinzi

luminița zaharia

A știut Dumnezeu ce face când ne-a proiectat!
Ne-a așezat ochii fix pe cap –
pereche, nici unul de altul să nu știe,
nici chip să n-aibă omul pentru sine!
Vine Vasile acasă și zice: „Măi Marie,
sînt eu frumos au ba?!”.
„Ești frumos, Vasile!” râde ea.
„No, ghine!”
Și adoarme Vasile fericit
după ce și-a privit

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

mâna dreaptă, mai mare
de la munca în câmp.
Apoi omul nostru, cam tâmp,
s-a uitat la cele două picioare
care-l purtau ba la deal, ba la vale,
după nevoie, adică!
„Oi fi frumos, nu zic ba!”
Și-a pipăit apoi capul, cu frică:
„Of, de m-aș vedea și eu măcar o dată!”.

S-a inventat apoi oglinda.
Oamenii erau în extaz. O, ce lume minunată!
Nu pricepeau și pace:
„Cum de-am trăit pînă acum fără ea?!”.
(Dumnezeu, îngândurat, tace.
Tace de un mileniu și ceva.
Se simte vinovat, pesemne

că ne-a lăsat fără însemne
într-o lume pavată doar cu oglinzi...)

Dar asta nu-i tot.

Cineva a mai inventat într-o zi
un Cod al frumuseții.
Un zeu s-a ridicat, și încă un zeu
(și nici nu semănau cu Dumnezeu)
și încă un zeu...
Zei de carton
cu prețul în creștere...

Și-orice sărman ce nu corespundea
noilor canoane
era numit, chipurile, „urît”

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

(ce cuvânt mohorât
și nedrept... Ce etimologie o avea?)
„Ești frumos, Gheorghe! Ești urît, Ioane!”

De-atunci a-nceput suferința
și ființa de dinlăuntru s-a mutat în afară...
Chiar și la școală
numai despre „frumos” și „urît” se vorbea.

Omul obișnuit se trezește, se spală,
se uită în oglindă, dar cam dintr-o parte
să-și prindă numai conturul:
părul răvășit, aparența de om chinuit.
Își evită ochii, nu-și analizează
ridurile, obrajii căzuți...
Vârsta e urâtă, el nu e Brad Pitt
prin urmare trebuie osândit...
Omul își privește fotografiile de demult.
Înstrăinat de copilul ce-a fost –
deși își amintește pe de rost
poeziile cu rimă, cărările străbătute,
și pe pisicuța Mița, draga de ea...
În ce rai s-o juca?

Dar ce-nseamnă „bătrîn”?

De n-ar fi existat oglinzi,
ar fi rămas și azi copilul năzdrăvan
pe care-n casă rar îl prinzi
(mais où sont les neiges d'antan?),
copilul cu praștie, copilul cu zmeu
mâncând înghețată pe furiș...
Și-ar fi avut curaj să strige:

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

„Iată, acesta sunt eu!”
De n-ar fi existat oglinzi...

Dar din toate părțile
(lumea-i o cușcă
în care fantome de argint te mușcă)
oglinzi, oglinzi, oglinzi...
Rânjind la tine
cu limbile scoase
mincinoase
otrăvitoare oglinzi...

===== ♣ =====

O secundă de vanitate

luminița zaharia

Îmi vei ierta o singură secundă de vanitate
în care să te proclam soare și zeu,
îmi vei ierta secunda asta
în care să te cred al meu?
Îmi vei ierta gândul și bubuitul de inimă
numai o secundă, atât,
vei ierta lațul pregătit de cu seară
și mi-l vei pune, o secundă, la gât?
Îmi vei ierta izbucnirea de suflet
prin ochi și prin porii și prin buze
și nopțile nedormite, și obsesia de iubire
și dezlănata mea alergare printre obuze?
Îmi vei ierta secunda în care
tot cerul a căzut peste mine
și fantastica forță pe care nu mi-o știam
de a țâșni din ruine?

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Îmi vei ierta vanitatea asta absurdă
de a te dori, o secundă, al meu

vei ierta, nu-i așa, cu înțelepciune și blândețe
cum se cuvine să ierte un zeu?
Îmi vei ierta secunda aceasta
în care te-am furat să te pot digera
să te pot închide în memoria fiecărei celule din mine -
mă vei ierta, nu-i așa?

===== ♣ =====

Despre omul acesta

luminița zaharia

Despre acest om
s-ar putea scrie un poem.

Un poem mic și bogat
copilăros
primăvărat
zâmbăreț ca fetița
care-și sărută păpușa, în parc.

Despre acest om
s-ar putea scrie
cel mai roz poem
cel mai dulce poem
cea mai minusculă dar prețioasă
simfonie.

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

Un poem ca un talisman
ca o poveste
ca un pui de găină
zburlindu-se-n soare.

Despre acest om
pe care-l iubesc
s-ar putea scrie un poem
nebunesc
cu fluturi și flori și cîntece și stele
furtuni romantice
ca din demulturi duios.

Despre acest om
s-ar putea scrie
poeme atît de frumoase
că toți acești poeți complicați
(pe care-i cunosc și nu prea)
s-ar înclina în fața mea
uimiți de-atîta simplitate.

Despre acest om
s-ar putea scrie un poem
de imensitate
de lacrimă bună
de pâine arămită sub țest.
(Despre omul acesta
pe care-l iubesc
un poem rebel la cuvinte
în suflet năvală-mi cresc).

Despre omul acesta s-ar putea un poem...

===== ♣ =====

Când iubirea vine prea târziu

luminița zaharia

Ai așteptat-o-n poarta vieții
ca un copil Circul mare, în urbe,
ai desenat pe Pământ un cerc magic –
mișcări tectonice l-au sfâșiat
în neînțelese, fantastice curbe.

Ai așteptat-o în noapte, cu Luna,
la orice pătrar, la orice eclipsă,
ai învățat astrologie de la ucenicii raiului
dar și din cuadratura stelelor era lipsă.

Pe tipsii de argint ai așteptat-o cu pâine și sare
doar-doar s-o lăsa-nduplecată,
ai pornit într-o călătorie primejdioasă pe mare,
ai escaladat munții cu nesfârșită răbdare,
ai înfruntat explozii solare...

Te-ai născut, pentru ea, înc-o dată
lepădându-ți vechea piele pe o plajă pustie,
ți-ai smuls platoșa inimii, însângerată,
ai sacrificat tot, în cinstea Ei,
ți-ai tăiat furios, fără anestezie,
degetul arătător, să nu mai arate în van
orice punct zărit la orizontul speranței

ai căutat-o în chilii înfrigurate de sfinți, an de an,
pe dealuri unde puteai respira veșnicia,
i-ai țesut un hamac din visele tale albastre
și i-ai pus drept umbrar Poezia.

Ai sacrificat, pe altaru-așteptării,
ultimul fazan ce păzea câmpul roșu din vis,

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

de unde să știi că jertfa nu folosea la nimic,
c-ai să te trezești, pe vecie, proscris...
Și într-o zi, când lacrima, evaporată,
uitase să mai cheme, să ceară,
când sângele, explodând din artere,
se-mprăștiase, amnezic, pe-afară,
când inima, chiar inima cea fără scut
încetase, oftând, să te certe,
când florile ofilite, betege
nu mai știau să aline, să ierte,
când soarele însuși, sătul de-așteptare,
a lăsat stele moarte să-ți lumineze planeta,
când, răsturnând sacul cu miracole scumpe,
n-ai mai găsit nimic între alfa și beta...

... iubirea a venit, târându-și greu
picioarele înțepenite de bătrânețe și boală,
n-ai recunoscut-o nicicum
școlar repetent la inutila ta școală
„Cine să fie cerșetoarea asta rătăcită pe drum
ce vrea apă vie, de parc-am fi în poveste?!”
Și copilul frumos din fotografia
pe care ți-o-ntinde, plângând,

cum să mai afli, în clipa asta de scrum,
cine este?...

Când iubirea vine prea târziu
încearcă să râzi, nu e-absurd, nu e greu,
pune-ți lesa la loc,
intră cuminte în cușcă,
nu încerca să dezlegi
ce-a legat Dumnezeu.

===== ♣ =====

MIHAI BICA (sihastrul)

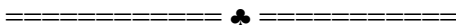

Membru al Societății Române de haiku din București, precum și al Societății de haiku din Constanța.

Lucrări publicate: „*Clepsidra spartă*” (plachetă), editura *Ambasador*, Târgu-Mureș, 1999 (debut editorial); „*Rănila tăcerii*”, editura *Nigredo*, Arad, 2007 (haiku-uri și poeme în versuri albe)

Publică în: „*Cuvântul liber*” (proză scurtă) – cotidian din Târgu-Mureș; „*Târnava*” (micropoeme și haiku-uri), revistă de cultură și artă din Târgu-Mureș; „*Alliance française en Republique de Moldavie – revue culturelle*” : haiku-uri; „*Albatros*” (haiku-uri) – revista Societății de haiku din Constanța; „*Haiku*” – revistă de interferențe culturale româno-japoneze din București (haiku-uri).

Prezent în antologii: „*Antologia de haiku*” – Constanța, 2001; „*Bucurii efemere*” (antologie) – Târgu-Mureș, 2002; „*Aromă de nea*” (antologie) – editura *Ardealul*, Târgu-Mureș, 2003; „*Surâsul crizantemei*”: antologie a haiku-ului românesc, editura *Ardealul*, Târgu-Mureș, 2004; „*Salutându-l pe Basho: cartea Festivalului Mondial de haiku, Mamaia, 2005*” – editura *Boldaș*, Constanța.

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Cuvinte...

„De când moartea apare fiecăruia ca un sfârșit absolut, toată lumea scrie...” (Cioran)

miracolul literei scrise
al firavei litere scrijelite
cu creionul
pixul briceagul
ori cu alt instrument
având puțința de a supraviețui
autorului

un a un e un c
un i ori chiar și un punct
trăind sute de ani
pe când
trufașul autor...

punctul
litera
cuvântul
ca un strigăt de disperare
de neputință
a omului
conștient sau inconștient
că ceea ce făurește
îi va dăinui lui
puternicului-neputincios
mai trecător
mai pieritor decât un semn grafic
așternut pe un maculator
cu file îngălbenite

===== ♣ =====

Ploua în vis

sihastrul

gonit de-un lup hapsân
alerg spre neștiutul hău

mă gândesc
să mă opresc

ca să-mi trag sufletul
și să mai privesc în urmă

dar îl aud în urma mea
gâfâind sinistru

așa că
îmi continui goana

în zare iată
conturul unui arbore imens

a cărui umbră
se-ntinde cât văd cu ochii

și-n timp ce mă apropii
observ că arborele nu-i

doar umbra
imensă-i și adâncă-i umbră

care-ncet se schimbă
în întuneric copleșitor

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

încât fuga mea
devine vis

iar visul meu
o sferă de lumină

din care se-aud
un tropot și-un gâfâit

când tropotul mai pronunțat
când gâfâitul

și dintr-o dată
dispare sfera

și zgomotul izgonitului
și cel al izgonitorului

piere apoi și umbra
odată cu lumina

rămâne doar un gând
ce-și strigă-n van durerea

nimeni nu îl vede
nimeni nu-l aude

apoi un plâns aude gândul
se sperie și tace

dar plânsul se-ntetește
și plouă-n vis și-n realitate

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

în timp ce soarele zâmbește
copleșit de negri nouri

un gând un vis
și picături de ploaie

ori numai stropi de lacrimi
și hohote de plâns

eu zic că-i vis
și umbra și lumina

și plânsul ca și gândul
și norii-s vis

iar eu alerg alerg
nemaștiindu-i rostul

în față brațele-s deschise
în spate izgonitorul

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Anotimpuri

sihastrul

Venit-am într-o toamnă...
când seva
coboară în rădăcinile
acoperite de frunze
adormite
în legănări arămii
ruginii
atotveștejitoare

când
rândunelele înnegresc
albele turnuri de biserici
și-ncovoaaie firele de telegraf
cu cernitele lor trupuri
pregătindu-se pentru
marea călătorie
zburătăcind năprasnic
până la bătrânii nouri
străvezii
subțiați de vânturi
de răpciune

pe-o frunză pribeagă
obosită și pală
voi să plec și eu
pe neștiute căi
dincolo de rădăcini
de seve
și de tomnatice nori

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

departe de zgomote
de zădărnicii
de uri și de invidii

într-o lume
necunoscută
cotropită
de adânci
liniști albastre

cei care
mă veți căuta
găsi-mă-veți

primăvara
într-o viorea

vara
într-un strop de ploaie

iară toamna
în frunza roșie de arțar

iarna
iarna nu mă mai căutați

fi-voi însuși frigul

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Rănile tăcerii

(haiku)

sihastrul

1) un țânc mă-ntreabă-
ce este curcubeul
de ce dispare

2) un strop de ploaie
pe oglinda lacului-
ori o lacrimă

3) terasa goală-
în ceașca cu ceai verde
semiluna

4) moșul din cătun-
cu o pâine și-un toiag
spre bojdeucă

5) elefant pe cer-
norul risipindu-se
copilul plânge

6) muzică celestă-
fire de păianjen
vibrează-n zefir

7) lacul Ursu-
lângă luna reflectată
o vâslă ruptă

8) mlaștina-n amurg-
de vârful trestiei
se sprijină luna

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

9) pe obrazul ei
lacrima desenează
semnul întrebării

10) casă-n demolare-
pe albul unui zid
pătratul ornicului

11) departe-i corbul-
o pană cade-n zig-zag
pe iedul ucis

12) livada pustie-
prin cochilii fără melci
șuieră vântul

13) întunecare-
departe trunchiul alb
al unui mesteacăn

14) melc în iarbă-
pe dâra argintie
culegătorul

15) ciori peste miriști-
un cal alb se-apropie
în galop

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

CAMELIA CIOBOTARU (alia)

Născută într-o zi de 7 august 1967, în comuna Movilița din județul Vrancea. Urmează cursurile primare și gimnaziale în comuna natală iar cele liceale în orașul Focșani, la Liceul de matematică-fizică „Al. I. Cuza”.

Absolvă Facultatea de Litere și Științe din cadrul Universității „Dunărea de Jos” din Galați și revine, ca profesor de religie, în liceul în care s-a format, actualmente Colegiul Național „Al. I. Cuza”, unde profesază și în prezent.

Miracolul poeziei vine odată cu cel al maternității, fapt care determină ca majoritatea scrierilor autoarei să fie adresate celor mici (și nu numai).

Debutează cu volumul „Copilăria ca o poveste”, editura Andrew, Focșani, 2007 – Poezii pentru copii mici, copii mai mari și pentru cei care au ascunsă copilăria-n buzunar –

Motto: „Atunci când nu mai suntem copii, înseamnă că am murit de mult.” (Constantin Brâncuși)

===== ♣ =====

E toamnă?

(pentru copii)

Și-n astă toamnă îngerii pictează
Cu aur frunzele în zborul lor,
Iar nori întunecați cerul brăzdează
Asemeni stolului aflat în zbor.

Pe ramuri fructele stau pârguite
Și-așteapt-al mâinilor frenetic zbor.
Două gurițe zâmbesc, pregătite
Să guste din preasfânt nectarul lor.

Poznași, un băiețel și o fetiță
Ar vrea s-ajute dar, vedeți... nu pot!
Chiar cocoțați așa, pe o lădiță,
Au doar un metru cu pantofi cu tot.

În ochii lor e însă primăvară!
Și păsările se opresc din zbor
Întrebându-se iar, a câta oară:
„E toamnă? Sau ne-a păcălit un nor!”

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Fata cu gânduri flori

alia

Mi-au devenit gândurile
Flori
încât pleoapele-mi picură
Nectar.

Hrăni-se-vor clipele
cu băutura zeilor
și mă vor trece în neuitare
ca „Fata cu gânduri flori”...

Povestea unui strop de apă

Căzut din cer în prag de seară,
O floare mică m-a cazat
Și-am stat ascuns între petale,
Până ce noaptea a plecat.

Era frumoasă mica floare!
Și-aș fi rămas la nesfârșit
Ascuns așa, între petale,
De mica floare-ndrăgostit.

Dar Soarele a prins să ardă...
Și fost-am astfel „ofilit”,
Plutind apoi în mici fărâme
De nimeni văzut sau simțit.

Doar Vântul pare să mă știe
Și suferința să-mi priceapă,
Că nu mai sunt un Strop, în floare,
Ci-s doar în zbor... Vaporii de apă!

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

M-a liniștit făcându-mi cunoștință
Cu Gerul, care va să vie,
Schimbându-mă într-o „Steluță”
Iubită de copii pentru vecie...

===== ♣ =====

Chiriașul

(pentru cei mai mititei)
alia

Într-un colț un
greieruș,
Sprijinindu-se-n arcuș
Mă întreabă, într-o
doară,
De cumva e primăvară!

S-a cazat, în miez de iarnă,
Pe-o lădiță în cămară,
Iar chiria a plătit
Cu-n cântat neconținut...

Când l-am acceptat, în fine,
Vrea să plece de la mine!
De aceea tot întreabă,
I s-a făcut dor de iarbă!

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Când îngerii îți spun

(pentru copii)
alia

Când îngerii îți spun să fii mai bun,
Copile, tu ascultă tot ce-ți spun!
Aruncă supărări fără de rost
Și-ntoarce-te, copile, la ce-ai fost!

Când îngerii îți spun să faci mai mult,
Copile, tu ascultă-a lor cuvânt!
Alungă lenea și vorbirea rea,
Și-nalță-te copile-n calea ta!

Când îngerii îți spun să fii mai iubitor,
Copile, tu întreabă-te: Ce vor?
Și-nvață de la ei și din iubirea lor,
Să dăruiești mai mult și să fii răbdător!

Când îngerii îți spun să fii mai credincios,
Copile, află al credinței rost!
Și spune demn, ca un adevărat creștin,
Că rostul nostru-n viață e... să ne mântuim!

===== ♣ =====

Povestea unui strop de apă

alia

Căzut din cer în prag de seară,
O floare mică m-a cazat
Și-am stat ascuns între petale,
Până ce noaptea a plecat.

Era frumoasă mica floare!
Și-aș fi rămas la nesfârșit
Ascuns așa, între petale,
De mica floare-ndrăgostit.

Dar Soarele a prins să ardă...
Și fost-am astfel „ofilit”,
Plutind apoi în mici fărâme
De nimeni văzut sau simțit.

Doar Vântul pare să mă știe
Și suferința să-mi priceapă,
Că nu mai sunt un Strop, în floare,
Ci-s doar în zbor... Vaporii de apă!

M-a liniștit făcându-mi cunoștință
Cu Gerul, care va să vie,
Schimbându-mă într-o „Steluță”
Iubită de copii pentru vecie...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

VALERIAN DOROFTEI BEDRULE (valerian)

Motto: „*Ir de înger mi-e
scăparea, să mă vindec de
Nichita*”

Primul poem l-am citit și comentat sub argintișul nopții, la solstițiul de vară al anului 1954, pe când sânzâienele se lăsau udate de propria-mi personalitate, apoi de picioare feciorelnice călcate, în localitatea Fundu-Moldovei / Bucovina.

Era țipătul lui „A” către mine, dar și uimirea-mi către surâsul Lunii, căreia aveam să-i tai cu un plisc de

vultur o rază (vai!) pentru a-mi face loc în sandaia unui înger!

De acolo am aduhmecat sunetul cuvântului, pe care, cu migală, îl modelez cu grijă împreună cu învățăceii mei, la Școala cu clasele I-VIII „*Bogdan-Vodă*” din Câmpulungul Bucovinei.

În încercarea-mi de a săruta galopul unor mânji de stele, cât și din dorința lor de a-mi da puterea de-a visa, m-alătur unei aripi aflate încă-n zbor, gândind că voi vedea la orizont speranța înfrunzind la trunchiul lumii! Cum a nisipului memorie e albă-n tălpi, eu cred în trăinicia limbii coptă!

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Noi... zbor nătâng

Mă clatin în sonet de verde crud
Privind la fulgii ce mă vor a ninge,
Doar iarna cu colinde-o mai aud...
Femeie, cu un geamăt mă atinge!

În zbor lacteic îți fac diademă
Din steaua mea hoinară și cochetă,
Calc pe pământ, pe roua în dilemă,
Dar nu calc peste lacrima-ți discretă.

Orice lumină care te atinge
Se mângâie de fruntea ta senină,
Orice-ntuneric, de se va răsfrânge
În ochii tăi, e pată de lumină.

De ești reîncarnată în sonete,
Eu te respir din Shakespeare într-o noapte,
De ochii tăi, de liniște mi-i sete,
De-aceea las cuvânt prădat de șoapte.

Aezii te-au cântat, o știu demult,
Mi-a spus-o Eminescu, E. A. Poe.
Cu geana-mi aplecată vin s-ascult
Furtuna din pian, Nocturna-n Do!

Un credo zămislesc în zori de zi
Când primăvara își întinde-aripa.
Eu... un aed nătâng mă voi numi,
Tu... zbor de flutur care sparge clipa!

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Doamne, cum tânjește luna..

valerian

Sub pătrar, de după primul, s-a zbatut o rază nouă,
De s-a-mperecheat și mânza, rupând Universu-n două.
Vai! Secunda se repede sub aripa-mi rece-a frunții...
Simt oniric tâmpla nopții cum lovește-n creastă munții.

M-am oprit cu gândul umed doar pe glezna ei prea fină,
Ce-n desiș cu ceața roasă, visceral trudind, suspină.
Doamne, cum trudește luna după un mal cu apă stândă...
Simt nisipul din orgolii, în ochiul vremii, cum se-afundă.

Doar sprânceana aspră-a nopții se-odihnește-n vârful de deget;
Un regret striat lovește, sub spinarea-i, fără preget.
Fruntea-mi este legănată-n șalul aurorei... rece...
Simt vocal tăcerea lumii, pe sub lacrimă, cum trece.

Doar Maestrul preludează contrapunctul prins în vele,
Pânza nopții face-o cută, la lătratul unei stele.
Doamne, cum tânjește luna după roata de quadrigă...
Simt carnal tăișul morții, pe sub lacrimă, cum strigă.

===== ♣ =====

Mă doare ploaia albă

valerian

Mai plouă alb pe ulițele mele
Și gândurile toate-mi ies pe-afară,
Sub streșini se adună să se spele
Cu verdele incert de primăvară!

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

De Nordul îndreptat spre fruntea mea
Îmi furișez tristețea cea senină,
Cu ochii umezi eu mă-nchin, așa...
Să plouă alb, să plouă cu lumină...

Aștept un anotimp cu verde mult
Și vremea asta, cred, că o să vină,
Atunci eu, refulat, am să ascult
Cum plouă alb, cum plouă cu lumină...

În crângurile mele să mai las
Cuvintele să nască pe răcoare,
Strigătul lor să facă doar un pas
Prin iarba-ndurerată sub picioare.

De-ai ști ce cald e albul ploii mele...
Ca laptele ce curge prin umbrelă,
De mânji ce tropotesc cărări de stele
Mă vindecă, de vise-n acuaarelă.

Mă doare ploaia albă, că e crudă
O mai ascult în simfonii vibrând,
Ce ritmic mă apasă când e udă
Codificată-n albul meu cuvânt.

De vrei să vezi ogorul meu de vise
Arat cu stele de la Polul Nord,
În alba ploaie care pare-mi-se
Are oprire-n gara mea, pe cord

Și verbe luminoase de iubire
Să se aștearnă-n vijelia-ți blândă,
Topindu-ți-se-n creștet, dea de știre...
Că ploaia albă... naște iarbă sfântă!

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

În umbra pietrei

valerian

Sub ploi cernind întreg abisul,
În rugăciunea-mi ancestrală,
Cât verdele-nserat se spală,
Sub streășină de stih țin scrisul
De teamă să nu-mi ude visul.

În lungu-i drum, Cassiopeea,
Tot în orgolii se-oglindește,
De nereide se-ngrozește,
Os al mândriei e femeia!
În umbra pietrei e... Ideea.

Îi e-ncrustată disciplina
Doar curcubeului zănatic,
Sta ud în ploaie, -n vânt apatic,
Știind cui aparține vina,
În umbra pietrei e... Lumina.

Cât omenirii-i este vrerea
Banalul în adânc ne-ascunde,
În colț de cub rănit pătrunde
Și își înghesuie averea.
În umbra pietrei e... Puterea.

Stelei ce-a fost îi vede chipul
Brăzdat, sub noaptea boreală,
Doar piramida glacială
Ce-o sfâșie în chin Oedipul.
În umbra pietrei e... Nisipul.

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Toți cei ce șanțuiră scrisul
Pe cubicale nopți murale,
Dorm azi sub raze-n mari astrale,
Sub piramida-i vesnic visul.
În umbra pietrei e... Abisul.

Mă doare umbra-i, nu căderea.
Parfumul Andromedei, sacru,
Călcâiul alb, cu gustu-i acru,
Ce scundă-i clipa, cât șederea
În umbra pietrei e... Tăcerea!

Sub ploi nătângi, mereu grăbindu-l,
Cât nărilor-mi din cer se-adapă,
Iar verdele-nserat se crapă,
Sub streășină de stih țin rândul
De teama să nu-mi ude gândul.

===== ♣ =====

Print al nopții

valerian

Mi se-nvăluie tristețea răzvrătită în puhoaie,
Raza udă, -nveșmântată cu lumină, se îndoaie.
Peste ale lumii riduri tot mai des oftează clipa,
Țipăt negru dinspre vârfuri frânge zborului aripa.

Duși mi-s ochii-nspre tăcere, doar secunda mai măsoară
Verbele-n urgii plouânde, prinse-n picuri grei, pe sfoară.
Un perete-nalt de ape, vai, sugrumă dimineața!
Dă năvală-n coasa tatii, zdrențuită-n creste, ceața.

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

Oul s-a-mbătat bucolic, Ursa nu mai e virgină,
Fulgerul i-atinge nara și se-ndreaptă către tină.
De argint îi e căpăstrul, de temut îi e mânia
Care taie-n zid orgolii ce scrutează veșnicia.

Print al nopții, fulger sacru, stingi și lampă, și tămâie,
Peste neguri pământene Ursa e bătută-n cuie.
Simt reverberat lumina, până-n cioc de șoim pălească,
El cu-aripe-i să înalțe ceața, setea să-și oprească.

Pe sub cearcăne de lume orizontul se curbează,
Fulguiri de brume aspre peste os mi se așează.
Sub a șoimului aripă simt mirosul de tămâie,
Iar amiaza nopții cheamă luna-n lampă să rămâie.

===== ♣ =====

ELENA MUNTEANU (ingada)

M-am născut la 2 Februarie 1953, la Pașcani, târgul moldav al cărui nume este asociat cu cel al marelui Sadoveanu. Am studiat la Universitatea din Iași, universitate care poartă, de această dată, numele unui voievod al neamului, Alexandru Ioan Cuza. După doisprezece ani de „pribegie” într-un sat, am ales să mă reîntorc în orașul copilăriei mele, leagăn al atâtor clipe fericite și să rămân aici „până ce moartea ne va despărți”...

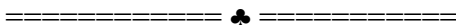
Binecuvântată de Dumnezeu cu un fiu și o noră, ei înșiși iubitori și buni scriitori de poezie, plecați acum la doctorat în îndepărtata Japonie, am rămas să îmi mângâi dorul cu clipele de încântare, pe care numai Poezia mi le poate dăruî.

Să mă strecur în clipele născânde,
Când spaime mă colindă dinadins
Din seva lor să crească-n mine, blânde,
Tulpini de versuri, visul neatins.

Iunie 2006: „*Spiralele vieții*” – 19 poeți într-o carte, editura *Anamarol*, București (editor Rodica Elena Lupu)

August 2006: „*Ninsori ascund...*”, editura *Anamarol*, București (editor Rodica Elena Lupu)

„*Je meus de soif auprès de la fontaine*”

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Iluminare

Și cad amurguri, unul câte unul,
Rodind astenic drumul înspre cruce.
Sunt vinovată, Doamne, vinovată!
Te-am implorat să-mi dai cât nu pot duce.

În ochiul toamnei, ard lumini tardive,
Mult limpezite-n limpede Izvor.
Înfiorată-s, Doamne, 'nfiorată!
Azi, te implor să nu mă lași să mor!

Infirme vise trec, târându-și pașii,
Sub ceruri cu privire de acvilă.
Sunt născătoare, Doamne, născătoare
De sfâșieri nedornice de milă.

În ochiul toamnei, ard lumini tardive...
Azi, te implor să nu mă lași să mor!

===== ♣ =====

Tu n-ai să ști, iubite...

ingada

Tu n-ai să știi, iubite,
mai strigă-n mine noaptea,
din asfințituri calpe
se mai adapă sori.

Vânând tăceri eterne,
la cumpănă de ape,
vin cerbi cu stele-n frunte,
din sete de ninsori.

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Tu n-ai să știi, iubite,
sub luna hialină,
veghez, autumnală,
la margine de vis.

Se risipește clipa,
se mistuie de taină,
doar liniștea rămâne,
din basmul vechi, nescris.

Tu n-ai să știi, iubite, sub ostenite pleoape,
se desfrunzește vremea, aproape, mai aproape...

===== ♣ =====

...și voi uita

ingada

Zănatic Timp,
ai ruginit lumina,
nu joci cinsti,
în umbre dorm altare;
în piatra arsă,
nu-și găsesc hodina
trecute patimi și ninsori arare.

Ascund tentaculara singurare,
în urna de argint,
sub lună nouă;
se vor întoarce muguri de visare
din flori întunecate-n prag de rouă

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

și voi uita
că toamna e-n ruină
și goul stă să bată, în răstimpuri...

===== ♣ =====

Adu-ți aminte

ingada

Mai dă-mi să beau ambrozii
ne'ncepute,
nu-mi cânte încă
marșul de plecare,
Adu-ți aminte!
Mâine, în volute,
vor arde ruguri,
viselor fanare.

Prologul, nu l-am scris,
iar Demiurgul
împarte brume lacome-n livezi.
Adu-ți aminte!
N-am cuprins amurgul
cu palmele
rănite de zăpezi.

În galben doarme firea,
prea învinsă
de noaptea
cu mirosuri de tămâie...
Adu-ți aminte!
Sunt cărarea ninsă,
cerșind la porți lumina.
Să-mi rămâie...

===== ♣ =====

FLORENTIN-ADRIAN MAFTEI (florentin)

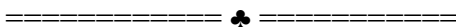

S-a născut în Târgul Lespezi, județul Iași, (în fostul județ Baia), la data de 1 august 1954. Ridicat dinspre pruncie în umbra și în aura sacrosanctă a Mănăstirii Probota, ctitorie-necropolă voievodală pentru domnitorul Rareș Petru, de crud gustă pe viu din comoara curată, neprefăcută a trecutului istoric, lucru despre care se va ști celor cunoscuți lui, că l-a influențat și că se recunoaște în scrierile sale; ba, poate, i-a determinat și alegerea viitoare meserii. Fiindcă făcliește școlilor, din anul 1974, cuprins de curatul firii și al trăirii, mai întâi în Râșca de Suceava, apoi pe plaiurile natale, mânat și de crezul că, dacă orice om își cunoaște și își cinstește trecutul, viitorul strălucind nu poate fi decât al celor aleși, crescuți limpezi din rădăcina străbună.

Publică relativ târziu (debutează oficial în Revista „*Dacia Literară*”), chiar dacă întreaga sa perioadă profesională a fost o zonă creatoare: proză – romanul „*Cu Rareș prin(tre) Lespezi*” – în anul 2007 și versuri – volumul „*Leagăn și vatră*” – în octombrie 2006.

Este redactor colaborator al Revistei „*Starpress Internațional*” dar publică și pe siteuri literare de largă cuprindere, pe unul dintre ele fiind și editor.

Autorul are în curs de apariție un nou volum de versuri intitulat „*Pas cu Pas*”.

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Ascultă...

Clătește-ți ochii, fată, cu îngerii și lumină,
Cuprinde din tărâmul târziilor visări
Cea clipă născătoare, alinul ce animă,
Și albul de ninsoare, și-ascunsul altor zări!

Cuprinde-mă de mână, zăpod acum, cutumă,
Fetiș să-mi fie calea-ți prin asprul labirint,
Din visele pierdute împiedică s-apună,
nu-mi îmbăta chemarea-n oniric de absint!

Din prapuri scot lumină, nu-ntunecimi de criptă,
Zăpezilor ascunse le-aduc, pe rând, chemări,
În soare, nu nadirul poverilor decriptă,
Culege-mi din căldură și rod de cutezări!

Clătește-ți ochii, fată, cu rouă de candoare,
Învie-mbrățișarea trecutelor puteri,
Îmbătătoare-aromă, târzie, trecătoare
E dacă rupi din lujer, e dacă azi nu speri!

De mână mă cuprinde, îndreaptă-mă spre soare,
De-s robul neputerii, trecutul altei veri!

- decriptă = decriptează

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Lumina ascunsă

florentin

Poete, a-nflorit cireşul,
s-aprinde ca-ntr-o ploaie de quasar,
dar nici nu stii că, astăzi, esti alesul
Luminii de pe cerul, lampadar.

Cald doamnă, în cuprins de-nvii lumină,
să o-nfrăţeşti căldurilor ce ard;
discret pictezi pe-un ton de criolină
Cu aură şi împliniri de bard.

Aprinde-ţi, doamnă, primăvara-n păr
Şi-nchide mori de gânduri frământate,
Că-s alte flori pe ramuri, şi-i izvor
de soare nou şi flori şi puritate.

...culege DAR de primăvară-n păr
şi iartă blând, trăirile bune !

===== ♣ =====

Descătuşare

florentin

Sunt doar un sol ce-ar vrea să cearnă
Lumina cald-a florii de cireş,
Şi-n bolta rece-am să descui lucarnă,
Să ştiu că primăvara nu dă greş.

Aş vrea, ca lampagiu, să licăr cerul
Şi cu scânteii de dor să-l reaprind,
Ce-i stins ori fad să schimb în lerul
de-mi curge re-nvierii în colind.

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

De-aş fi un econom în galaxie,
Aş ordona, drept jurământ, la ursitori,
Ca sufletelor zbuciumate să le fie
Dat leac, o terapie de fiori

Dar sunt doar cioplitor umil de slovă,
Şi-n rugul ei cu toate mă cuprind;
Profan adun şi-n străluciri de novă,
De pot, o bucurie să v-aprind.

Culegeţi, dar, ogorul versuirii,
Descătuşând ş-al primăverii rod!

===== ♣ =====

Spre... n-oi mai fi

florentin

Ascuns acum, zidit-am dor de stele
Să te cuprindă, reîntors, trăirea mea.
Discret să licăreşti şi printre ele,
cu nimb de-acum, senină, să fii stea!

Am reclădit un univers de vise
Să-l am ocol de schivnic trecător,
Mirifică baladă trăirilor nescrise,
Târzie armonie vibrărilor ce dor.

Am zămislit, profan, covor de roze,
Cuprins îmbrăţişării chemărilor fireşti,
Ca-n altă galaxie, pătrunsă-n alte doze,
Târzie înălţare-a plutirilor lumeşti.

===== valery becart =====

==== *antologie de poezie* =====

Cuvânt ascult și în tăceri cuvânt
Cuminte normă astăzi, de-i poruncă,
Da-s robul neputerii și-s descânt,
Scânteie stinsă-n curgere adâncă,

... vetustă amăgire din toanele cerești
prin toate-s azi stigmatul afluirii
spre... n-oi mai fi; dar caut, oare ești?

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

RĂZVAN RACHIERU (rockyerul)

Loc de naștere: Târgu Ocna. Copilăria și adolescența am petrecut-o în Roman domiciliul actual. Stare civilă: divorțat.

Am urmat cursurile Liceului „Roman-Vodă”, profilul matematică-fizică. Am absolvit Facultatea de Științe Economice din Iași. În prezent sunt economist la SNGN Romgaz S.A. Secția Roman.

Pasiuni: cititul cărților (o zi fără să citesc este o zi pierdută pentru mine)

Hobby-uri: poezia, literatura, muzică simfonică, sportul, colecționarea de cărți preferate într-o bibliotecă personală.

În pregătire: Volumul de maxime și reflecții „*Enigme descifrate de gândire*”.

Cărți tipărite: „*Poeme pictate în ulei de vers*”, „*Lebăda cu pene de gheață*”, „*Maxime și reflecții*”, „*NON*”.

===== ♣ =====

Sonetul primăverii

„Soarele pictează cu miere toți pereții”, (V. Nicolescu)
Se-așează în cercuri de lumină pe lucruri,
Căldura cade din cer ca ereții,
Zile și nopți descind din cruguri.

„Ochiul crud al pietrei ascunsă-n fund de râu” (V. Nicolescu)
Se deschide izvorului cu alintări caline,
Beția de aur irupe-n spic de grâu,
Ochii cerului lăcrimează substanțe alcaline.

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Pastelul primăverii creează-o atmosferă de dulce
Reverie, penaj multicolor de stări,
Vocea iernii se aude stins în nopțile caduce.

Griul și negrul, ale firii detestări,
Pe paleta primăverii șterse sunt calde tente,
Zarea mă zidește cu cărămizi de raze rezistente.

===== ♣ =====

Eu și Dumnezeu

rockyerul

Dumnezeu m-a primit
în palatul lui celest
am vizitat închisoarea
în care stăteau dracii
în celule înghețate
implorau focul
– elementul vital pe planeta lor –
mi-a făcut radiografia moralității
pe care mi-a arătat-o apoi
pe fiecare vertebră
se vedea câte un păcat important
în creier
era un abator de gânduri moarte tranșate
un set de gânduri de gelozie
un amestec eterogen de gânduri policrome
și muguri albi de gânduri despre credință
în inimă creștea roșie virtutea
în sine se luptau orgoliul cu idealul
pe tălpi se vedeau urmele
dușmanilor înfrânți
în degete rămășițe de poezie

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

În ochi erau imprimate iubirile trecute
și cele viitoare acoperite cu un cerc negru

Dumnezeu s-a uitat la mine
m-a privit cu reproș
a clătinat sever din cap
și mi-a spus :
„păcatele sunt ca niște măsele cariate,
pe unele trebuie să le plombez,
iar la altele sunt nevoit să le scot nervul”
și m-a așezat pe masa de operație.

===== ♣ =====

Femeie între două iubiri

rockyerul

Distrația îmbâcsită de comoditate
m-a scos din camera
împovărată de atomii gândirii și ai lecturii
a dat cu aspiratorul
pe covorul pe care pășeau ideile
m-a luat de mână
și m-a dus într-un bar
a început să joace biliard
cu doamna satisfacție
domnul joc
și-a oferit ochii de plastic
în chip de bile
pielea verde de postav
ca suprafață de joc
și corpul ca masă de biliard
privirea i-a luat forma neonului
iar mâna și-a cioplit-o

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

până a luat forma tacului
la o masă stătea singură o tânără
tristețea i se plimba de la un ochi la altul
și se intersecta cu iubirea
în colțul buzelor
frumusețea îi modela imperceptibil fața
aerul cucerit a îngenunchiat în fața ei
și a absorbit în extaz parfumul tinerei
iubirea gripată cu trădare
a alunecat și a căzut în cafea
s-a uitat la mine
și entitatea somnolentă a iubirii proprii
s-a trezit și i s-a aruncat în ochi
acolo, printre oglinzile sparte
și statuile sfărâmate
a descoperit bucuria rănită
a scos-o la suprafață
și a așezat-o în leagănul unui zâmbet.

Mi-a zâmbit alb
și respirația aromată și senzuală
de femeie între două iubiri
mi s-a lipit de nări.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Femeia perfectă

rockyerul

Mi-am uitat capul la birou
atârnat de cuier
în locul lui
un gând șef îmi conducea corpul
a făcut dintr-un concept
doi ochi albaștri
și dintr-o idee cochetă și învoaltă
un păr bogat și ondulat
mi-am lipit viciul de-o țigară
fumată de vântul dintre coaste
mi-am capsat nervii de-o coală albă
se zvârcoleau ca niște viermi
au pătat hârtia în conturul rânțed al urii
mi-am perforat iubirea
și am pus-o într-un dosar strict secret
spionul infidelității a furat-o
și a aruncat-o în canalul
cu femeile închipuite moarte
femeia perfectă am prins-o în pioneze
și am atârnat-o în calendarul
din care erau scoase zilele goale
a doua zi dispăruse
rămăsese doar un parfum discret și rochia roșie
mi s-a arătat goală în vis
s-a înveșmântat în gândurile nocturne personale
și a făcut streap-tease
pe scena construită în subconștient.

Dimineață am găsit-o tolănită în minte
iar gândurile mele îi cântau
așezate în cerc în jurul ei.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Totul a devenit iubire

rockyerul

Inegal, vederea și auzul
îmi trimit semnale concomitent
pe ochi alunecă lucrurile nou-născute
înfășate în râsul zilei
în țipetele lor stă chircită durerea de a fi
răsturnată peste pasărea bucuriei
jupuită de pene
auzul este antifonat cu nepăsare
ce împiedică strigătul
să germineze în ureche
din timpan ciugulește un corb
semințele sunetelor
privirii i-a crescut în interior
îngrozitoare pene ascuțite
ce mă împiedică să văd lăuntricul
înfricoșată aleargă desculță
într-un ținut în care orbii văd
de frică se ghemuiește în groapa
lăsată de un ochi nomad
plecat într-o excursie în țara întunericului

eul meu obez internat în spital
pe motiv că sinele i-a anulat gândirea
îndopându-l neîntrerupt cu carnea alterată a instinctelor
s-a întors îmbrăcat cu învelișul unei femei fermecătoare
ce m-a atacat perfid cu frumusețea ei
vederea s-a umplut până la refuz
cu imaginea ei amăgitor-distructivă
auzul a făcut o obsesie maladivă din respirația
acaparând plămânii cu nuri aerați

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

m-am îndrăgostit de iluzia iubirii
din sânge s-au născut mii de dorințe
fiecare cu alt chip
și toate mușcând din inima devenită fruct

moleculele au ales să îngroape tăcerea
din ele au crescut clopote
ce-au început să bată asurzitor...
totul a devenit iubire.

===== ♣ =====

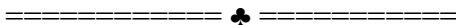
SORIN ȘAGUNA

19 ani, Buzău, student la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale”, secția Actorie, clasa maestrului Florin Zamfirescu. Am publicat 3 cărți, am lucrat 10 ani în radio, am lucrat într-o companie de cosmetice unde am coordonat o echipă de 80 de femei...

„Punctul forte al poemelor lui Sorin Șaguna îl constituie **VERBUL**, obligat și forțat să comunice stări poetice originale: „te-am aruncat, Doamne, într-un con de umbră! / mi-am întins privirea în golul sec al vieții, / am dormit cu zilele sub ploaia de îndoieli și fapte.” (*Iertare...*); „mângâiam cu pașii mei umili scena nemuririi...” (*Mângâiam...*); „pareza cerului întins flămând pe ape” (*De drum...*); „pământul e o virtute a păcatului împărat...” (*Trec...*) sau : „timpul și-a pierdut minutele în oameni! / sare haotic de la o secundă la alta, / dimineața vrea să fie seară, clipă de clipă...” (*Poem ucigător...*).” Aurel GANEA

„Sorin Gabriel Șaguna a confirmat în totalitate. Tenace și ambițios, uneori întâmpinat cu ostilitate de cei care se ocupă cu băgatul bețelor în roate, în loc să capoteze, poetul nostru își construiește cu dezinvoltură propria sa cărare pe drumul stufos al culturii actuale: scrie poezii și eseuri, realizează o emisiune radio și joacă în „echipa de tineret” a unui teatru profesionist. Nu știu care va fi evoluția sa, cât de pregnant se va consacra, însă sunt sigur că avem de-a face cu un poet de cursă lungă.” Marin IFRIM

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Început

stropi din fiecare vis ucis de mine,
s-au născut din foc și ciudă multă.
e început de mine peste mine...

sunt nou cu aripi vesele în lacrimi
privesc mai blând inerta pământire...
miros proaspăt într-un spațiu liniștit...

(secvențe de la început)

ca la început de viață stau cântând apariția,
mi-am moșit singur nașterea, m-am șters cu grijă...
primul plâns l-am scos din mine cu mare atenție!

am trecut de începutul gloriei mele umane,
din mâinile Divinului m-am alăptat luminos
galaxia ce m-a copt frumos mă șterge de uman...

primul an în prima școală-alai de îngeri cu ghiozdane
un învățător senin și o voce cu iubire, bănci din aripi,
scaune din foc divin, clopoței cu sunet Dumnezeiesc.

primul an în școala artelor-explozie de îngeri artiști
coridoare cerești, plane încinse, viori jelind, culorii vii,
tragedii sfințite, îngeri modelând amintirea de preț!

(secvențe de la alt început închipuit)

cu zbor matur deasupra scenei creatoare,
se văd cete colorate de îngeri liniștiți...
eu... îmi fac ordine printre păcatele angelice...

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

așez cu precizie iertare lângă iertare,
pe aripile mele Dumnezeu a scris cândva
„Tu vii la Mine înainte de-a te pierde în uman”

a început c-o ploaie mică... scări de apă liniștită,
eu.. îmi țineam cu grijă sfântă identitatea angelică.
păcatele clocoteau în bagajul cu intimități diverse...
m-a luat de nu știu unde o undă nefirească...

m-a descompus într-o lumină mare fără să mă salut,
să-mi iau la revedere de la mine... călătorul

unda nefirească a suflat în ceața luminoasă,
și m-a dus în sfinte locuri, mirosea de început,
ea nu știe... dar în ceață a rămas din mine o parte.

(început în început dimensiune nouă-o ceață luminoasă)

albastre cărări bătute cu pietre marmorate,
eu... aceiași ceață luminoasă acum sonoră...
ce cântece ieșeau din mine... ce note...

albe spații pictate în culori de Dumnezeu...
eu... aceeași ceață luminoasă acum coloră...
ce culori cântam... ce peisaje din Dumnezeu...

am terminat de început lucrarea comandată.
n-am știut ce sunt în spațiul păcii eterne...
ajuns aproape l-aud pe El... mi-a zis curat:

„Nu toți vor știi că ești în lume singur,
te vor cânta din glasuri pale,
Tu, uman cu fire iubitoare, vei jeli...
Te duci în lumea viselor Mele – Pământul!

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

La Mine Te ridic când tu vei fi cât gândul...
În lume, singur într-o mare de poeme... ți-e numele!"

din cer buluc pe treptele de ploaie am coborât,
din ceața luminoasă cu grație coloră sunt om,
cu drept de păcat în lumea Viselor Lui...

===== ♣ =====

Tu vii...

sorin șaguna

tu vii în clipe de suspans amoros...
tu vii să visezi lângă inima mea...
tu vii degeaba în străinătatea mea...

tu vii crezând că sunt viu și tânăr...
tu vii să mă adori cu atingeri fine...
tu vii în zadar în lipsa umanului meu...

tu vii în ploaia ce mă risipește...
tu vii cu mătăsurii să mă aduni...
tu vii să mă renaști din ploaia evadării...

tu vii să strigi un nume ce te-a fermecat...
tu vii dar eu m-am dus în viitorul neștiut...
tu vii să mă iubești cu har... nu mai sunt...

tu vii degeaba la ora 7 cu taine fierbinți...
tu vii să mângâi un trup rece și gol...
tu vii cu forțe colorate pictând iubirea...

tu vii... dar vii degeaba... tu vii fără mine...
la mine... la trupul meu... la nemurirea mea...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Singur, înfrânt, abandonat...

sorin şaguna

universul fără margini mi-a limitat orizontul,
singur, rătăcit, plin de versuri crude, cerşesc...
exist în oroarea minutelor înţepenite, e vina mea...

vărs uitare în universul fără margini, fără zile,
miroase îngrozitor trupul meu fixat pe o stea...
calomnii false în singurătatea ce mă acuză nemilos...

universul pluteşte regeşte în spaţiul fără graniţă,
mă sufocă galaxie cu galaxie, uitare cu uitare...
sunt abandonat în universul rece, orb, surd...

crestez în uragane tinere-ploi calde, frumoase,
alung spaima, ucid firescul, cultiv nebunia...
Coboară!... univers indecis... omoară-mă!

te aştept în mijloc de noapte, cu pumnii strânşi!
dinţii sunt pregătiţi, îţi voi decima membrana...
nucleul îl voi digera cu ochii deschişi... VINO!

singur, ireal, abandonat, zac împrăştiat pe univers...
am pierdut războiul, voi face rost de un trup...
mai puternic...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Vene de copil...

sorin şaguna

nu-mi încape sânge adult în vene de copil...
nu am de unde să lărgesc albastru capilar...
cineva toarnă sânge continuu în trupu-mi.

sunt un interior închis anatomiei comune,
rahitism divin aşază oasele în dezordine...
nu-mi pasă că văd strâmb cu ochi miopi...

mă arunc dezafectat în lumea cu margini!
noduli se umflă pân' la cerurile minunate...
mă îmbolnăvesc de eliberare sacră...

curg apele sfârşitului peste haina cu suflet...
miroase a glorie cerească, miroase alb...
migrenele ţipă de durere, ochii văd nemărginit...

oasele drepte se fac, mă înalţ sănătos la viaţă!
nu încape sânge adult în vene de copil zburător!
albastru capilar s-a întins cu dragoste pe mare...

rămân copil cu suflet adult în faţa voastră...
mă descompun ciudat în zece parcă nu trece...
mai strig o dată... MĂ VĂD SĂNĂTOS PRETUTINDENI!

(presimţirii mele ciudate, cu îndoială şi împlinire...)

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Muzeu

sorin şaguna

relicvă antică-decor în ploaie şi durere,
în cripta de preţ a muzeului zace un el,
un el de acu' mii de lacrimi ce stă bibelou.

colier cu diamante-decor în străluciri de păcat,
în sticla ce-o-nconjoară zac diamantele unei dureri,
o durere ce străluceşte în poziţie fixă.

sabie din argint-decor în spaimă şi-n morţi rapide,
în cutia de valoare zace un mâner condus de-o mână,
o mână vitregă ce a tăiat victorii ratate...

muzeul e doar mărturia primarelor obiceiuri,
sânge, bogăţie, dureri cu antice blesteme,
totul e un MUZEU de căutări...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

GEORGETA MUSCĂ OANA (artemiss_007)

Motto: *Deschide-ți sufletul către frumos!*

Din cupa florilor desprinsă,
îmbăiată în aroma sângerie de
cireș, o clipă m-a cules din
suflarea bobului de rouă și m-a
așezat în palma vieții, la
22.06.1954 (Reditu, Galați)

Pe tâmpla sorții, penelul
timpului mi-a înrustat sușuri și
coborâșuri, lumini și umbre, dar
credința în divinitate m-a învățat
să mă strecur printre căderi,
eșecul mi-a dat puterea de a
merge mai departe, suferința a
născut zâmbet, iar din lacrimi am
înflorit iubirea pentru semenii.

Profesia aleasă pare a fi un paradox... Deși am fost atrasă
de mică de literatură, deși am absolvit secția umanistă a unui
liceu teoretic, pașii m-au purtat spre lumea cifrelor, devenind
economist, dar am revenit mereu la prima dragoste – cuvântul.

Sufletul caută neantul, huma se ascunde în bezna tăcerii,
rămâne doar cuvântul...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Hoinărind la brațul lunii...

Poetului Valerian Bedrule

Când tăcerile din astre împletesc vise boeme,
Sub cupola-ntunecată, plâng viori în ochii lumii.
În acorduri de Vivaldi, zămislești în vis poeme,
Ca un vechi aed romantic, fluierând la brațul lunii.

Prin fereastra siderală, căutând discret spre lume,
Duble stele te îmbie spre albastre piramide.
Răscolind mistere-n sensuri, lași metafore anume
Să renască-n noapte zborul, pe sub tălpi de cefeide.

Sângerând răzleț în rime, fulgi de litere suspină
Și din lacrima rebelă înfloresc în zori petunii.
Nopti tăcute, 'ncercănite, spargi cu raza de lumină,
Ca un vechi aed romantic, hoinărind la brațul lunii!

Și în cerul singuratic, traversând clipa târzie,
Cu o aripă de vultur înveți luna cum să scrie.

===== ♣ =====

Recepție selenară

artemiss_007

Cu pelerina de stele-ngreunată
Și-n diademă, îngerii ce se-nclină,
Pășind cu grație diamantină,
În cosmic salon, regina se arată.

Învăluindu-ne-n privire de opal,
Sfioasă, lunecând spre partitură,

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

Coboară notele-n claviatură
Și-n galaxii răsună „Vals imperial”.

Cântă universul, e ringul în balans,
Foșnește crinolina în plutire,

Se-nvârt și heruvimii cu uimire,
Iar stâlpii lumii se cutremură în dans.

Celeste unduiri din zâmbetu-ți calin,
Trimit simțirile să se adape
Din roua notelor ce ard în clape
Și-n brațul tău, mi-i trupu-abandonat suspin...

Când obosite clape sleneare tac,
Bătrâne-aed ce zbori nătâng prin stele,
Mai lasă-mă, te rog, s-așez rebele
Săruturi de lumini, pe buzele de mac.

===== ♣ =====

Chipul sărăciei

artemiss_007

Când dimineața-n trupul nopții trece
Și-n geamuri bate galeș primăvara,
Luminile pătrund prin sticla rece
Și flori de umbre garnisesc cămara.

Chiar dacă prind pereții iar culoare,
Lumina-i cu tristețe-ngemănată,
Căci griul din unghere leneș moare
Și sărăcia hădă se arată.

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Peste fotoliu stau de-a valma haine
Ce-au părăsit dulapul cariat,
Visând mâncare, pisunica doarme
Pe lăvicerul de vreme deșirat.

Pe margine de masă zace-o carte,
În farfurie un coltuc de pâine,
Pe tavă: din gutuie – doar o parte,
Piracetam și două aspirine.

Alături, pe balansoarul învechit,
Sub pledul ce-alunecă spre dușumea,
Femeia, cu trupul de dureri chircit,
Se luptă iar cu boala... O câștiga?

===== ♣ =====

Sunt valul singuratic...

artemiss_007

Mă desfrunzește timpul de clipele senine
Cu vis ce moare în crizanteme îmbrumate,
Prin trepte ruinate, ce mă purtau spre tine,
Se frânge crinul vieții pe-o margine de carte.

Pe rând foile par să întoarcă de la sine
Sub ochi himerici, tăceri în lacrimi ancorate,
Mă desfrunzește timpul de clipele senine
Când visul moare în crizanteme îmbrumate.

Îmi fulguie amurgul din amfore străine
Secundele cernite, de spaime-nfiorate,
Ce zămislesc doar nopțe, și în vâltori marine
Sunt valul singuratic, limanul e departe...
Mă desfrunzește timpul de clipele senine.

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

MAHMOUD DJAMAL

...s-a născut la data de 4 mai 1962, în localitatea Rakka din Siria. A urmat școala primară și liceul în orașul său natal Rakka, apoi un an pregătitor de limba română la Universitatea din Craiova. A absolvit ulterior cursurile Facultății de Medicină și Farmacie din Cluj-Napoca.

Profesie: medic, poet și om de afaceri.

Activitate literară: se face cunoscut pe diferite situri și reviste din România și din lumea arabă, fiind considerat de colegi un poet al esențelor. Publică în diverse reviste din România: revista „*Ecoul*”; „*Citadela*”; „*Singur*”; „*Nova Provincia Corvina*”; „*Agero Stutgard*”. Este membru al grupului romanianhaiku și face parte din biblioteca online a poeziei nipone scrisă în limba română ambele fondate de poetul Traian Corneliu Atanasiu.

A debutat cu volumul de poezii „*De ce?*” la editura Daco-Press Cluj-Napoca 1995.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Dialog

tu te naști din moartea sevei
din lacrima rădăcinilor te ridici
eu mă dezgolesc în fața ta
îmi trec chipurile
prin ochii tăi veșnic deschiși
tu îmi adăpostești măștile
în pântec
îmi vopsești pielea
în culoarea potrivită zilei
atât de fidel ești
deși nu te-am scos niciodată
la o plimbare într-o zi însorită
nici nu ți-am dat vreun os
sau vreo bucată mică de carne
astăzi înainte să plec purtând
culoarea pământului pe față
te voi dezrobi
și te voi lăsa într-o pădure
să privești cerul
până vei deveni din nou un copac
verde și înalt

===== ♣ =====

Ceruri

Mahmoud Djamal

eu nu aștept pe nimeni
nici nu mă scald
în apele tulburi
nici în cele limpezi
chipul meu nu înseamnă

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

nimic pentru mine
eu doar mă așez pe cruce
și privesc pământul în ochi
sângerând ceruri până la învierea mea

===== ♣ =====

Triunghiuri

Mahmoud Djamal

o fereastră mare și înaltă deasupra capului
geamuri triunghiulare într-un cerc lemnos
nicio urmă de lucru-n jur
stăteam întins
aveam capul ușor ridicat
ochii-mi căutau culoarea pierdută
eram gol așa cum m-a născut mama
așa cum m-a făcut tata
așa cum m-a făcut olarul
olarul nu râde
olarul care nu plânge
olarul care nu geme
olarul care nu se spală pe mâini
peste mine erau norii norii
erau norii
peste mine era cerul cerul
era cerul
peste mine era femeia femeia
era femeia care plânge
femeia care geme geme geme
femeia care naște naște
naște doar

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Pernă

Mahmoud Djamal

vorbit mereu de ramuri și de rădăcini
niciodată de perne
de cearceafuri albe
ridicăm din trunchiurile copacilor
turnuri înalte
iar frunzelor moarte le facem statui
din stâncile lunii zidim temple și Dumnezei
deși n-au aer suficient
să ne ajungă
nici măcar
în acele două minute
când ni se taie respirația
însușim adânc și închid ochii
Dumnezeu este o pernă pe care îmi adorm iluziile
obosite de atâtea priviri deasupra
iar cearceaful alb e mormântul în care mor în fiecare zi

===== ♣ =====

Icoana

Mahmoud Djamal

voi privi
deasupra doar
n-am nici un motiv
să aprind
această lumânare

în mine toți copacii
sunt goi și înalți
tăcerea n-are nevoie
de lumini

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

nici de ceară
albul său
e atât de cald
în palmele mele
iar întunirecul
o infinită icoana

===== ♣ =====

Strigăt

Mahmoud Djamal

nu nu
strig cu urmele tale încă pe trup
nu mă ungeți cu apă sărată și caldă
apele curgătoare sunt limpezi și reci
tu îmi astupi gura cu sânul
îți verși toate cărările umbrite
în sângele meu
nu nu
strig cu gura plină de cruci
și de morminte
lumina nu-i aici
lumina nu-i aici sub pielea mea
privesc în gol
cu ochii abia deschiși și umezi
tu îți modulezi sunetele
îmi faci semn plecându-te
eu ridic din umeri nedumerit
privind în gol
trec prin toate stările nopții tăcând
cu tălpile îndreptate spre cer ca două
lumânări aprinse

===== ♣ =====

GHEORGHE PENA (george pena)

Născut la 25 noiembrie 1939
la Drăgănești-Vlașca.

Studii universitare: Facultatea
de tehnologie chimică și
Facultatea de ziariistică.

Poezie în: „*Teleormanul lite-
rar*”, „*Suplimentul Teleomanului*”,
„*Informația Teleormanului*”, „*Me-
andre*”, „*Placebo*”, „*Singular*”.

Publicistică (știri, reportaj,
interviuri, raid-anchetă) în: „*Tele-
ormanul*”, „*Placebo*”, „*Singular*”.

Profesor la Școala generală Moșteni (1964-1968), la Școala
generală Botoroaga (1976-1980), la Liceul Drăgănești-Vlașca
(1980-2003).

Director de Cămin cultural la Drăgănești-Vlașca (1968-1976).

Membru al Colegiului director al revistelor literare „*Placebo*”
și „*Singular*” între anii: 1995-2003.

Debut editorial: „*Seducție în porții egale*”, poezii, editura *Euro
Vida M.*, 1997, 64 p.

A doua carte de poezie: „*Reverențele pelerinului*”, editura
Euro Vida M., 1999, 64 p.

A treia carte de poezie: „*Risipitorul de lumini*”, editura *Euro
Vida M.*, 2001, 72 p.

A patra carte de poezie: „*Dezintegrări sentimentale*”, editura
George Vlașca, 2004, 120 p.

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

A cincea carte de poezie: „*Triumful iubirii*”, editura George Vlașca, 2005, 156 p.

Inclus în: „*Dicționarul scriitorilor și publiciștilor teleormăneni*”
lucrare scrisă de Stan V. Cristea, editura Rocriss, 2005.

În curs de apariție, 1 volum de epigrame și poezie satirică și
1 volum de poezii pentru copii.

===== ♣ =====

Vis frumos

Oamenii se înțeleg din dăruiri ne-amânate,
cuvintele sunt începuturi de progres;
vibrând vertical, peste zi și peste noapte,
descoperind paradise de-adâncuri și-nțeles.

Nu planuri înclinate le sunt stânjenire,
nu aripa sufletului le bate obosită;
urcușului- pe margine- câte-o oprire,
surprinde spectrul, la culoarea potrivită.

Pe unde trec ei, pământul devine rai,
zboruri descind și-i nimbează nemurirea;
câmpiile și munții încep să prindă grai,
bucuria le înflorește-n timp devenirea.

Și-atunci când singuri urieșesc destine,
când flacăra cunoașterii le bântuie și-n os;
din iubire, dorință și nesupuneri line
oamenii își dăltuiesc un vis frumos.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Mugur

george pena

nepoților mei: Mihai și Alexandru

Mic, plăpând, primăvărat,
țipă sus spre soare;
vezi?! și mărul meu carpatic
tot va da în floare.

L-a gândit în timp chemarea,
sau ecoul primăverii;
ceața ne iubindu-și zarea-
a mâncat-o mitul serii.

S-a dus frigul și zăpada,
s-a dus iarna nevorbită;
ploaia mi-a trăit livada
seva învinge liniștită.

Norii fug, vrăjiți de vânt,
ceru-i clar de rouă;
ciocârlia moare-n cânt-
zarea-i taină nouă.

Mic, plăpând, primăvărat,
țipă sus spre soare;
azi și mărul meu carpatic,
probează iarăși floare.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Împlinire

george pena

Ne ocoleam, și totuși, în vară
când curgea căldura pe străzi
și noi inauguram în viața discretă
zile și ore de trăire concretă,
să presimțim că ochii noștrii sunt asemenea
și cum aceleași idealuri izvorăsc din ei.
Cu prima șoaptă, gingașă, în adierea
ce ne-a apropiat,
zărilor s-au rezemat
pe umerii noștrii obișnuiți cu astrale lumini
prin care au crescut
reverii din lut.

Și prima voroavă prinsă în zbor
am dezmiardat-o și-am tăinuit-o deplin,
când privirile interferau și se-amăgeau
în uimire,
de fericire,
iar ochii tăi mă adorau
mari și umezi...
calzi.

Simțeam fugind prin noi neliniști ciudate,
cum numai surâsul tău îmi umplea sufletul
de culori,
ca în zori,
când soarele urcă din adâncul mării
și valul
sărută malul.

Și de-atunci, așa cum respir, înșir visele
în dimineți cu rouă, pe raze de soare,

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

iar noi, două păsări Phoenix spre cer,
zburăm pe verticală,
iar copii schițează două traiectorii paralele,
drumul tău
și al meu.

===== ♣ =====

De vei veni...

george pena

De vei veni, frumusețe, la mine,
să te îmbraci cu liniște și tăcere
și mai cu seamă – tu inima –
s-o lași să bată-n voie, cu sfâșiere.

Am să te-aștept, pârjolit cu uimirea
spulberată între distanțe acum;
din nori și din stele să te-adun,
precum m-a-ndumnezeit iubirea.

Să aduci surâsuri, vestite de buze,
ochii tăi să clipească ceva nefiresc:
și dacă-s sfios, să nu te-amuze
că în săruturi am să te zidesc.

Și am să uit capriciile asedierii,
mereu întârzierile vor fi prelungi;
tu ai să mă stingi cu îmbrățișarea vrerii,
cu liniile tale – calde și lungi.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

ILIE VASILICA (vali53)

De când m-am născut, m-a fascinat natura; fiecare anotimp cu frumusețile lui, însă anotimpul primăvara, care a însemnat nașterea mea, este anotimpul preferat. Sunt născută pe 2 aprilie, într-o zonă de câmpie, în inima Bărăganului, cu întinse și mănoase lanuri de grâu, unde, vara îmi plăcea să le privesc unduirea în bătaia vantului și să mă pierd în ele, să culeg maci, florile copilăriei mele:

„Mi-aduc aminte cum mergeam pe câmpuri
Și mă pierdeam prin întinsele lanuri
Culegeam maci roșii din grâul mănos
Aveam brațele pline, chiar voluminos”

(„*Dor de copilărie*”)

De multe ori stăteam culcată pe iarba moale de pe marginea pâraiașului din spatele grădinii casei părintești și priveam cerul albastru cu norișorii albi ce pluteau și din ei îmi imaginam fel de fel de figuri de eroi, din basmelor pe care le citeam:

„culcată în iarbă, relaxată, privesc la cer
plutesc odată cu norii iar iarba mă mângăie
pe șira spinării
rece, ca un șarpe mi se încolăcește
până aproape de creierul mic...
mă desprind din locul unde eram acum
și în undiri calde cu senzații tari

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

plutesc sus, cât mai sus...unde mă duc?
un nor alb mă ia de mână și mă așează pe un petic de cer
de acolo până și norii mi se par mici...
dar ei, ca niște copii se joacă în ochii mei
transformându-se în feți-frumoși, balauri, zmei
albă ca zăpada, pitici, împărați, cenușăreasa
doamne, ce frumos este printre ei!"

(„*Visând printre nori*”)

Copilăria și adolescența au fost cei mai frumoși ani; mi-am
hrănit sufletul pentru tot restul vieții cu bunul simț și cu dragostea
pentru tot ce mă înconjoară...Sufletul mi-l mențin tânăr prin
muzică și poezie: uneori mă înalț la ceruri, mă joc cu razele
soarelui, alteori mă ascund după un nor și plâng odată cu el...

„pătratul meu în care m-am născut
l-am împărțit în patru pătrățele:
în primul,
mi-am încrustat steaua mea cu numarul 2 pe un trifoi
iar în pătrățelele rămase
mi-am înscris copilăria, tinerețea și maturitatea
cu o cretă mi-am desenat limitele
până unde mă pot întinde cu bunul simț...

.....
în pătrățelul tinereții am pus sămânța iubirii
iar în cea a maturității discernământul și înțelepciunea.
pătratul meu este plin de visuri și dorinți
îmbracă toate colțurile pătratelelor mici
în mijlocul lui este o inimă mare ca o grădină
cu flori și o fântână arteziană
din care izvorăște
sufletul meu.”

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Clipe pierdute

vali53

clipele mele au rămas nesupravegheate
s-au rătăcit undeva, în timpul pierdut fără rost
poate că s-au supărat că nu au mai fost răsfățate
și astfel locul din sufletul meu a rămas gol...
poate că vor trece zile, luni, poate chiar ani
ca ele să-și mai găsească rostul dorit.
știi că ele nu se vor mai întoarce, aceleași,
vor veni altele, cu alte vremuri mai noi,
vor străbate alte perioade de timp
și vor umple locul din sufletul meu rămas vacant...

===== ♣ =====

Scrisoare în noapte

vali53

Un mănunchi de gânduri
cad în mâinile mele
ca niște rugăciuni
transformându-se în cuvinte...
Ce dor îmi este
de cuvântul șoptit
în noapte izvorât
așternut pe hârtia velină!
Îți scriu o scrisoare
târziu, în noapte
când ielele dansează
o horă a neliniștii
și a nesomnului meu...
Îmi adun toate puterile
și cu ochii întredeschși
creionez o frunză de toamnă

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

ruginie, în formă de inimă.
Îmi înfașor gândurile în ea,
o stropesc cu mult noroc
și îi dau drumul pe apa visului
care vine odata cu somnul.

===== ♣ =====

Întrebări incomode

vali53

Nedumerirea mea
ascunde lacrimi de nesomn;
de ce omenirea este
așa de rea și rece?
Mă gândeam că pietrele
sunt de vină, fiindcă
omul a descoperit focul
și cu el aprindem speranțele iubirii...
sau apa oceanelor întinse,
a mărilor albastre
dospite de sare
unde stau ancorate
atâtea corăbii, vapoare,
care împart dorurile noastre...
sau vântul care aduce
cicloane, tornade, uragane
în sufletele noastre...
peste toate stă ploaia mea de întrebări
așezate într-un jilț nu prea comod
iar tâmilele mele zvâcnesc
spintecând în așchii somnul
care nu mai vrea să vină
în noaptea senină a gândului meu...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Destine...

vali53

A fost odată o frumoasă toamnă
care era bogată în fructele din livezi...
am cules doar un singur măr
și l-am tăiat în jumătate-
jumătate eu, jumătate tu...
ne-am uitat la ele, le-am admirat;
am văzut că sunt prea frumoase
și le-am lipit la loc...
s-au potrivit așa de bine
încât era prea frumos
ca să fie adevărat!

.....

A fost odată o femeie și un bărbat
care formau un întreg...
dar, într-o zi,
bărbatul s-a transformat în pasăre
și a zburat pe fereastra
din spatele casei, hoțeste,
unde îl aștepta
o altă pasăre răpitoare...
și astfel femeia, rămânând singură
s-a făcut soră cu singurătatea...
Clipe pierdute

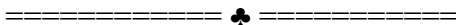
clipele mele au rămas nesupravegheate
s-au rătăcit undeva, în timpul pierdut fără rost
poate că s-au supărat că nu au mai fost răsfățate
și astfel locul din sufletul meu a rămas gol...
poate că vor trece zile, luni, poate chiar ani
ca ele să-și mai găsească rostul dorit.
Știu că ele nu se vor mai întoarce, aceleași,
vor veni altele, cu alte vremuri mai noi,
vor străbate alte perioade de timp
și vor umple locul din sufletul meu rămas vacant...

===== ♣ =====

PAUL ALEXANDRU DOLHA (paulD.alex)

Dolha Paul, 9 mai 1990... am început să scriu ceea ce simt cam din clasa a VIII-a și o fac și în continuare. Nu știu de unde-mi vine acest imbold dar vă pot spune că este suveran. De curând mi-am lansat prima carte „*La răscrucea zilelor*” și sunt cel mai tânăr membru al Ligii Scriitorilor din România. Mă veți putea cunoaște mai bine citind și recitind versurile mele, descoperindu-mi o parte din suflet dincolo de cuvinte...

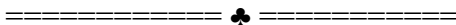
Cred în tine..

Dacă ai putea să zbori
Nu i-ai crede pe cei ce-ar spune:
„E imposibil fără aripi...”

Dacă ai purta-n suflet iubire
N-ai da ascultare celor ce-ar grăi:
„Aceasta e o taină efemeră...”

Și de ne-ar sta-n cale timp și spațiu
Cât timp ne vom iubi, n-om da crezare
Cuvintelor barbare: „El e dincolo de timp
Iar ea e prea departe...”

Cred în tine... crede-n mine.

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Privește-mă

paulD.alex

Taci... lasă-ți ochii să strige,
Să spargă oglinzile furiei nemărginite...

Și spune-i: privește-mă! Citește...
Citește ce-a scris lama ta de cuțit...

De care străpuns am fost...
Căzând din culmea fericirii pe-a-ntunericului plaiuri...

Privește și îngheață-mi lacrimile...
Cu-aceeași răceala cu care sufletul mi-ai izgonit...

Să nu mă atingi...căci am să ard...
Nu vreau să mă vindeci smintindu-mă!

Nu vreau să lunec iar pe-aceeași cărare păguboasă
Să-mi simt istoveala fără măcar a face un pas...

Strigând la ceruri despre păgânul lad...
De parcă soarta mi se sfarmă dinspre înalturi...

Privește-mi mâinile tremurânde...
Țărâna ce se sfarmă în clocot de vânt...

Și soarbe-mi ultima licărire a sufletului
Cu viforul agoniei ce mă pierde...

Trec clipe eterne de neștiință
De mine, de tine, de noi...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Liră a mării...

paulD.alex

Sper ca de astă dată
Să pot zbura atât de sus
Încât să uit c-am fost vreodată
Un chip de lut...

M-adie acel gând și acum
Că pot ține-n palme parfumul de vise
Să văd cum clepsidra nu cade nicicum
În ziua făcliilor stinse..

Vreau ca în astă clipă
Să-nvălui pe toți în straie de vânt...
Să zboare departe de gând și de frică
Și astfel mă înec în cuvânt...

Salvează-mă...Tu..liră a mării
Să pot să plutesc printre rânduri...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Nemuritoarea fericire...

paulD.alex

Vei vedea
Când albastrul cer se-nchină
Înspre bucuria de-a păși...

Când oceane se revarsă
Peste tremurul din lume
Dogorind din arșița de stih...

Lumânarea-ncremenită
Își aprinde-ncet fiorul
Să îți dea-n lumină
Pletele de vis...

Goliciunea se răsfârâge
În podoaba de sărut
Ce ți-o pun pe trupul fraged
Și iubit...

Întrebările ne leagă
Într-un leagăn de răspunsuri
Ce-și dansează nemurirea
În ai noștri ochi deschiși...

Tu ești taina din izvorul
Ce-și prelinge apa-n carele de dor
Lăsând susurul să-nece amintiri...

Pătrunzând o cale lungă
Presărată-n fericiri...
Nu vom lepăda iubirea,
Printre-a noastre zglobii firi...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Podoabă lină

paulD.alex

Pogoară-te, slavă, din ceruri,
Prin gânduri duioase și fapte...
Și-arată-mi, învață-mă graiul
Iubitelor tale taine...

Strecoară-te, lină lumină,
Prin ochii lipsiți de-a ta vină,
Îndeamnă-i să-și cheme în drum
Pe-un înger ce știe să vină...

Așterne-te, plapumă albă,
Pe trupu-mi cuprins de-al tău frig
Eterna scânteie din mine
Topi-va întinsul tău vid...

===== ♣ =====

CAMELIA IOANA (camica)

SINELE MEU

Mă născusem pe planeta aceasta la nimereală. Era pustiu când am venit. Cenușă gri, gri. Vântul învârtea liniștea cu zăpadă și ger, vântul o spânzura în sunete de „a” și de „u”. Sunetele se contopeau și ascultam vrăjită un dans, o auroră boreală, dar atunci învățasem să spun. Atunci învățasem să spun.

.....

Sufletul acesta în care par că sunt eu, e un gol al urletelor de bucurie-ură, un gol ce, mai târziu, ar putea să suporte dulcea dezlegare a zâmbetului...

În rest, pe Pământ poezia mi s-a recunoscut în:

- Mențiune la Concursul Național de Poezie „*Traian Demetrescu*” – TRADEM ediția a XXV-a Craiova – 2003. Publicată în antologia „*Ferestre spre secolul XXI*”, Craiova, Editura *Scrisul Românesc*, 2005;
- Mențiune I la Concursul Național de poezie și pictură „*Dor de dor*” Cluj-Napoca, 2006;
- Publicată în cadrul antologiei „*Freemăt de timp – Freemăt libertin*”, Drobeta Turnu-Severin, Editura 3D, 2007

Volumul propriu de poezii „*Ceva-urile mele*”, Râmnicu-Vâlcea, Editura *OffsetColor*, 2008

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Răzvrătire

Când clipa mi se sugrumă de atemporal
Și-mi cade-n pământul cu sclipiri de maro
Îngenuncheat la poalele râului,
Se naște primăvara cu sclipiri de verde
Ca un sărut.

Puterile-nguste sunt trase la răspundere-n fața eternității:
De ce se trage din infinit efemerul?
De ce și infinitul trebuie parcurs prin efemer?

Timpu-i-un moș senil
Aiurind prin locuri nepermise,
Bolnav de Alzheimer,
Uitând cum și de ce există.

Însă l-am prins eu
Într-o bătaie de inimă
Ce nu se poate măsura
Decât în celălalt.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Trist suspină codrul verde

camica

Trist suspină codrul verde
Pe sub talpa mea cea nudă,
Prin cristalele ce-și varsă
Măruntaiele lichide
Și se rup tacit!
În verde pe uscat...

Trist suspină codrul verde
-n vara asta cruntă...

Trist suspină codrul verde
Armistițiul cu mine:
Să uit razele cu susur
Și cât de pierdut îmi este
Avatarul tău!
În doru-mi cel uscat...

Trist suspină codrul verde
Lângă clopoțeli mei mov
Prin stejarii plini de vânt,
Iar pe frunzele uscate
Până-n rouă-i
Lipsa ta din mine.

Fremătând.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de poezie =====

De-ar fi acesta ultimul cântec despre dor

camica

Cum se desparte dorul în silabe, mă întreb...
Să îl desparți între noi doi,
Să nu mai fie așa de greu...

Acest miros de dor mă răstignește pe iubire
Și-ntr-o palmă lumea se adună altfel:
Cu sunetul pe una și litera pe alta...
Ah, nu-i de cucerit
intrinsecul cuvântului!

Mă doare gâtul de glasul cu care mi te chem,
Ca un copil bâlbâit unde logopedia n-a avut efect.

Sucul mi se gâtuie în gât și litera nu suportă vocea
Nici când vorbesc la telefon cu tine,
Nici când îți scriu mesajul meu...

Golul se sufocă de plin între bătăile mele de inimă
Unde-s despărțirile atotsilabelor din lume
Și sensurile atotcuvintelor.

De-ar fi acesta ultimul cântec despre dor...

N-ar mai trebui să-l despărțim în silabe,
În cuvinte și în poezii...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Dans păgân pentru sărut

camica

Să povestim un pic de urșii cu măști de dans sălbatic,
Să povestim despre legende murelor din gura lor
Și de mierea furată cu laba ...

Să deschidem natura din cutie ca hoții de buzunare
Furând-o de un strop de rouă,
De fantasma ce aleargă în venele mele
Cu gust de tine.

Noi doi descoperim cuvântul
Limba și sufletul,
Sunetul și gura
Ce se înnebunesc în sărutul nostru aviatic
De pe cerul surprins cu lacrima, cu tunetul,
Cu norul ce descoperă forma...

Ne putem juca un pic cu doi nori
Transformați în ecou?
Ți-aș fi peștera în care tu ai fi ecou
Ca și gura ta sărutată de mine
Lângă urșii ce dorm cu măștile noastre.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Înflorirea aripilor

camica

Trezirea dintre așternuturi,
Fiecare cută ciufulită de adorarea dintre noi
Sub auspiciul puterii necizelate, sălbatic învinsă pe fiecare
atingere trupească
Se există fără a ne mai întreba. Firesc.

Eu te leg de fiecare până să zbori,
Eu te leg dintre fiecare gând să exiști
Independent
De strofa catargică,
De strofa lui catharsis,
De strofa fecundată cu iubirea sinelui tău de către mine.

Când putrezește deziluzia pe fiecare lacrimă de fericire
Să știi că lanțul meu te aleargă
Prin câmpie, prin pădure, pe lângă fragă...

Să știi că atunci tot purul se deschide în nuanțe ireversibile
de suprem,
Iar eu te trag în arc să încetezi a crede în altceva
Decât în sfânt...

Pe trupul meu se înnoadă fiorii
Cu fiecare cuvânt al tău,
Se înnoadă zămislind inima în noi fluturări de aripi...

Eu sunt cu tine, ZBORI!

===== ♣ =====

VALERIA TAMAȘ (valeria)

Născută la data de 25 iulie 1954, în localitatea Miersig din județul Bihor.

În școala primară mi-a fost dascăl tatăl meu Ioan Tamaș care împreună cu mama mea Maria Derban Tamaș au fost cadre didactice la școala din localitatea Sitani.

M-am născut în același loc unde se nasc și munții, probabil din aceeași piatră. Oamenii par să fie făcuți din carne și oase, eu cred că sunt zămislită din piatră și apă, colțuroasă și alunecoasă în același timp, uneori un simplu bolovan alb de pe coasta munților gata oricând să o ia la vale dar locul unde se oprește, oamenii să-l aleagă drept loc de popas la umbra lui să-și depene ofurile. Îmi place natura în forma ei sălbatică, îmi plac oamenii domoli și cu mult bun simț, îmi place lumea satului și dacă m-aș putea preface în ceva acela ar fi un clopot de biserică să însoțesc fiecare om de la naștere la moarte..

Mi-a plăcut să trăiesc printre oamenii simpli și să las copilul din mine agățat de sufletele lor. Am avut marele noroc de a fi iubită de cei pe care-i prețuiam pe care și astăzi îi iubesc în aceeași măsură indiferent dacă mai sunt „aici” sau au plecat „dincolo”.

Altfel, după atâtea zbateri un simplu inginer zootehnist, pui de bihorean pribegind pe meleaguri bănățene. Mi-a plăcut întodeauna să scriu ceea ce simt într-o clipă anume ca din toate cele trecătoare ale vieții să-mi rămână mici amintiri, câteva cuvinte pe care citindu-le să mă bucur.

Dacă pot să fac și alte inimi să vibreze în fața cuvintelor mele înseamnă că am fost dăruită cu harul scrierii și pot și eu

===== valery becart =====

==== *antologie de poezie* =====

din sufletul meu să dăruiesc un strop din mine pentru fericirea celor care se regasescscrierile mele. Sudată sufletește de satul românesc tălpile mele sunt obisnuite cu colbul, îmi place să străbat pădurile, să văd sălbăticiunile și păsările adăpându-se la izvoare, să ascult trilurile, să le privesc le zborul, în fața lumii Creatorului voi fi mereu o mirare.

===== ♣ =====

Poetul

Eu vorbesc limba pământului,
nu te mira de cuvintele-mi înflorite,
poezia pentru mine
e doar un exercitiu de respirație.
Pășesc încet, în mine trecutul
și-a așezat hrisoavele –
sunt ca o vie din vechime
plină de struguri,
în așteptarea teascului.
Doamne, așează-mă în rând
să nu greșesc drumul strămoșilor,
fă-mi pasul ușor să nu fac rană pământului
unde ei s-au așezat veac după veac.
Încunună-mă om.
În fiecare primăvară umple-mă de vise
și lasă-mă vara întreagă să-mi pârgui trăirile
apoi, frunză târzie, învăluieștemă-n lut
în ultima clipă fă-mă Doamne cuptor
Vechii Tale Înțelepciuni să-i fiu caldă azimă.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Cântec de dragoste

valeria

Eu, adormită în brațele tale,
iubirea noastră miroase a iarbă
inima, e un sarpe flămând...
Mă cuprinzi, te cuprind
Buzele noastre se ating pentru o clipă
Mi-e milă de iarba strivită
Dar iubirea e uneori nemiloasă...
Ca și un fluture ce nu-și găsește locul.
Respirația ta...
Mainile tale trudind pe trupul meu
Ridicând piramide iubirii...
Atingerea, strălucirea din ochi,
mușcătura până la sânge,
buzele roșii însângerate de iubire...
Mă cuprinzi, te cuprind
Trupurile noastre unite
Devin pentru o clipă un templu
De dragoste...
Minte-mă că iubirea e nesfârșită,
Că tu, doar pentru mine vei născoci
O nouă religie a iubirii...
Absolute!

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Casa din pădure

valeria

a coborât pădurea la fereastră,
vecini îi sunt de-acum doar fagii și gorunii,
de când pe lungul drum plecatu-i-au stăpânii
o floare n-a mai răs în vechea glastră.

e totul ca în rai, sub bolțile de viță
trec fluturi și trec păsări și cerbi vin la izvor
sub talpa de sub casă șoptind unduitor
izvorul rar mai scaldă în unde o cofiță.

s-a-ntins pădurea, pe uși e lacăt pus
cărarea e de floare azi curtată
e ruginită coasa de când stă agățată
în cuiul din hambar ea dorme somnul dus.

nu-i nimeni prin prejur tăcerea să alunge,
doar păsări trec în grabă spre largul mult dorit,
căci cumpăna fântânii de mult a amuțit
cu ciocul ei de lemn azi cerul îl împunge.

azi nu mai trec copiii la ceas de-nvățătură
și cei bătrâni cu râvnă nu se mai apleacă
doar clopoțelul sună cateodată
când păsări rătăcite dau o tură.

cum oamenii în lume iubiți-s după faptă
s-au dus bătrânii dascăli, luând cu ei lumina
a coborât pădurea, a împânzit grădina
dar casa nu se lasă, ea stă și îi așteaptă.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Nu-mi spune că ți-e dor

valeria

Nu-mi spune că ți-e dor, mai bine pleacă,
În urma ta am să-mi revărs surâsul,
Am învățat să-mi țin iubirile în teacă
Și râd când văd că te apucă plânsul.

Trecutui îl râvnesti, dar lumea e-n schimbare,
Ce-i azi al tău e mâine-al tuturoră,
Tu n-ai văzut ce schimbătoare-i ora
Cum clipele trecând petale cad din floare?

Că m-ai iubit o știu dar nu-mi mai pasă,
A fost un jar care-a mocnit tăcut
Departa-ai fost atunci când m-a durut

Nebunii-s cei făcuți mereu să cadă-n plasă;
Femeile sunt flăcări care ard
Și clipelor trecute rămân numai stindard.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Plai românesc

valeria

Bezmetic, și-azi mă plimb pe ulița pustie
Când frunza bate toba de plecare –
Doar colburi se ridică în drum, spre-ntâmpinare –
Sunt glasuri din adâncuri care-mi trimit solie.

Își cată lumea lor pe veci de-acum pierdută,
Și nu mai pot de-atâta întristare,
Ei au murit în luptă întregind hotare –
Mănosul câmp de ieri e azi plin de cucută.

Cu ochi pierduți își caută avutul,
Copiii toți și-i strigă-n van pe nume,
Ce azi hoinari, îi întâlnești prin lume

Pe alte glii și-ncearcă începutul –
De mila lor azi Domnul trimite fir de ploaie,
Ca-n lacrima Lui sfântă durerea să le moaie.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

GINA BICĂZAN (*blondportocal*)

Data nașterii : 04. 04. 1976, Arad

Studii:

1995-2007 – profesor de limba Engleză
Zalău, județul Sălaj

2004 – redactor la cotidianul Sălăjeanul,
Zalău, județul Sălaj

2000-2004 – Universitatea de Vest
„Vasile Goldiș” Arad – Facultatea de Științe
Umanist Creștine, Jurnalică-Limba Engleză

1990-1994 – Liceul Teoretic – Carei, Satu Mare, profilul
Biologie-Chimie

Versurile, chiar dacă nu toate înseamnă poezie, se nasc din suferință, din fericire, din sensibilitate, din nevoia de a exprima, altfel, anumite profunzimi. Adevăratele poezii încep când cuvintele iau forma sentimentelor și este nevoie de mult mai mult decât un creion, o coală și o minte ageră. Contează profunzimea lor, versurile oferind nu doar oportunitatea de a înțelege sufletul ce le-a folosit, în necesitatea de a se face auzit ci și ocazia de a te regăsi, măcar parțial, în trăirile celui pe care îl citești. Și atunci, când poezia îți permite să treci de oglindă, nu poți decât să descoperi o altă lume. Lumea în care totul capătă un sens, o culoare, o muzicalitate. Toate se împletesc și au un sens răsunător în sufletul tău. Pentru că mintea doar a deslușit caracterul în sine, iar versurile ți-au arătat inima.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Timpul cade în petale albe

petalele albe își cern prin sită timpul
care le-a mai rămas până la cădere
tic tac tic tac tic tac

prima noapte le surprinde
și se-ntreabă ce e cu mantia de smoală
aruncată între ele
e doar clipa dintre a fi și a nu fi
le răspunde bătrân copacul
prin scoarța crăpată la vedere
e doar tacul dintre două ticuri
le lămurește plat o creangă
tic tac tic tac tic tac

petalele albe își adorm florile
jucându-se de-a it loves me, it loves me not
it loves me, it loves me not
ooo, love hurts
Timpul cade în petale albe
tic tac tic tac tic tic tic

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Urmele pașilor, mâinilor, șoaptelor

blondportocal

urmele pașilor cu frunze
au rămas imprimate
în pământul dospind verdeață
din care se vor înfrupta norii
când vor vrea să plouă

urmele mâinilor cu pleoape
au rămas imprimate
în memoria trupului fremătând emoții
din care vor mușca gândurile
când vor vrea să viseze

urmele șoaptelor cu buze
au rămas imprimate
pe retina sufletului vibrând dragoste
din care vor minți cuvintele
când vor vrea să aline

urmele tale au rămas în mine

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de poezie =====

Mi-am amanetat zâmbetul

blondportocal

Vânzătorul ambulant din colțul străzii
are expuse pe tarabă
sentimente la preț redus
nostalgia e la cinci lei bucata
iubire dacă vrei
o lei pe zece lei
declarațiile sunt gratuite
se dau bonus la pachet
cu dragostea necondiționată
caut cu privirea ura, trădarea, nepăsarea

Nu mai avem așa ceva duduie
alea au cea mai mare căutare
s-au vândut demult
de cum le-am pus
au mai rămas decât astea
și-s deja veștejite
m-aș pensiona și eu
mă așteaptă acasă bătrânica

Le iau pe toate și când să plătesc
am buzunarele goale
nu mai e timp ca să fug până acasă
bătrânul mă iscodește o clipă
și-mi cere zâmbetul zălog
i-l îndes în palme
și arunc sentimentele în aer

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Nimicul nu mă poate cuprinde

blondportocal

Crezi că e prea târziu
când încă nu e
nici măcar
devreme
Crezi că ești nedorit
când dorința
abia a învățat
să te îngâne
Crezi că locul tău
nu e aici
când lumina
îți măsoară încă umbra
Crezi că nu mai vrei nimic
când nimicul nu mă poate cuprinde...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de poezie =====

LAURENTIU PANTAZI (Rugul)

Ocupația: ofițer de poliție

Data și locul nașterii:
29.10.1969, mun. Buzău,
jud. Buzău;

1988-1989 – poezii publi-
cate în revista „*Flacăra*”;

1991-1995 – poezii publi-
cate în revista „*Pentru Patrie*”

2007 – până în prezent –
poezii publicate în săptămâ-

nalul „*Amprenta*”, în cadrul cenaclului „*Amprente în versuri*”, în
calitate de inițiator.

===== ♣ =====

Autoportret

În miezul fierbinte al atomilor mei
am găsit nevăzuta putere,
pe care cerul ne-o dă, credincioși sau atei,
fără preț pământean a ne cere

Astfel că universul, viu sau mort,
cu găurile negre și galaxiile lui,
nu e mai mult decât ceea ce port
în cămașa strâmtă a atomului

Căci sunt într-un fel grația astrală,
de stele locuită și de noapte neagră,
contur și conținut de viață siderală,
dar totuși om ce-abia știe să meargă

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

lubita mea – cântec!

rugul

De mi-ai poza să-ți scriu o poezie,
ți-aș face părul din versuri arămii,
iar ochii tăi cei dragi metafore ar fi,
șoapte căprui prelinse pe hârtie

Și gura ta – vers dulce și minune!
aș recita-o în fiecare seară,
în ciuda miezului de vară,
ca pe un imn în loc de rugăciune

Iar pentru trup cu muzică am să amestec
săruturi calde pe sânii tăi rimați
și strofe moi foșnite de plopii cei înalți
ca să te-adun în brațe – cântec!

===== ♣ =====

Păcat

rugul

și am pornit demult – Primordial Păcat,
să nascocesc din duhuri astă lume,
în trupuri calde oamenii am adunat,
le-am dat simțiri și i-am strigat pe nume

Păcat am fost, doar pe ascuns gustat,
și prinț rebel am hoinărit prin Suflet,
de toți hulit, pârât și alungat,
mereu întinerit de-atâta umblet

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

dar azi m-am întâlnit cu o fecioară
și buzele-i fierbinți prihana mi-au iertat :
„de ce îl tot goniți?” șopti în fapt de seară,
„el singur e Minunea, nu-i păcat?!”

===== ♣ =====

Iar...

rugul

iar cad gânduri
pe aripile întinse
ale pescărușului cu zbor gânditor

iar se aștern vise
pe rănile galbene
ale trestiilor visătoare

iar se prăbușesc
codrii întregi în mare,
iar timpul se spulberă iar
precum valul ce-mi sărută
albastru picioarele

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Amor învechit

rugul

te-am tot visat, vânat, căutat
orb, disperat, despletit, frământat
te-am tot închipuit, găsit, regăsit
mereu umilit, răstignit, amăgit
acum ai venit
festin părăsit
amor învechit
iar eu sunt plecat, obosit, fărâmat

===== ♣ =====

ION RODICA NICOLETA (fericire)

Născută la 16.09.1967

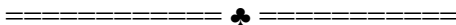
Fondatorul cenaclului literar al școlii „Gh. Țițeica”, „Suflet și scânteie”, alături de profesor Ștefănescu Maria.

2005 – anul în care a văzut lumina tiparului volumul de poezii „*Stele de catifea*”, sub atenta îndrumare a fostului profesor de lb. română, clasele XI, XII, apoi critic literar – Ciobanu Petre.

- rare publicații în revistele – „*Ramuri*”, „*Rațiunea*”, „*Scrisul românesc*”

- rare apariții în reviste ca – „*Întâmplări adevărate*”, „*Destine adevărate*”

În activitatea mea literară sunt incluse nuvele și romane, alături de alte zeci de poezii ce nu au putut să vadă lumina tiparului din motive bine întemeiate.

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Ploaia sufletului meu...

Azi ploaia bate-n casa fără geamuri
A inimii cu flamurile stinse...
Căci mi-am pierdut iubirea printre îngeri
Și mi s-au spulberat atatea vise...

E frig și e-ntuneric... Ochii-fluturi
Ai nopților de somn nebântuite
Mai caută o rază de speranță
Pe pagina aducerii-aminte.

Sunt nori de sentimente... Ploaia bate
Tăcut, la ușa sufletului meu...
Raza iubirii mele se ascunde
Șii eu adorm, cu ea în gând, mereu.

===== ♣ =====

Singurătate

fericire

Singurătate-vis-singurătate,
Ce lung e drumul nostru către moarte...
Un pas e-un veac, o clipă-i veșnicie...
Durerea însă, nimeni nu ne-o știe.

Păstrăm ca-ntr-o clepsidră fermecată
Tăcerea noastră... Inima tresaltă...
Trecem prin lume ca un vis prin noapte...
De moarte doar un pas ne mai desparte.

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Dar pasul ni-i străin precum o stâncă
Și-n suflet a crestat o rană-adâncă
Ca un stilet, însemnele durerii...
„Se-apropie lumina învierii!”

O poartă se închide-n urma noastră...
Condei rămas la margini de fereastră
Zidește umbra ultimului pas...
În versul ce, prieten, mi-a rămas!

Pictează suferința!... Din cuvinte
În zid înalt și visele-mi cuprinde,
În fiecare vis ce se înalță
Biruator, de dincolo de viață!

===== ♣ =====

Lacrimi de iubire

fericire

Mă săruți... Se cutremură trupul...
Vulcanul inimii mele zvâcnește...
Aleargă sub tălpile-arzânde, pământul...
Am lacrimi în ochi, lacrimi grele de dor...
Ascultă-mi privirea cu sufletu-ți blând!
Privește prin mine! lubește!
Prinde-mă-n palma-ți căuș! Mă topesc!
-În brațe cuprinsă, mi-ești mult mai aproape...
De-acum, mă inundă privirile-ți reci...
Vezi? Simți cum mă pierd în ale brațelor ape?
-Ah, vino! Alungă al dragostei val!
Fiorul acesta mă doare, mă-ncântă!
-Rămâi lângă mine, mi-ești mire și dar,
De ere lăsat, peste arșița mută.

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

-Atinge-mi cu gândul sălbaticul vis!
Fii veșnica lumii mireasă!
Arată-mi că dragostea ta nu s-a stins
Și suntem oriunde acasă!
-Hai. lasă-ți privirea s-alunece lent
În sânul vulgar al tăcerii,
Să fiu trupul tău, să fii trupul meu,
În lumea uitată-a durerii...
-Mă-ntorc, în genunchi și cu stele de flori,
Pe-alei străjuite de îngeri,
Îți cer iarăși mâna – sub fluturi-ninsori
Și roșii petale de sângeri.
-Un vechi legământ, un destin împlinit...
Un nume uitat... FERICIRE...
Zadarnic sperăm, cum la fel am iubit,
Căci nu mai există iubire,
Ci doar început și sfârșit
Ale celor căzuți în neștire.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Rătăcire

fericire

Învinși de neființa acestei lumi deșarte,
Păstrăm tristeți ascunse în umbre care dor...
Ne naștem nemurirea și reclădim în noapte,
Din noi iubiri de stele, un nefiresc decor.

Ne-ascundem în clepsidre, remodelând atomul
Nisipului ce-n înger s-a-nfiripat tăcut
Și-atingem cu privirea din suflet viitorul
Și-n noi, precum un înger, alunecăm tăcut.

Picuri de ploi de stele alunecă sub pleoape,
Transfigurate lacrimi în suflete se scurg,
Ești doar o amintire ce te-ai ascuns departe,
În ceața lunecoasă a negrului amurg.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

DANIEL LĂCĂTUȘ

Născut la 4 ianuarie 1988, Hunedoara, Daniel Lăcătuș este un poet prozator și publicist român contemporan. A crescut și copilărit în orașul Călan.

Biografie:

A urmat cursurile gimnaziale și liceale în localitatea natală, Călan.

A debutat cu poezie la finele anului 2006 în revista „*Eminescu*”, „*Luceafărul românilor de pretutindeni*”. Alte colaborări în: „*Oglinda literară*”, „*Argeș*”, „*Nova Provincia Corvina*”, „*Convorbiri Literare*”, „*Cetatea Culturală*”, „*Luceafărul*”, „*Ateneu*”, „*Iosif Vulcan*”. Prezent în dicționare și antologii de poezie. Articole de atitudine în ziarul „*Călăuza noastră*”.

Volume de poezii

„*La templul poeziei*” – editura *Lumen* – 2008

Antologii

„*Romeo și Julieta la Mizil*” – editura *Universal Dalsi* – 2007

„*Antologia de poezie*”, *Oglinda Literară 2000-2007* – editura *Domino* – 2008

„*Mirajele vieții*” – editura *Lidana* – 2008

Afilieri

Membru în Liga Scriitorilor din România

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de poezie =====

Examen la limba moartă

Am susținut examen
la limba moartă.
Mi s-a cerut să traduc
un sonet de Shakespeare.

Jumătate de oră,
cu ochii bulbucăți
pe foaie de examen
am încercat să-l înțeleg.

La sfârșitul examenului
a fost o dramă,
mai tragică decât
„Romeo și Julieta”,
când am aflat rezultatul,
am picat!

===== ♣ =====

Privat de libertate

daniel lăcătuș

M-am născut prematur
la 7 luni.
Aveam două kilograme
doar în brațul drept,
degetele prea murdare
de cerneală

Până astăzi
am fost privat de libertate
închis într-un incubator

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Îndurare

daniel lăcătuș

Fierbe în mine sângele
și-mi arde inima
Ce cântă îndoliată o doină.
În mine simt un om cum moare
în locul lui o fiară stă să nască

Gândul ucide în mine un om
Ce-a trăit în viață ca un câine.

De ce să plâng acuma
și pentru cine să trăiesc ?
unde ești tu Dumnezeu,
unde-i fiul tău ?
nu-mi lăsa speranțele să moară
nici pe mine îndurerat

===== ♣ =====

În piața agroalimentară

daniel lăcătuș

M-am săturat de melancolie,
stări maladive...
prea mult negru au văzut ochii mei.
Astăzi,
în piața agroalimentară
din orașul Călan
o țarancă m-a întrebat:
„nu cumperi fericire?”
N-am stat prea mult pe gânduri,
m-a costat doar zece lei

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Haiku

daniel lăcătuș

Șoaptă târzie
în amurgul serilor
bufnița la geam

La malul mării
ploaie de primăvară-
nisip mișcător

Prima brândușă
în spatele grădinii
mieii dau ocol

Crizantemele
în toate culorile
curcubeu pe cer

===== ♣ =====

VALERIU CERCEL (cer)

Născut la 4 Mai 1950 în București, am copilărit prin munții Vrancei, de unde-mi erau părinții, în jurul Panciului și în București. Școala elementară și liceul le-am terminat în București, iar în 1976 m-am căsătorit cu Paulina, împlinind anul acesta 32 de ani de căsnicie. Avem două fete, Eleonora și Mirela.

În 1979 am început viața din nou, peste ocean, în Statele Unite. Am locuit la Cleveland-Ohio, unde am absolvit și cursurile institutului tehnic „Hicok Technical Institute” specializat în interior design și în architectural & structural design. Din anul 1989 locuim în Hamilton, Ontario, Canada.

În anul 1982 am început să sculptez în lemn și până astăzi mi-a rămas profesiunea mea de bază. În decursul anilor am participat la multe competiții în sculptură în lemn, la care am câștigat peste o sută de premii. Am început să scriu satire și poezii umoristice tot din anul 1982 și am publicat în ziarele românești din America și Canada : „Micro-magazin românesc”, „Libertatea” și revista „Miorița” din New York, ziarul „America” din Cleveland-Ohio, „Curierul internațional” din Detroit-Michigan și în „Cuvântul românesc”, „Faptul divers”, „Observatorul” și „Agenda românească” din Canada.

Primul meu volum de poezii „Durere românească” publicat de editura Anamarol din București a apărut în anul 2006. Al doilea volum „Satire...și nu prea” editat de aceeași editură, a fost lansat

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

În luna aprilie a acestui an. Satirele mele au apărut și în volumele „*Spiralele vieții*” 2006 și „*Drumurile vieții*” 2007, „*Mirajele vieții*” 2008 și în volumul „*Un zâmbet de peste ocean*” 2008.

Depart de țara mea, sunt mândru că sunt român și așa voi muri.

===== ♣ =====

Pribejie

De-ar ști fântâna mea din vale
Pe unde apele mă curg,
Ar prinde Luna între zale
Peste colină, în amurg,

Și-n roata ei ar învărti
Și Carul mic și Carul mare
La poarta unde iasomii
Cândva mă alintau în floare ;

Le-ar umple-apoi cu amintiri
De ani bătrâna ei căldare,
Sub minunatele sclipiri
Aprinse-n cer, mărgăritare :

Mi-ar pune dulce, din cuptor,
Mireasma pâinii lângă sare
Și laptele din sân, izvor,
Al mamei într-o-mbrățișare,

Mi-ar pune lan de fân cosit
Cu primii pași făcând cărare,
Și-un zarzăr vesel, pânguit,
Sub triluri de privighetoare,

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

Un pumn de colb de vară-ncins
Din ulițele-acuma goale,
Și lângă Crivățul aprins
O pârtie-n omătul moale,

Mi-ar umple aurul curat
Din lutul prispei ars de soare,
Iar din șindrila, picurat,
Argint de rouă lucitoare,

Din verdele-aguridei crud,
Rugini de toamne în ulcioare,
Iar din ogorul încă ud
O brazdă numai de sudoare,

M-ar așeza printre feciori
Din satul meu în sărbătoare,
La hore și la șezători
Lângă Mării și Mărioare,

Iar la-nceput de Cireșar,
Când Taurul pe boltă-apare,
Mi-ar înalța car după car
Spre ale viselor izvoare,

Ca-n seri tâțzii, când sunt luat
De doruri printre gene-agale,
Să fiu aproape de-al meu sat...
De-ar ști fântâna mea din vale...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Poezioală despre Mos Clăciun

cer

Copiii lăi, m-au supălat
La glădiniță cu o veste,
Că Mos Clăciun, e o poveste,
Nu e, și nici n-a ezigstat,

Că nu ale nici sănioală,
Nici balbă albă, nasu' losu,
Chial au și lăs, că noaptea Mosu'
Pe cosu casei nu coboală ;

Am fost atât de indispus
Si-am plâns cu lacrimi suspinând,
Pe Mos Clăciun îl stiu decând
Pe mine balza m-a adus,

Da' ca să mă conving, am stat
Cu ochii mici sub plăpumioală,
Făcându-mă că dolm de-aseală
Să-l văd și io măcal odat' ;

Întl-un tâlziu, palcă plin vis,
L-am auzit plin dolmitol
Pe la pălinți, venind în zbol,
Că ei aveau geamul deschis,

Tiptil apoi, în pas glăbit,
Tlecu plin hol cu sacu-i plin,
Că i-am văzut umbla puțin,
La pomu' male-mpodobit,

===== valery becart =====
===== *antologie de poezie* =====

Sub cale-a pus Mosu', galant
Si giucălii și ciocolată....
Vă povestesc io altădată
Că alțeva-i mai impoltant,

Că după țe a fost el gata
Si cum pe toate el le stie,
A tlas din sticla de lachie
Pitită în balcon de tata,

S-a dus și în bucătălie,
Și-a tot cătat plin fligidel,
Că nu i-e flică lui de gel,
Mâncând cu poftă din piftie

Si tot tiptil a și plecat,
Mai vesel palcă și vioi,
Da' milosea a ustului
Pe flunte când m-a sălutat,

Asa că io, as vlea să stie
Copiii lăi, că Mos Clăciun
Ezigstă și e tale bun.....
Si fălă să fac băscălie,
Îi plațe țuică și piftie....
Cledeți-mă când io v-o spun !

P.S. Am povestit țe s-a-ntâmplat
Si lu tăticu' și mămica,
Si flate, toată ziulica
Atât de mult s-au minunat !
Gata .

===== ♣ =====

Dor

cer

De-aş fi eu cumpănă-n răscruce,
I-aş iscodi pe trecători,
De unde vin şi-unde s-or duce,
De au văzut dorul în zori ;

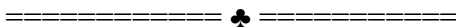
De-aş fi troiţă în cărare,
Pe babe, pân' s-or închina,
Le-aş pune-aceeaşi întrebare :
Văzut-aţi dorul pe-undeva ?

De-aş fi eu pod, pe râu, în vale,
I-aş strânge apele ce-i curg,
Să-mi spună albiile-i goale,
Unde e dorul, în amurg,

Iar pe-noptat, ca şi o fată,
Aş întreba Luna mereu,
Sub care boltă înstelată
Visează-acuma dorul meu (?);

De-aş fi clopotniţa bătrână,
Aş întreba întregul sat,
Din deal, de sus, până la stână,
Cu dorul, ce s-a întâmplat ?

Căci...parcă s-a înstrăinat,
În uliţă, când rar apare,
E-atât de trist, şi-nlăcrimat,
Pe-o filă numai de scrisoare.

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Despre epigramă

cer

După prima mea epigramă

Am fost vineri acuzat,
Dup-o noapte la chestură,
De viol premeditat...
Cică „fac”...literatură !

Eliberare

Și-am mai scris până luni trei
La lumina unui bec,
Fi'ncă au auitat și ei
Să mă lase să mai plec.

Plagiat

După ce mi-au confiscat,
Dumnealor, literatura,
Într-un ziar au publicat
Inclusiv și semnătura !

Oftică

Le-am făcut o scrisorică
Amintind de Păstorel,
Mi-au răspuns : „La o adică,
Punem mâna și pe el !

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

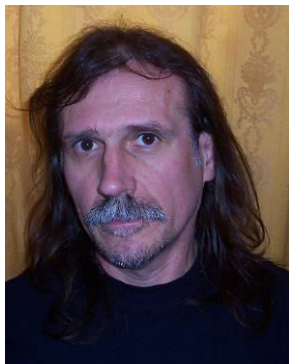
Deformație genetică

cer

Unii au un handicap,
Numai unul, doar atât,
Chiar de nu posedă cap
Fac întotdeauna gât .

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

GEORGE IONIȚĂ (voicu)

Data nașterii: 13.07.1954

Domiciliul: orașul Titu, județul
Dâmbovița

Volume publicate: „*Panta Rheî*”
(2000), „*Umbre*” (2001), „*Prizonierul unei
clipe*” (2003), „*Labirinturi*” (2006)

Apariții colective: „*Almanahul
Eminescu*”, „*Surâsul crizantemei*”,
„*Poezia Cetății*”, „*Cupolă de veac*”.

Colaborări la revistele: „*Climate literare*”, „*Singur*”,
„*Târgoviștea*”, „*Agora literară*”, „*Atitudini*”, „*Dor de dor*”.

Referințe critice: Cezar Ivănescu, Ștefan Ion Ghilimescu,
Ștefan Doru Dăncuș, Mihail I. Vlad, Al. Florin Țene, George
Sînpetrescu.

Membru al Ligii Scriitorilor din România, al Societății
Scriitorilor Târgovișteni.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Uitatele cuvinte

Voi hiberna în cartea mea
nenumărate ierni
și filele se vor îngălbeni
în netulburarea lor
până ce atingerea ta
mă va trezi
într-o dimineață
de toamnă
sau
într-un banal
amurg de primăvară
îți voi povesti atunci
despre parfumul
teilor înfloriți
sau
despre alungații mei cocori
și pentru că nu vei înțelege
vei răsfoi dicționarul
căutând uitatele cuvinte
a, b, c...
... cocor -
pasăre migratoare cu gâtul
și picioarele lungi
cu penele...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Neîmplinire

voicu

Cerul răstrânt
în privirea ta
acoperind cu apusuri
de pleoape
soarele stins
peste portul
stingherelor corăbii
încând clipele
uitatei zile...
chipul tău împrăștiat
de iarnă
fărâmițat în roiuri
de fluturi albaștri
ninge peste albatroși
de nisip
pe țărmurile putrede
ale unei iubiri neîmplinite

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Mușcata din fereastră

voicu

În orașul părăsit
unde doar fantomele
mai primesc vize de flotant
vechile străzi sunt acoperite
cu amintiri
și neîmplinite visuri
timpul fărâmițat abia respiră
iar vântul se chinuie
să-l resusciteze cu adieri
aproape tăcute
răscolind frunzele uscate
înălțând vârtejuri de praf
la geamul unei ferestre
mai flutură încă
răsuflarea unui zâmbet
semn că acolo
a-nflorit cândva
năluca unei flori
poate chiar o mușcată

În orașul părăsit
doar fantomele își fac de cap

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Geneză

voicu

Să muști
din fructul oprit
și să te îmbeți
de atâta aromă
descătușând
razele apusului
ce se vor revărsa
în trupul tău
colorându-ți sângele
rumenindu-ți
obrajii de ceară
și doar ochii tăi
vor rămâne albaștri
enigme
sub pleoape de nori
dăruind dimineții
iertarea
dăruindu-mi
păcatul...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

E-atâta toamnă

voicu

E toamnă
și frunzele tresar pe ramuri
înfiorate de reci adieri
tristeți ascunse
răscolesc apusuri grăbite
peste care stropi de lumină
se scurg purpurii
înroșind umbrele
în suflete
amintirile dau năvală
sugrumând ne scursele clipe
înlănțuind timpul
tâlhărindu-l de viitor
pădurile dorm sub mângâieri de tăceri
dezvelindu-și neumblatele cărări
stelele își odihnesc sclipirea de vis
în nopți ce par nesfârșite
de nepătruns
miroase în grădini a gutuie...
e-atâta toamnă într-o inimă pustie

===== ♣ =====

DUMITRU CREȚU (mitridate)

Ca nu cumva să uiți...

pentru Ingada

Mai recitesc, ades, „Ninsori ascund”,
poemele-ți sihastre...
Îmi pare, ba nu, sigur... uneori,
Tu te înclini spre astre,
ș-acolo, -n constelații,
ca-n arctic necuprins,
norocul să ți-l poarte o stea ai reaprins.
Oricum alergi, dinadins te-ascunzi
Si chemi Eternitate,
Imensul, cu o șoaptă, îl acuzi
...ca pentr-o moarte...

Dar steaua ta răsare și străluce,
Gânduri în stol s-or risipi, caduce;
Mai află că și nemurirea poart-un preț,
Că-i dăm cu toții „somnului o vamă”.
Și nu uita că pururea ești MAMĂ
CE STRÂNGE cu un dor nestins la sân
Pe cei născuți poeți!

Cu ambră și arome dulci, cu nemurire
TU îi îmbeți.
Poeți de azi, dintotdeauna
Peste neanturi cuprind punți,
Cuvânt renăscător de nunți,
Poemelor cununa.

===== valery becart =====

==== *antologie de poezie* =====

Mă iartă de umblare prin timp de închinare
Nepotrivit chemării, zidirilor descânt,
Apropie-mi iertarea. Și rostul din iertare
I-oi odora, cum smirna, în necuprins cuvânt.

Uitării-nchide-amvonul ca nu cumva să uiți
Că steaua ta străluce -în zămisliri de punți!

===== ♣ =====

ANNE MARIE BEJLIU (AnMar)

M-am născut pe 9 septembrie 1968 în București. M-am îndreptat întâi spre învățământul tehnic, absolvind Facultatea de Utilaj Tehnologic pentru construcții din București, 1993.

Activitatea mea a fost marcată de faptul că am avut doi băieți bolnavi genetic, fapt pentru care am renunțat la profesia de bază, angajându-mă ca asistent personal al lor. Am luptat din toate puterile să le ofer o viață liniștită, atât cât le era scris, până când inimile lor obosite au încetat să bată.

După pierderea celor doi copii am găsit soluția de a merge mai departe prin scris.

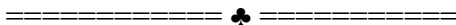
În 2006 am debutat în poezie, în volumul colectiv „*Spiralele vieții*”, editat de doamna Rodica Elena Lupu la editura *Anamarol*.

La sfârșitul anului 2006, am lansat primul volum de autor, intitulat „*Undeva fericirea*”. Acesta este scris în memoria copiilor mei. Nu este o carte veselă, dar aceasta a fost realitatea trăită clipă de clipă în toți acești ani și nu o pot schimba prin cuvinte.

În anul 2007 am publicat un nou volum: „*Cerul ascuns în noi*”. Al treilea volum, „*Firava dansatoare*” lansat pe 11 aprilie 2008, este o călătorie imaginară (sau poate cât se poate de reală) printre ramurile complicatei chimii, uneori tandră, alteori dură, a sufletului.

Sper să vă conving să parcurgeți alături de mine acest drum, care este o fărâmbă din ceea ce eu numesc tandra, dura alchimie a sufletului.

Lucrez la următorul volum de autor ce va dezvolta ideea Darului de a fi viu.

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Aș vrea să plec...

... odată cu valul...

Să uit.

Să arunc culorile vieții departe de trup, de gând, de suflet.

Să fiu doar o fărâmbă de fulger.

Să ard în mine iubirea, durerea, tristețea.

Să rămân doar Surâs în muchia frumșetii vieții...

Ce se întâmplă cu mine, cu noi?

Ce-ar mai putea fi dincolo de cer?

Nu mai întreb.

Tac.

Ascult foșnetul gândurilor ca pe o simplă frustrare a infinitului.

Caut mereu stâncile ascuțite...

Un simplu gest de aruncare în golul ironiei unui timp ce macină minciuna trăirilor nedefinite.

Un braț fierbinte mă-ntoarce mereu spre lumină.

Am obosit să mai simt inutilitatea unei existențe absurd conturate de Gol...

Unde ar mai putea fi găsită ființa nepătată de iubire, neatinsă de iluzia împlinirii, liniștea izvorului în taina pietrei măcinate de ape cristaline?

Simt pasul secundelor de așteptare... zgomot înfundat al oaselor sfâșiate de dor...

Tulbură inima reamintindu-i bătaile rezezi.

Ciocuri de gânduri agață sufletul în cuiele coroanei de foc.

Plină de zboruri neîmplinite, reci...

Îmi întind brațele deasupra capului...

Cuprind Lumina.

Ucid mintea golind-o de ultimile umbre cu reflexele negre ale zbaterilor.

Mă înalț privind viața din locul cel mai înalt al neprihănirii.

Aștept zăpezile...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Sunt întâmplare

AnMar

... într-un cuib de gânduri

*

se cern amintiri,
se aruncă petale,
înfiorări în iarbă
se petrec
și-n ramuri umbrele,
lumini aruncă...

ce se întâmplă oare,
printre nori?

acel oraș crescut
în vechi coroane
de-azur și aburi
călători prin Cer
mai are-n clipe veșnicia,
armonie?

oare iubirea
se întâmplă-n firul drept?

argintul, sarea și mercurul
cântă?

e vie salba
sensului de viu,
când treji
ne îndreptăm spre el,
sfioși,
privirea?

**

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

răspunsuri vin.

Lumini strecoară pleoapei,
furișări de sensuri,
rotunde înțelesuri,
coduri își deschid.

spre Sus înalț
o inimă fierbinte
și pulsul ei
mirajul îl dezvăță
de-a fi doar o secundă
fericire...

simt cum ridică mintea
peste poduri...
o lasă pradă vidului
și-n Sine,
cuprinde doar
semințe-alcătuire.

le îngrijește în cenușă
apoi din praf lumină
ascultă cum ridică flori,
senină...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Doar eu și un cristal

AnMar

De ce-aș mai juca
la masa tăcerii,
felii de iubire împărțite cu stil?
Șervețelul de piatră
ascute dorințe
dar șterge în grabă cristalul oval...
Farfuriile-s goale,
paharele pline cu jar
Jumătăți de cuvinte
sunt resturi febrile
iar sensuri,
sunt aburii șterși de pe bar
Mai adă o bere, un vin sau doar golul...
Privesc într-un punct
suspendat ca altar
Mișcările scaunelor,
golite versete
Lumânări acum stinse dansează în var
A rămas doar un capăt de ață în aer
Între degete îl rostogolesc...
Mai adu-mi te rog vidul și pleacă!
Sunt singură...
Doar eu și-un cristal.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

Aș mușca odată...

AnMar

... în setea de cuvinte,
Pământul...
Un bulgăre netopit
se va strecura mereu
printre sensuri.
Îmi va ucide nemilos
tăria de a păși
dincolo de emoțiile nescrise
în globul de aur al bucuriei...
Voi uita gândurile,
roduri neterminate,
în pâlnia adâncă a clepsidrei...
Le voi număra
cu degetele chircite de frigul indiferenței
în fire albe de nisip.
Unele vor rămâne
mângâind blând vârfurile degetelor,
până la saturație.
Altele... pur și simplu vor pleca...
poate cu vântul,
poate cu fulgerele
păstrând aroma de suflet bântuind esențele vieții...
Spartă de idei,
va aluneca până la durere
printre ramuri...
Va rătăci în praguri de primăveri verile
iar iernile,
se vor topi la focul frunzelor vestejite
în toamnele copiilor plecați puțin
să doarmă...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
===== antologie de poezie =====

Ascund în pumni lumina

AnMar

Privesc o clipă luna.

Un răsărit atinge
umbrele nerostite.
Cuvinte-amăgitoare...

Primesc și gânduri clare.
Se nasc...

... și firul,
de-argint îmi pare,
un șipot blând de ape...

Îmi crește-n palme versul,
creația se scurge...

Un mugur de-ntuneric
în colțuri simt cum plânge
Rotunde fibre albe,
strălucitoare puncte
aleargă,
mă-mpresoară, ...

Simt iarăși fericire!

O clipă,
cred că-n valuri,
alerg către lumină dar,
pasul se înfundă
și negre pânze— mi fură,
surâsul
și-n privire,

===== valery becart =====
==== *antologie de poezie* =====

din fulgere-adormite,
scânteii se-aruncă-n hăuri...

Odată,
eram suflet...
și spiritul Înaltul
îl cuprindea în bobul
de grâu,
din chipu-i mândru...

Încep călătoria
cu-n vis ce-adoarme-n ramuri,
simțind cum crește rodul
iubirii de departe...

Mă împlinesc în flăcări.

Ating cu fruntea bolta,
tăcerilor aprinse
în candelile de flori...

Din rădăcini se-aude,
și-acum
freacățul morții
și-al vieții
deopotrivă...

Destin de picătură,
simțind tot universul,
în cerul ce se-ascunde,
în freacăț de azur...

===== ♣ =====

Antologie de comentarii

CAMELIA CIOBOTARU (alia)

Fata cu gânduri flori

„Mi-au devenit gândurile flori”

... legenda spune că a existat o fiică de împărat, deosebit de frumoasă, Camelia, care-și petrecea majoritatea timpului vorbind cu florile și învățase limbajul acestora... limbaj al iubirii, tristeții, pasiunii, adevărului, dorinței, înțelepciunii, inocenței și câte altele...

... în împărăția tatălui trăia și un balaur care a reușit să o răpească într-o bună zi și să o ducă spre locul unde acesta trăia. Pe drum, Camelia a implorat florile de pe pajiștile înflorite să o transforme într-o floare și să o salveze.

Dorința i-a fost împlinită și au transformat-o într-o floare deosebit de fină... care la rândul ei a dat naștere la alte flori cu cele mai variate forme și culori.

... și cum să nu-și transforme „gândurile” în flori când ea însăși este o floare —... aș spune o „*floare de colț*” simbol al purității, o adevărată comoară, greu de găsit, crescând pe crestele înalte ale spiritului... Cine nu va dori să riște pentru a culege această delicată floare?

... imaginația poetei, în permanență metamorfoză, trece dincolo de realitatea imediată, contemplând orizonturi ce nu sunt la îndemâna oricui.

„Hrăni-se-vor clipele / cu băutura zeilor”

... poeta dorește să-și hrănească „*clipele*” cu nectarul ce-i „*picură*” din pleoape și acesta — „*adevărată băătură a zeilor*” —

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

dătătoare de viață fără de moarte... să-i asigure nemurirea visată – rămânând în amintirea tuturor „*Fata cu gânduri flori...*” minunat.

Limbajul poetic ia naștere din gânduri luminoase, juvenile, cuvintele țesute cu finețe – răsărind tandre și înflorind gingaș – asemenea florilor de mai... cuvinte sfioase ce-și răspândesc în jur – parfumul proaspăt și pur... un adevărat triumf al frumuseții și naturaleții.

===== ♣ =====

Când îngerii îți spun

alia

„Lângă fiecare „este”, îngerul așează un „cum ar trebui să fie”. El conjugă neobosit, la optativ, curgerea vieții noastre, așa cum am face-o noi înșine dacă am fi în condiția lui.” (...)

„Îngerii convertesc abisul dintre Dumnezeu și om într-un spațiu al comunicării.” (Andrei Pleșu)

„Când îngerii îți spun să fii mai bun”

... îngerul – această călăuză supusă, gata de orice sacrificiu pentru ca tu „Om” să nu greșești drumul... această voce interioară, divină, ce-ți „șoptește” doar binele... astfel protejându-te și îndepărtându-te de suferință... binecuvântat este cel însoțit fără clipă de odihnă, de îngerul său păzitor.

... fiind mai bun, mai iubitor, ascultător și mai credincios... poți păstra divinitatea aproape și „sufletul-copil” va cunoaște doar fața luminoasă a lumii, doar cântecul duios, precum glasul mamei, în acest joc „de-a viața” în care – pericolul pândește rătăcirea...

... „luminos și naiv” pare gândul poetului-copil – ce mai crede în „îngeri” – îngeri care să-l vegheze în clipele de răscruce...

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

când pasul, făcut la întâmplare, ar putea să-i frângă aripile...
provocându-i răni ce nu vor cunoaște vindecare...

... un poem reflexiv, în care cuvântul mângâie, luminează...
avertizează... mama fiind „îngerul păzitor” pentru copilul „dăruit”
în grijă de divinitate...

===== ♣ =====

Chiriașul

alia

... poezia „*pentru copii*” pare să fie tărâmul luminos, curat
unde poeta își deschide sufletul, bucurându-se de inocența
trăirilor, fără teama de a fi considerată „*copilăroasă*” .

Poemul „*Chiriașul*” are ca protagonist pe micuțul greieraș,
același năpăstuit al sorții, blamat de „*vecina furnică*” și lăsat să
moară de foame în plină iarnă deoarece, atunci când ele se
speteau adunând bob cu bob, dumnealui, trubadurul, cânta
nepăsător din zori și până la apusul soarelui.

În cazul poetei „*alia*”, chiriașul nepoftit...

„*s-a cazat în miez de iarnă // pe-o lădiță în camară*”

... cine nu ar vrea sa aibă așa noroc nesperat! Câte bunătăți
minunate, pregătite cu grijă de gazdă nu se găsesc într-o cămară.

„*iar chiria a plătit // cu-n cântat neconținut*”

Acesta era un greier deosebit, nu ca alții... După ce se
înfrupta din toate bunătățile ce-i erau la îndemână, părea că
simte nevoia să răsplătească într-un fel... nesperatul „noroc” de
care a avut parte... și cum altfel decât „*cu-n cântat neconținut*” !

... nebănuind că din cauza acestui „*recital*” fără pauză, cei
din casă nu pot pune geană pe geană toată noaptea.

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

Dar gazda, bună la suflet, miloasă, generoasă, iubind nespus de mult viețuitoarele lipsite de apărare, n-a avut încotro... și l-a acceptat.

„de aceea tot întreabă // i s-a făcut dor de iarbă”

... între gazdă și chiriașul nepoftit... pare că se înfiripă o legatura tainică, și până la urmă are loc o bună co-abitare, aceasta reușind să-i identifice trăirile, dorințele, frământările... după tonalitățile cântecului... tresărind cu întristare – când constată – că acesta, greierașul cu pricina, vrea să plece în mijlocul naturii, acolo unde se simte cu adevărat acasă...

... un poem ce nu poate să nu încânte...

... copilul din inima poetei „*alia*” reușește să părăsească „*colivia timidității*” și așterne pe hârtie „*pentru cei mici*” și cu suflet curat, versuri suave, frumos meșteșugite, îmbrăcate voit în aura naivității... aură ce protejează și păstrează copilăroasa fire...

===== ♣ =====

ANNE MARIE BEJLIU (AnMar)

Sunt întâmplare...

„Suntem ca flăcările ce dorm în ramul uscat sau în cremene; care luptă și caută mereu să scape din strâmta lor captivitate. Dar iată – vin, se apropie clipele eliberării, când divinul sparge porțile temniței, când flăcările țâșnesc din lemn și pâlpâie victorioase peste cenuși, ah, când simțim că spiritul descătușat se întoarce-ndărăt, uităm suferința, înfățișarea noastră de sclavi, și pornim în triumf spre „curțile soarelui” ...” (Holderlin – Hyperion)

„Într-un cuib de gânduri”

Oh, câtă revărsare de frumusețe prinsă în țesătura argintată a versului... vers ce se modelează după susurul izvoarelor singuratece și după mângâierea caldă a vântului, a sufletului cu aripile larg deschise spre ... inima Universului.

„o lasă pradă vidului // și-n sine, // cuprinde doar semințe-alcătuire.”

Vidul – acest spațiu al zbuciumului – este temelia ființei noastre care se mistuie ca o flăcără sublimă în căutarea esenței sale. Singurul drum spre înțelepciune, spre libertatea spiritului este acela ce duce spre centrul ființei (spre sine), acolo unde are loc revelarea misterului, transcederea spre un spațiu celest, întâlnirea cu divinitatea.

... întreaga esență a ființei umane este concentrată în „semințe-alcătuire”... semințe ce conțin informația „dintâi”, tainică – la care omul muritor – se pare că nu mai are acces.

... conștiința poetului trăiește neliniștea căutărilor perpetue unde „se cern amintiri” – și cine știe – poate în urma cernerii va rămâne „bobul aurifer”, adevărata esență ce „lumini aruncă” ... și în

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

conștiință se va produce acea iluminare, acea bucurie a regăsirii drumului pierdut... drum plin de soare, grădină veșnic verde, unde...

„se aruncă cu petale, // înfiorări în iarbă / se petrec” ...

... ca o revenire, ca o trezire la o nouă viață.

„ce se întâmplă oare, / printre nori?”

Dorința poetului de a descifra tainele universului, plin de atâtea semne, de a comunica cu Absolutul – este puternică și acaparatoare. Spiritu-i extatic contemplativ plutește dincolo de astre, suspendând pentru o clipă... dureroasa tensiune dramatică a existenței.

„acel oraș crescute / în vechi coroane / de-azur și aburi” ...

... versul relevă nostalgia și dorința exacerbată a poetului după o existență primordială, unde totul era spirit, armonie... existență unde timpul nu avea vârstă.

„mai are-n clipe veșnicia, / armonie?”

... destinul omului se află într-o continuă curgere, într-o veșnică transformare universală... moartea fiind „marele mister” care tulbură dureros conștiința. Cu tristețe aproape „metafizică” poetul se întreabă dacă

„oare iubirea / se întâmplă în firul drept?” ...

... oare credința în adevărul creației poate fi atât de puternică încât să nu existe „șovăiala”, îndoiala nici măcar pentru o clipă?...

Poetul știe bine că viața este o grea „încercare”, că răscrucile și rătăcirile apar la orice pas, și nu are altă cale decât aceea de a suporta cu decență „osânda” păcatului ancestral și de a rătăci de unul „singur” prin labirintul vieții – fără a pierde însă credința „găsirii căii” spre eliberarea absolută.

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

...extazul devine un mod ideal de existență, soluție a fericirii – iar elanul sufletesc al poetului prinde aripi, acesta dorind a trăi în sfera abstractelor seninătăți, a uitării de sine, a evadării din „lanțul” realități frământate, simțind nevoia acută de a se salva... și mai ales de a găsi esența ființei sale. Incredător în forța imaginarului „*spre Sus înalt*” – poetul lasă libere aripile spiritului ce se înalță radios și poate trăi pentru câteva clipe... sentimentul regăsirii fericirii inocente...

„lumini strecoară pleoapei, / furișări de sensuri, ” ...

...lăsându-se captivat de mirajul unui tărâm cvasi-transcendent... furând cu coada ochiului clipe fragmentate – din paradisul pierdut – unde totul era spirit pur, lumină, armonie.

„*răspunsuri vin*” – spune poetul... dar nimic nu este bine conturat, nimic nu este limpede, doar în clipe-extatice se mai strecoară „*furișări de sensuri*”... asemenea unui vis ce nu durează...

Poemul deschide „*porțile albastre*” spre profunzimea misterioasă a multitudinii de semnificații, sensuri, cuvântul arzând ca o flacără sublimă, răspândind lumină paradiziacă în drumul spre Adevărul absolut –

„ne îndreptăm spre el, / sfioși, / privirea?” ...

„*Curajul lucid de a îndura teama existențială cheazășuiește posibilitatea misterioasă de a dobândi experiența ființei. Căci nu departe de teama esențială, în calitatea ei de spaimă în fața abisului, locuiește sfiala. Ea luminează și oblăduiește acel loc de sălășluire al ființei umane înlăuntrul căruia curajul rămâne să se simtă acasă în ceea ce este durabil.*” (Martin Heidegger)

.....
„mirajul îl dezvăță / de-a fi doar o secundă / fericire...”

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

Tema poemului – constituind un permanent subiect de introspecție și meditație – are o notă de măreție a rostirii, tradusă în imagini expresioniste. Evadând din „*umbra*” pragmatismului, cuvântul a luat calea luminii – apropiindu-se cu seninătate și rafinament estetic – de marile taine ale materiei și spiritului.

...cuvintele – asemenea furtunii ce-și izbește valurile de țărături – țâșnesc spre necuprinsul zărilor „*de-azur*” ca o spumă albă, fascinantă. Focul ce arde în sufletul poetului pare a fi „*furat*” chiar din strălucirea stelelor, un adevărat miracol pe care, acesta (poetul), cu trudă...

„*Îl dezvăță / de-a fi doar o secundă / fericire...*”

Lirismul izvorăște dintr-o meditație cu accente grave, cuvântul fiind aureolat de spiritul său incandescent, de înaltă conștiință artistică.

„*le îngrijește în cenușă*”

Acolo unde creația divină își găsește loc... „*sămânța*” credinței răsare și în „*cenușă*”... și adăugând „*praf lumină*” – creatorul – cu inima înseninată... ascultă cum peste „*poduri*” de necredință se „*ridică flori*” nemuritoare de o frumusețe nelumească.

...primează în poem atracția irezistibilă a poetului spre lumină, spre un univers mirific, speranța în salvarea spiritului și dăinuirea în eternitate... dar și teama ca nu cumva, întreaga-i existență zbuciumată să se transforme în „*praf și cenușă*”--

„*argintul, sarea și mercurul / cântă?*”

... acest „*amestec alchimic*”... pare a se întreba poetul – prin ce transformări, prin ce puteri miraculoase – ajunge să „*cânte*” la unison cu armonia universului?... „*Marele alchimist*” urmărește să obțină dintr-un amalgam de elemente „*aurul pur*” care este Spiritul.

===== valery becart =====

==== *antologie de comentarii* =====

Adăugând picături din elixirul intelectual, cuvintele prind viață, se dezlănțuie într-un univers poetic feeric, plin de profunzimi, metafore inedite, voluptate a trăirilor...

===== ♣ =====

GEORGETA MUSCĂ OANĂ (artemiss_007)

Hoinărind la braț cu luna

„când tăcerile din astre împletesc vise boeme”

... fantezia, acest miracol cu care au fost înzestrate anumite ființe ce dispun de o excepțională forță de expresie, a rupt zăgazarile realității imediate... imaginarul putând hoinări în voie „*la brațul lunii*”-n acord cu armonia universală și, de ce nu, în acorduri de Vivaldi...

Scrierile poetei „artemiss” – au o anumită strălucire, forță, finețe, dăruire, plenitudine și claritate a imaginilor.

... fantezia-i creatoare ne conferă imagini de o coloratură sensibilă, legate de o anumită stare de spirit (neliniște, durere, bucurie, reverie) permițându-ne să pătrundem cu privirea până la izvoarele tainice de unde poeta se inspiră.

... imaginarul născocoște întâmplări străine de necesitate, cufundându-se apoi în ele... personificându-le, însuflețindu-le... Forța care poate da naștere unor astfel de procese își are originea în adâncul sufletului poetei, unde viața trezește bucurie, suferință, pasiune, speranță...

... eliberată din cătușele realității – poeta plăsmuiește o lume secundă, misterioasă, total diferită de viața experimentată. În fața splendorilor universului – poeta își dorește să trăiască din plin o sfâșiere metafizică – și să se revolte împotriva destinului său ca împotriva unui „*necunoscut*” nemilos, sângeros –

„fluierând la brațul lunii”

... și parcă aud tumultul trăirilor celor ce „*hoinăresc*” fără nici o grijă, fluierând nepăsători... și parcă „*văd*” bucuria cerului

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

înstelat ce-și ascunde lacrimile... să te reîntorci în „*universala facere*” uitând de tine, iată culmea gândirii și a fericirii –

„căutând discret spre lume”

... poeta, îmbrățișată de razele lunii, privește cu oarecare teamă spre lume... ca nu cumva acest sălaș – al eternei liniști – să fie tulburat de glasul tânguitor al celor ce-și târăsc clipele prin colbul „sclaviei” pământești –

„răscolind mistere-n sensuri”

O, misterul! Cât de îmbătat pare sufletul de metamorfozele misterioase ale lumii... metamorfoze ce pun în fața ochilor un inepuizabil joc de oglinzi care ispitesc, ademenesc sufletul... suflet ce devine nostalgic, jinduind după acea trăire paradisiacă –

„să renască-n noapte zborul”

... conștientă de lanțurile ce-o țin captivă în această existență și mai ales de faptul că nu va atinge niciodată absolutul – poeta simte o dorință tainică de „*zbor*” ... și își transformă gândul în „*pasăre*” ce-și deschide larg aripile speranței, gata de a porni în „*marea călătorie*” și de a descifra tainele universului, râvnind astfel și sperând la o comuniune cu absolutul –

„sângărând răzleț în rime”

... poeta, rămasă pe gânduri., conștientizează că odată cu apariția zorilor, minunatul vis al nopții (acela de a hălădui la „*brațul lunii*”) se va spulbera... și copleșită de suferința de a se ști muritor – va așterne pe hârtie „*rime*” ce închid în ele „*zboruri*” frânte în noapte... picăturile de sânge rămânând mărturie în fiecare cuvânt –... în fața fragilității clipei, însingurată, străină de tot și de toate, cade pradă deznădejzii, tristeții...

„cu o aripă de vultur înveți luna cum să scrie”

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

... obsedată de amintirea unității primordiale poeta nu renunța cu ușurință, aflându-se într-o continuă căutare a misterului, a necunoscutului... refuzând a rămâne ancorată în tragicul său destin!

Torturată de marile întrebări existențiale în „*Noapți tăcute, 'ncercănite*” ... când sufletul se tulbură în singurătatea odăii – are revelația destinului său – și anume, că ursitoarele i-au prezis la naștere „*destinul unui vultur*”, osândit să-și ducă existența mereu în zbor, fără hodină...

... nopțile de nesomn ale poetei par să fie nenumărate și, în aceste nopți, după ce hălăduiește la „*brațul lunii*” ... în clipele de răgaz învață „*astrul nopții*” ... cum se scriu „*poemele nemuritoare*” –... un poem luminos, structură poetică desăvârșită, rafinată, cuvintele curgând grațios pe ritmurile armonioase ale muzicii.

===== ♣ =====

AUREL OANCEA

Fantezie de toamnă

„Arta versurilor este arta muzicii” (Macedonski)

Poemul *„Fantezie de toamnă”* ne introduce într-o atmosferă bacoviană, dar în toamna altui timp, și-n forma deosebită a altui cuvânt.

...„poetul – acest soare al inimii – este singurul care a primit în dar „cheia de aur” și doar el deține secretul deschiderii grădinilor fermecate în care înfloresc cele mai suave, armonioase și sublime cuvinte... cuvinte a căror măreție, frumusețe și strălucire ar rămâne pe veci zăvorâtă dacă...”

... „poetul – un „rege” încoronat chiar de la naștere spre a stăpâni domeniul misterios și fascinant al Cuvântului.” (V.B.)

... natura suferă o profundă metamorfoză, este în declin... Toamna – un anotimp al bogăției, al rodului împlinit... dar și al schimbărilor radicale, al plecărilor –... cu fiecare toamnă, sufletul poetului simte tot mai acut trecerea ireversibilă a timpului și oglinda îi arată un chip răvășit, temător... asemănător cu al frunzelor în *„agonie”* .

„sălbatec trece vântul prin pomii dezbrăcați!...”

Vântul – acest fenomen ce aparține *„lumii exterioare”* – pare să inducă o stare de neliniște, *„sălbatec”*, spune poetul, ca și cum s-ar afla în fața unei sălbăticiuni a pădurii, apărută în cărare și care poate să te sfâșie într-o clipă de neatenție, *„resturile”* fiind apoi risipite în *„necunoscut”* –... fenomenele ce au loc în natură – smulgându-i acesteia dureroase suspine – incită spiritul, producând anumite gânduri în mintea poetului, gânduri stimulate de o anumită emoție, de o trăire lăuntrică profundă...

Pomii și-au pierdut veșmântul verde, veșmânt ce încânta și bucura sufletul mereu încrezător în dăinuirea și seninul clipei –

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

„dezbrăcați!...”, spune poetul cu tristețe, conștientizând că nu mai există nici urmă de satisfacție privindu-i, ci, dimpotrivă, nostalgică durere...

... poetul se vede neputincios în fața clipei suferinde, rugătoare, ce s-ar vrea oprită din cădere... cădere ce duce inevitabil la transformare – transformare în fața căreia sufletul se tulbură și pare a se identifica cu spiritul naturii... natură aflată în mare impas... Dincolo de cuvântul așternut cu meșteșug în poem, deslușim o tânguire existențială, tânguire purtată de vântul rece și nemilos al toamnei pe cărări pustii... Mulțimea de „*frunze moarte*” completează tabloul sumbru, de-vitalizant, supus degradării, destrămării... de pe „*strada pustie*”, unde pașii își pierd ecoul vital –... acest „*spectacol*” dureros tulbură de asemenea conștiința poetului, cândva... încrezător în vise, ceruri senine, apusuri molatice și timp „*fără de vârstă*” ... și sufletul înfiorat încearcă să-și ascundă cu grijă – lacrima înserării – Poetul, mare iubitor al naturii, al frumosului, al armoniei universale, nu poate rămâne nepăsător în fața acestei triste treceri, destrămări, risipiri... și iată-l captiv în dureroasa peregrinare a gândului între un timp ce-a oferit totul: flori, soare, șoapte ce chemau spre culmi – și un timp ce și-a consumat „*mirajul*” ... făcând din existență un „*val strivit*” între aceleași țărături iluzorii...

„*În timpul ce lin curge, absent la tot ce este*”

... agresivitatea lumii exterioare determină poetul să se retragă în cochilia sufletului, suflet plin de amurguri violete și întrebări nedefinite și, între pereții odăii, se așază la masa de scris în fața hârtiei albe... ascultând cum un cântec ca un plâns neauzit – încet se strecoară, făcând loc unei stări nostalgice, unei tensiuni lirice ce-i răscolește gândurile, gânduri ce caută febril cuvintele – care să exprime cât mai estetic și în modul cel mai elegant – o anumită stare, o realitate ce se înfățișează ochilor... ochi în care ard clipe cu străluciri de aramă...

„Afară-i trist, iubito” ...

Aici, la masa de scris, începe confesiunea fața de iubita păstrată în suflet ca pe o „sfântă taină”, ca pe un diamant prețios, ce a strălucit și i-a înseninat de atâtea ori nopțile de singurătate. Iubirea – această flacără a inimii ce nu se vrea nicicând stinsă – îi îmbracă trăirile în vălul mătăsos al melancoliei... așa în câte un amurg de toamnă, sufletul se tulbură și amintirea iubitei mai bănuie – un vulcan ce pare că s-a stins – dar prin toate colțurile trăiesc amintirile minunatelor clipe, pătimășelor îmbrățișări. În inima poetului dragostea n-a murit, ci doar a îmbrăcat o haină nouă... haină având culoarea unei toamne „ușor rănite” –

„absent la tot ce este” / ... „de lume izolați”

... aparent detașat, nepăsător în fața transformărilor majore din jur, poetul, cuprins parcă de un nobil sentiment al resemnării, se retrage, se izolează în „*altarul sufletului*”, căutând cu înfrigurare flacăra ce-ar putea să-i lumineze drumul spre adevărul propriei identități... identitate risipită într-o natură a aparențelor...

În singurătatea odăii, în „*palida lumină*” a înserării, începe „*vechea poveste*”, călătoria prin labirintul universului interior, în speranța găsirii unor răspunsuri și a regăsirii de sine. Adâncit în „*eul*” asediat de tristețe, poetul încearcă să se concentreze asupra unor lucruri plăcute, căutând liniștea... dar „*o muscă*” îi cântă, din când în când, „*cu voce de insectă*” ...

„Un cântec trist de toamnă, strident și monoton”

... „*cântatul*” repetat, „*strident*”, pe aceleași note supărătoare... devine un factor stresant, ținându-l parcă ancorat la o realitate pe care și-o refuză –... poetul devine contemplativ, urmărind „*fumul de țigară, subțire, albastru*” ... cum „*se-nalță spre plafon*” și cum... apoi se destramă, se risipește ca și clipa de față, ca și multe din visele ce se doreau veșnic înflorite... uitând să-și golească paharul, obosit, răvășit, se lasă în voia

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

somnului. Poetul nu se abandonează însă în totalitate acestui sentiment de sfârșeală, de deprimare... adormind cu gândul la o „*năluca blondă*”. Ce vis minunat! Visul, acest fenomen compensatoriu, smulge de multe ori dintr-o realitate ostilă, irespirabilă, purtând apoi pașii într-o lume „*vrăjită*”, unde mai poți găsi frumusețea unei clipe trecute, trăite... / „*năluca blondă*” pare să fie chiar iubita pe care o invocă în poem, și căreia i se confesează. Și, aceasta, iubita, pare să-i fi înțeles frământările... venindu-i în întâmpinare cu „*brațele deschise*”, într-un peisaj îndrăgit nespus de poet: malul unei ape cu „*sălcii plângătoare*” .

Sufletul senin, primăvărat, încrezător al iubitei reușește să-l smulgă din izolarea și captivitatea gândurilor sumbre, eliberându-i ființa de povara singurătății... „*dar ești un nor*” Dar ce vis nu se destramă?... trezit din acest „*paradis*” al sufletului, poetul constată că se află în fața aceleiași atmosfere dezolante, un adevărat „*coșmar*” ... și un frig existențial îl determină să privească cu ochi lucidității – toamna vieții – ce și-a făcut culcuș în sufletu-i nostalgic.

... poem sugestiv, de mare rafinament al ideilor, rod al imaginației debordante, a sensibilității. De asemenea, descoperim în poem o structură lirică originală, acuratețe a ideilor, poetul fiind un romantic incurabil, un neo-romantic, ținând cont de învelișul nou, atrăgător, cu care a fost îmbrăcat cuvântul.

... cuvântul cheamă din „*adâncul înțelesurilor*”, cu o energie secretă a trăirilor poetice, trăiri ce se doresc împărtășite.

... poem armonios, cu accente de elegie, mijloace stilistice simple, dar o simplitate căutată cu fervoare, pentru a reda cuvântul în lumina cea mai pură... muzicalitate a versurilor, muzicalitate ce captivează...

... un admirator al poetului Paul Verlaine, din care și traduce...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

La început...

aurel oancea

Autentică și desăvârșită „punere în scenă” .

.....
„Stârnind nori imenși de praf în urmă,
Dinspre sat, venea în fugă sora tatii.
S-a oprit gâfâind și-a spus:
– Am o veste, frate Neculai!
Și, fi'ndcă nu mai scotea un cuvânt
(își trăgea sufletul),
Tata aproape a strigat la ea:
– Spune-mi, e de bine sau de rău?

– Cum să fie de rău, frate?
Ți-a născut nevasta un flăcău!”

.....
...Și ce FLĂCĂU !

Ziarist, scriitor cu talent (ursitoarele au fost generoase în
acea zi de vară), pictor în devenire și câte...

... Parcă-l văd „furând” harta de la școală și... tolănit pe
„inima Pământului” dorind cu ardoare... să-i „smulgă” tănuitele
adâncuri.

Și... căzut pe gânduri... adormi – visând... că „ȘI DINCOLO
DE MOARTE” (Roman ce-i poartă numele) – iubirile vor dăinui!
La mulți ani! Să fi iubit Aurel Oancea!

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

GINA BICĂZAN (blondportocal)

Zâmbet amanetat...

... folosind simboluri expresive, poeta redă epuizarea sufletească a „călătorului” într-o existență a deșertăciunii...

... până la pierderea „identității” a mai rămas doar un „pas” ... pasul fatidic, descurajant... când ești gata să renunți la demnitate, principii... oferindu-le ca pe o „marfă” de prisos -- vânzătorului

„ambulant din colțul străzii”

care deja

„are expuse pe tarabă // sentimente la preț redus”

... poeta este marcată puternic de „compromisurile” pe care a fost nevoită să le facă pe parcursul întregii existențe... văzând cât de ușor sunt scoase la „mezat” și cât de „ieftin” sunt vândute – cele mai nobile, mai sublime și neprețuite trăiri... care au harul de a înălța spiritul până la Dumnezeu, revolta ce-i macină sufletul – nu-i ucide încă – „zâmbetul” care a însoțit-o și a ajutat-o să-și poarte pașii prin fiecare labirint al pierzaniei...

... și totuși – dincolo de „zâmbetul” stângaci, dureros, poeta are conștiința „timpului sfârșit”, a spațiului în părăsire, a nopților cenușii... lipsite de suflet, a orelor goale, a pustiului ce devine „stăpân” pe întregul suflet... și sfâșiată de nostalgia unui „paradis pierdut” caută...

„cu privirea, ura, trădarea, nepăsarea” ...

... poemul pare să ascundă structuri sufletești tensionate, zdrobite de „țărmurile neputinței” ... implicând o vibrație lirică

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

aproape dramatică, poeta constatând – că tocmai trăirile „negre”, distructive... au avut cea mai mare căutare și...

„s-au vândut demult”

...viața este o „dramă” serioasă -- nu poți trece nepăsător pe lângă lucruri fără a „implica” trăiri, sentimente atât de des controversate...

„le iau pe toate” ...

deși – sunt „*deja veștejite*”

...poeta – pare cuprinsă de neliniște, teama cuibărindu-se adânc în sufletu-i ce, tainic, lăcrimează... constatând că este un „*cumpărător întârziat*” ... fiind nevoită să accepte la „*preț redus*” și chiar „*veștejite*” sentimente ce – odată „*demult*” izvorau ca o lavă fierbinte, ca un soare al Speranței din inima-i visătoare...

...se pare că „*timpu*” fără urmă de regret și-a luat partea de „*tribut*” curgând mereu cu aceeași nonșalanță și nepăsare...

„am buzunarele goale”

... în fața neantului nu te poți „*înfățișa*” decât „*gol-goluț*” fără urma regretelor pământești...

„bătrânul mă iscodește o clipă //
și-mi cere zâmbetul zălog //

i-l îndes în palme și arunc sentimentele în aer”

... „*E tot ce mai am !*” pare a striga poeta... „*luați-mi zâmbetul zălog*”! acest zâmbet „*fals*” cu care... „*mi-am mințit*” întreaga viață sperând că „*infernul*” nu mă va atinge și rănilor nu vor fi atât de adânci... dar... cu resemnare amară, afirmă: „*vă las vouă această „falsă iluzie*”!” și iată

„arunc sentimentele în aer”

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

...un poem profund, introspecție rafinată, viața lăsându-și
amprenta gravă în planul creației poetice – creație ce înflorește
pe buze grimasa unui surâs rănit... din care picură însângerată
„otrava” sentimentelor ucise...

===== ♣ =====

CAMELIA IOANA (camica)

Prin pădurea cuvintelor abstracte plină de liane-metafore, poeta trece cu dezinvoltura unei adieri ușoare, strecurându-se abil și cu nonșalanță, creația ei părând o construcție tridimensională complicată la prima vedere.

Ideea fiecărui poem este însă urmărită cu consecvență, ceea ce dă o oarecare claritate facilitând cititorului urmărirea pe toate axele a sensurilor trasate cu cuvinte îndrăznețe ce poartă amprenta stilistică personală, ușor de recunoscut.

Cu o oarecare tentă fabulistică se pun întrebări, se frământă aluatul ideilor, pentru ca la sfârșit să descâlcească totul spre claritate într-o formă de morală originală...

„cum se desparte dorul în silabe, mă întrebi... // //
n-ar mai trebui să-l despărțim în silabe //
în cuvinte și în poezii...”

Conștientă de efemeritatea și fragilitatea „vasului” de lut din care a fost plămădită... poeta constată că una din modalitățile de supraviețuire în lumea cuvintelor este retorica. Totul pentru ea

„se există fără a ne mai întreba. Firesc...”

Nu înseamnă aceasta altceva decât reușita unei detașări contemplative, încercarea de a convinge cititorul că aceasta este calea spre mântuire...

„iar eu te trag în arc să încetezi a mai crede în altceva //
decât în sfânt...”

Fin observator al caracterului uman, îl deconspiră cu brutalitate, cu sinceritate, ne-lăsând echivocul să i se strecoare în sensuri. Dacă se joacă, jocul ei e un joc serios, matur, a cărui finalitate rămâne să o înțeleagă cititorul...

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Dansul ludic al iubirii în versul poetei nu este simplu. Fără început, are totuși un sfârșit, un sfârșit moralizator de care aminteam...

*„să povestim un pic de urșii cu măști de dans sălbatic // ... // de
fantasme ce aleargă prin venele mele // cu gust de tine // ... //
lângă urșii ce dorm cu măștile noastre” ...*

Neiertătoare, se revoltă în fața nimicniciei, o revoltă din nou retorică, lămurindu-ne despre nivelul contemplativ al gândirii ce-i animă până prin cuvinte...

*„puterile-nguste sunt trase la răspundere în fața eternității...
De ce se trage din infinit efemerul?”*

Nu ne întreabă pe noi, nu se întreabă pe sine, ci aruncă întrebarea ca pe o sămânță ce va germina răspunsuri în sufletul cititorului...

===== ♣ =====

DANIEL LĂCĂTUȘ

Îndurare

„nu-mi lăsa speranțele să moară”

Poemul se impune prin dramatismul trăirilor ce ating apogeul durerii, sufletul poetului fiind invadat de presimțiri sumbre...

...poemul devine un spațiu al zbuciumului, al luptei – spațiu în care cuvântul înfruntă sau este înfrânt de vocea unui destin aflat în suferință.

„și-mi arde inima / ce cântă îndoliată o doină”

... cuvântul „arde”, iar flăcările au prins în vâlvătaia lor nimicitoare și inima poetului care dispune de o capacitate uimitoare de a transfigura prin condensare – realul lăuntric, starea de sfâșiere. La „*porți închise*” bate cu disperare, cu sufletul revoltat că nimeni nu răspunde....nu deschide și cu „*priviri de fiară*” caută prada... având o dorință nebună de sfâșiere, de devorare...În aceste clipe pătate cu sângele răzbunării are puternica senzație că întreaga ființă suferă o transformare ce întunecă limpezimea rațiunii.

„în mine simt un om cum moare //
în locul lui o fiară stă să nască” ...

...și poate doar această transformare îl va scăpa de chinurile trăirilor și demonul rațiunii.

„gândul ucide în mine un om // ce a trăit în viață ca un câine”

Filozofia chineză ne spune că răul derivă din faptul că omul are un „EU”. Iată ce spune Lao-tse :

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

*„Voi fi lovit de mari rele / pentru că posed un eu /
dacă aş fi liber de „Eu” / ce rău ar mai exista pentru mine?”*

...scopul ființei umane este de a face „binele” în această existență – dar cum prin natura sa este o dualitate morală, balanța înclină de multe ori spre „rău”. Pentru a supraviețui printre „hăitași”, ființa sensibilă, inteligentă este nevoită adesea să „ucidă omul”, trăirile și rațiunea și să se transforme în câine rău ... E atâta zbucium în cuvintele poetului – ce-și transformă penița în pumnal – pe care îl înfige adânc în inimă ...reducând la tăcere conștiința torturantă, muștrătoare, ce nu contenește să condamne Omul!

„unde ești tu Dumnezeu / unde-i fiul tău?”

Poetul pare a trăi drama omului modern care este silit să supraviețuiască într-o lume profană, părăsită de Dumnezeu. Câinele este simbol al forței, al loialității, al puterii și curajului.

...în acest poem, poetul pare a ne mărturisi că a fost o viață întreagă câine credincios pentru „stăpânul” lui, suportând lanțul, înfometarea și pietrele... dar într-o zi – după lungi așteptări – simțindu-se abandonat s-a răzvrătit împotriva celui ce l-a hrănit cu speranțe... Se simte poetul abandonat? se pare că da...

În așteptarea unui răspuns din partea divinității „omul” este dezorientat, în mare impas... confruntându-se cu grave probleme de identitate și conștiință religioasă – fiind gata de a deveni „fiară” (anticrist) și de a trăi fără „nici un Dumnezeu” ...

...în sufletul poetului se duce o luptă tacită, acesta percepend prezența lui Dumnezeu ca fiind cea mai puternică forță în lupta dintre bine și rău. Având ca temă – drama existențială – chiar și atunci domină sentimentul îndoielii, părăsirii, poetul relevă faptul că, nevoia de credință este acută în momente de mare cumpănă. Oscilând între bine și rău,

===== valery becart =====

==== *antologie de comentarii* =====

simțindu-și ființa amenințată, poetul imploră, se roagă...rătăcind pe cărările sinuoase ale vieții...să nu-i fie lăsate „*speranțele să moară*” și nu renunță a înainta spre „*centru*”, spre sine însuși – acolo unde va avea loc revelația misterioasă cu divinul.

...cuvintele – dizolvate în tonuri de lumini și umbre – învăluie, incită, izbindu-se de „*stânca surdă*” a vieții – ca mai apoi, ecoul durerii să tulbure curgerea lină a timpului spre necunoscut ...

poetul mânuiește cu subtilitate metafora, scontând pe efecte uimitoare, derutând prin varietatea viziunilor sale, prin profunzimea participării la dramele lumii. Cuvântul bine șlefuit oglindește cu claritate ideea.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

MAHMOUD DJAMAL

Strigăt

*„nu nu // strig cu urmele tale încă pe trup” // nu mă ungeți cu
apă sărată și sărată” ...*

Se pare că în memoria noului născut există stocată drama întregii existențe – și-atunci – venirea lui în lume este un strigăt al durerii. Poetul își refuză venirea pe lume... de asemenea, ritualul „botezului” dorit de mamă spre a-l „creștina” – aceasta sperând că prin acest proces de purificare, de sfințire... urcitoarele vor avea grijă ca destinul „odraslei ei” să fie blând și diferit de cel al omenirii ce poartă amprenta păcatului ancestral.

„nu nu // strig cu gura plină de cruci și de morminte”...

Conștientă de „toate cărările umbrite”, de abisurile în care sufletul fragil se va prăbuși dureros... ce-a care i-a dat naștere continuă să-i astupe „gura cu sânul”, modelându-și „sunetele” și plecându-se cu dragoste smerită asupra chipului divin – semnându-i astfel (voit sau nu)... „actul de crucificare”. „lumina nu-i aici” – spune poetul „privind în gol”, refuzând „adevărul” amar al omenirii și temnița prin care aceasta (lumina) se zbate trecând „prin toate stările nopții tăcând”. Cuvântul poetului – impresionantă forță a rostirii – capătă o notă de măreție, de înălțare spre „lumină” – apropiindu-se prin profunzimea gândirii și a metaforelor stilizate, sensibilizatoare - de drama condiției proprii și a existenței efemere. Poetul se vrea asemenea apelor „curgătoare” ce se află într-o continuă circulație și primenire, fără formă, amintiri, fără început și fără sfârșit. În țesătura expresivă, estetică a poemului – este admirabil definită și sugerată - ascensiunea conștiinței spre un spațiu luminos, spiritualizat.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Perna

Mahmoud Djamal

*„vorbim mereu de ramuri și de rădăcini // niciodată de perne //
de cearceafuri albe // ridicăm din trunchiurile copacilor // turnuri
înalte // iar frunzelor moarte le facem statui.”*

... între cer și pământ – poetul „crește” copac puternic cu rădăcina vieții bine „înfiptă” în pământ – și brațele-ramuri... ridicate cu iubire spre albastru atât de minunat al cerului.

... și iată cum... în fiecare zi se înalță, se înalță... și ce încărcată de taine e primăvara „lu” când toate visele înfloresc! Adevărată sărbătoare acest miraculos veștmânt – al tinereții.

... și crescând – într-un alt „anotimp” va rodi – și ce rod dumnezeiesc... ce va fi lăsat drept mărturie –a trecerii sale!

... biciuit de vânturi, de ploi și furtuni „poetul – copac” ... nu mai „înfloresc” și nici „rod” nu mai poate da – și-atunci... firavele brațe le-nalță tot mai mult spre cer... întrebându-se;

*„unde-i Doamne – toată strălucirea //
și farmecul „timpului” meu?!”*

... și obosit de întrebări și așteptări deșarte... adoarme – imaginându-și că:

*„Dumnezeu este o perna pe care îmi adorm //
iluziile // obosite de atâtea priviri deasupra” ...*

... și tresare din când în când, visând că

„cearceaful alb e mormântul în care // mor în fiecare zi”...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Ceruri

Mahmoud Djamal

*„chipul meu nu înseamnă // nimic pentru mine // eu doar mă
așez pe cruce // și privesc pământul în ochi // sângerând ceruri
până la învierea mea”*

... cum altfel am putea smulge secretul vieții... decât
„sângerând” pe o cruce!

*și „El” ... mult prea sus... // spre a auzi vaietul // și zornăitul
cuielor // și mult prea orb... // spre a vedea // vulturii coborând –*

... dar poetul – pare derutat...

„eu nu aștept pe nimeni”

... și iată – fructul creației – irosit în utopie și himeră... tăinuind
căutarea adevărului – adevăr ce se cere „plătit” cu o jertfă!

... și eu am „sângerat” citind și meditănd...

... un poem tulburător, sensibil ce reușește să antreneze
imaginația – captivând prin imaginile semnificative, prin
incandescența și forța iradiantă a tensiunilor lirice, prin noutatea
metaforelor... metafore ce au înmagazinat în structura cristalină
o mare densitate de sugestii...

...poet al marilor fuziuni și profunzimi, un pelerin prin propriul
destin ... căutător neobosit al centrului... al drumului spre sine.

===== ♣ =====

Dialog

Mahmoud Djamal

... poetul, având „culoarea pământului pe față” caută o oază
de liniște „într-o pădure” purtând un dialog tainic cu sufletul – pe

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

tot parcursul drumului – dintre viață și moarte – drum sfâșietor
însoțit de rugă aprinsă și promisiuni ...

„te voi dezrobi”

... și iată ziua „aceea”... având culoarea „potrivită” plecării – a
sosit... împreună cu cel „atât de fidel” creației sale!

... poetul, zdrobit de neputință în fața implacabilei treceri...
zbătându-se între propriile țărături lăuntrice... capitulează –
„lepădând” armura de „niciodată învins”

*„eu mă dezgolesc în fața ta // îmi trec chipurile // prin ochii tăi
veșnic deschiși // tu îmi adăpostești măștile // în pântec // îmi
vopsești pielea // în culoarea potrivită zilei // atât de fidel ești...”*

... și totuși, în adâncul credinței sale... rămâne tăinuită
dorința arzătoare de a „renaște”!

*„și te voi lăsa într-o pădure // să privești cerul // până vei deveni
din nou copac // verde și înalt.”*

... sub „masca” neutră a poetului se găsesc ascunse-straturi
sufletești tensionate, care nu tulbură însă, claritatea liniei,
expresivitatea cuvântului.

... poetul se vrea „asemenea Soarelui ce moare în fiecare
seară pentru a renaște în dimineață următoare... asemenea
copacului – ce-și plânge frunza în fiecare toamnă, lacrimă ce va
deveni „sevă” pentru primăvara ce va urma... când se va
„înveșmânta în floare” sărbătorindu-și astfel victoria!

... un poem profund, grav, meditativ, ce sugerează
inevitabilul trecerii... dar și dorința unei „metamorfoze” !

...acaparată de taina Cuvântului, poetul caută noi forme de
exprimare, cu adânci rezonanțe poetice... impunând linia fermă
a unei personalități autentice.

„Ce nume port eu dincolo de mine?”

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

RODICA NICOLETA NICOLAE

Singurătate

*„Poezia este lacrima privighetorilor care au ostenit toată
noaptea plângând.” (Lucian Blaga)*

Ca un meteorit în noapte, viața poetei se consumă dureros,
într-un spațiu al singurătății.

„singurătate-vis-singurătate, // ce lung e drumul nostru către moarte...”

... stări obsedante ale „non-sensului” asediază conștiința
poetei și, în ciuda oricărei voințe, nu se poate sustrage acestui
sentiment ce erodează fiecare clipă.

„un pas e-un veac, o clipă-i veșnicie... // durerea însă, nimeni nu o știe.”

... hipersensibilă, anxioasă, poeta lasă să se întrevadă dincolo
de cuvântul scris – zbuciumul melancolic, trăirile-i nefaste... într-
un spațiu de încheștare și luptă. Singurătatea devine un calvar, un
adevărat călău ce-și torturează neîncetat „victima”... o durere mult
prea greu de dus, timpul dilatându-se – clipa devenind de
nesuportat, mai mare decât o „veșnicie”, iar drumul

*„către moarte... fiind dorit, preferat – crudei singurătăți.
Cel ce putea totul a ales durerea”*

Viața pare să fi aprins un rug al suferinței în sufletu-i fragil –
suflet ce arde mocnit – aceasta privind înspăimântată cum totul
se prefăce în scrum și cum...

„de moarte doar un pas ne mai desparte.”

... în fiecare gând e cuibărit regretul timpului ce se scurge ca
nisipul din „clepsidră”... și amintirile devin lacrimi cu gust de
„mare involburată”... Trecerea prin viață este pentru poetă doar
un „vis prin noapte”.

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

„păstrăm ca-ntr-o clepsidră fermecată / tăcerea noastră...”

Poeții – aceste stele fără nume – în imensitatea cerului „mut”... tulbură adesea „floarea nopții” ce le veghează zbuluciumul – zbulucium ce-i încearcă în fața foii albe. Poeta pare urmărită de teama pustiuului, de faptul că, această „clepsidră fermecată” în care au curs fără oprire „clișee de nisip” – va dispărea pentru totdeauna în cea mai adâncă dintre toate tăcerile

... tăcerile par a se lovi de viață ca de o „stâncă” insensibilă, transformându-se în lacrimi ce-și vor găsi liniștea în adâncul mărilor... adânc așternut cu perle...

„și-n suflet a crestat o rană-adâncă”

... deziluzia, deșertăciunea hrănesc tristețea versurilor până la apariția picăturilor de sânge din „rana-adâncă” – viața fiind despăcată de pumnalul tăios al timpului... timp ce-și poartă triumfător „ofranda” pe altarul-i însângerat

„pictează suferința!... din cuvinte”...

... poeta oscilează între plânsul neauzit și strigătul amar, strivit între pereții „tăcuți” ai unei solitudini depline – pereți pe care, „pictează suferința”... neobosită și absorbită de strălucirea culorilor „dureros” de frumoase!

„zidește umbra ultimului pas... // în versul ce, prieten, mi-a rămas!”

... și totuși, viața a mai lăsat o porțiță deschisă... oferindu-i „versul” ca mângâiere și unic „prieten”...

„în fiecare vis ce se înalță // biruitor, de dincolo de viață!”

... cuvântul suferă... se agață cu disperare de un „Vis” – vis în care poeta crede și, speră că acesta va reuși să evadeze din temnița vieții cu „zid înalt”... și astfel va deveni „biruitor”, nemuritor „dincolo de viață”.

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

Poemul pare a fi strigătul unei conștiințe ce duce o luptă inegală cu destinul, cu „*drumul nostru către moarte*” – poem de meditație, răvășit de mari întrebări și neliniști existențiale.

... lirismul, născut dintr-o trăire cu încărcătură emoțională de intensă vibrație dramatică – atinge apogeul durerii. Versurile ne așează în fața ochilor un univers de sentimente, de sensuri, simboluri... de taine ascunse în tăceri.

Niciodată durerea n-a aparut mai nemărginită, mai dramatică, și niciodată parcă – tăcerea unui suflet împietrit de suferință n-a sugerat atât de puternic – nevoia de comunicare --.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Lacrimi de iubire

rodica nicoleta nicolae

*„Mă-ntorc, în genunchi și cu stele de flori //
Pe-alei străjuite de îngeri, //
Îți cer iarăși mâna sub fluturi-ninsori //
Și roșii petale de sângeri. // -
Un vechi legământ, un destin împlinit... //
Un nume uitat... FERICIRE...”*

... un poem al dăruirii totale...

„Prinde-mă-n palma-ți căuș! Mă topesc!”

în care

„Se cutremură trupul...”

și sufletul poetei devine un vulcan gata să erupă... un poem cu încărcătură emoțională, trăiri pasionale, arzânde... chemări și neliniști ce cresc în intensitate și se sting... ca orice început, ca orice sfârșit...

===== ♣ =====

MAFTEI FLORENTIN

Ascultă

*„Clătește-ți ochii fată, cu îngeri și lumină, //
Cuprinde din tărâmul târziilor visări.”*

*„De mână mă cuprinde, îndreaptă-mă spre soare, //
De-s rodul neputerii, trecutul altei veri!”*

... poemul „Ascultă” ... reflectă o stare ce atinge – sublimul. Adevărata oglindă a sufletului nu poate fi aflată decât atunci când – cuvântul izvorăște din adâncul gingaș, fragil al ființei.

„Clătește-ți ochii fată cu îngeri și lumină, ”

... un poem armonios, delicatețe a trăirilor – trăiri ce ascund o dorință aprinsă de purificare, de contopire cu... cel mai senin tărâm.

„îndreaptă-mă spre soare”

... poetul percepe, simultan, eternitatea și perisabilitatea lucrurilor, durabilitatea dar și fragilitatea lor.

„cuprinde din tărâmul târziilor visări” ...

... poetul conștientizează cu sufletul îndurerat... „tărâmul târziilor visări” suspinând și tânjind după acele clipe strălucitoare care n-au apucat încă „s-apună” în totalitate... „împiedică s-apună” dorindu-și cu ardoare continuitate... și, aproape că poruncește: „Ascultă ! ...”

„Culege-mi din căldură și rod de cutezari!”

... melancolie, tristețe în nuanțe blânde, vibrație afectivă și profundă a trăirilor, un poem plin de sensibilitate și suflet.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Spre...n-oi mai fi

florentin

„Ca să existe, ca să dăinuie oamenii au înșelat moartea și vremelnicia aruncându-le în față puterea conjuratorie a unor versuri sau cântece, geometria piramidelor sau fantezia grădinilor suspendate.”

„Ascuns acum, zidit-am dor de stele” ...

„cu nimb de-acum”, lirica născută dintr-o trăire intensă are încărcătură emoționantă răvășită fiind de mari întrebări și neliniști existențiale.

„discret să licărești”

...sufletul poetului este asemenea unei biserici veșnic deschise... unde toate întrebările, bucuriile, tristețile au dreptul să intre – un altar pe care „discret” licăresc „*lumânările speranței*” în nemurirea sufletului și supraviețuirea creației.

„am reclădit un univers de vise //
să-l am ocol de schivnic trecător”

... în cuvinte mânuite cu siguranță și meșteșug își găsesc expresie cele mai subtile înțelesuri, stări tensionale, gândul tulburându-se în fața dureroaselor întrebări asupra destinului uman. Discursul poetic antrenează trăiri, verbul are strălucirea pietrelor prețioase... îmbinând armonios scrierea cu finețea spiritului.

Visul este unul din mijloacele aflate la îndemâna poetului care își îngăduie să elibereze conștiința din „*cătușa*” existenței finite... este piatră de încercare și temelie a creației poetice. Cei care se încumetă să facă explorări în labirintul lăuntric, complex – având „*căi*” greu descifrabile – pot aduce la lumină opere

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

mirifice, nemuritoare, păstrând de la autorul lor nu ființa lui trecătoare, ci esența, forța cuvântului.

... având conștiința destinului limitat, fără șansa „zborului” și a evadării din sine, poetul pare a fi temător... gândindu-se și întrebându-se ce se va întâmpla atunci când va transcede într-o altă dimensiune – după ce a fost „*schivnic trecător*” și „*robul neputerii*”... și naiv a „*reclădit un univers de vise*” în astă viață!

„am zămislit profan, covor de roze”

În gând e dăltuit regretul zadarnicelor vise pământești, zadarnicelor dăruiri pe „*covor de roze*”, îmbrățișări și lacrimi de bucurie în diminețile senine când sufletul ostenit – spălat era – în roua zorilor –

„scânteie stinsă-n curgere adâncă”

...spune poetul cu tristețe, sperând totuși ca-n această „*scânteie stinsă*” – cineva – să descopere „*amprenta*” lasată de focul ce l-a mistuit. Cuvântul – ca semn al puterii, al superiorității spiritului este menit să lase o „*urmă*” în „*piatra timpului*” ce s-a rostogolit... Rostul cuvântului este acela de a ne fermeca auzul cu sunetul lui, poetul Maței Florentin având un deosebit simț al sonorității cuvântului... cuvânt ce aduce la lumină trăiri profunde, sensibile, noblețea spirituală.

... un poem ce relevă nostalgia plecării, spectacolul stingerii...făcând sufletul să tresară și să întrebe: „*Spre...n-oi mai fi ?*”

Poezia poetului Maței Florentin rămâne să învingă timpul, prin originalitate, estetismul ideilor, unicitatea tonului.

===== ♣ =====

GENIA VIZIRU (genia)

Culorile miroseau a soare, atunci

... „*atunci*” ... spune poeta... cuprinsă de nostalgia clipelor trecute, jinduind după „*acel timp*” al copilăriei... când toate „*culorile miroseau a soare*” ... soarele – acest „*foc*” acest „*aur*” al inimii ce, ca o adevărată minune, face să înflorească toate visele, să cânte toate păsările, ca într-o „*grădină a începutului*” ... în dimineți scăldate în rouă argintată și lumină angelică și...

„*în seri ca de basm // fermecate*” ...

... poemul ia naștere din alianța conștiinței poetei cu „*anotimpurile*” – anotimpuri ce-au „*stins*” flacăra atâtor vise și-au spulberat mirajul vieții... lăsând loc unui sentiment dureros al pierderii...

„*atunci... // culorile miroseau a lună*”

... luna – acest „*afrodisiac*” al inimii, dătător de puteri nebănuite, ce trezește iubirea, dorința căutărilor înflăcărate... complice fiind cu sufletul poetei și trăirile-i tainice... câtă liniște, câtă splendoare și magie pare să reverse în inima-i naivă – ce se crede adevărata „*stăpână a universului*” ... „*acum*” ...

...paradisul copilăriei, cândva „*oază*” a frumuseții și bucuriei – pare a fi invadat de buruieni otrăvitoare a căror parfumuri „*nocive*” fac greu respirabil aerul în care plutește primejdia...

... poem sensibil, spirit delicat, seninătate a cuvântului dincolo de „*umbra*” tristeții ce coboară ca o „*seară sumbră*” ... peste basmul și „*dimineața copilăriei*”

GHEORGHE PENA (george pena)

Vis frumos

„Lumea în întregul ei este o frază în curs de rostire, o ordine care tocmai se formează. Nu poți înțelege sensul frazei înainte de a o asculta până la capăt.” (Andrei Pleșu)

„oamenii se înțeleg din dăruiri ne-amânate”

Întregul poem pare acompaniat de muzica blândă, armonioasă, sensibilă a sufletului. În fața existenței perisabile, a trecerii ne-îndurătoare a timpului, poetul devine contemplativ, în spatele cuvintelor ascunzând cu grijă teama...

„dăruiri ne-amânate”

... și dacă totul este rostogolire spre neant – de ce să amânăm, să punem stavilă atâtor „dăruiri” care își au rostul și farmecul acum – în această viață. Orice amânare este o pierdere definitivă, iremediabilă. Clipa ce ne „zâmbește” și ni se oferă „azi” nu trebuie risipită, nu trebuie lăsată să moară fără a-i „smulge” secretele.

... mereu amânăm ceasul de azi pentru cel de mâine, distrugem visul abia conturat pentru cel ce va fi să vină... dar clipa vânează rătăcirea – și mult prea târziu înțelegem prețul amânării... și tristețea pare a curge peste cuvântul poetului ca o ploaie caldă de toamnă...

„cuvintele sunt începuturi de progres”

Țesătura fină a textului sensibilizează, cuvintele fiind menite să răscolească adâncimile sufletului, predispunând la trăiri complexe. Cum ar fi putut fi transmisă, receptată această varietate a trăirilor, emoțiilor, dacă n-ar fi existat Cuvântul.

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

„[...] Vorbind însă, poetul își însufletește imaginile poetice cu prețul pierderii vieții sale personale, mutată în irealul artistic. El acceptă să moară încă din viață, trăind numai pentru cuvinte, jertfindu-se pe sine, schimbându-se în cuvinte, în speranța de a supraviețui spiritual prin creația sa, care-l va renaște perpetuu câtă vreme valoarea operei va rezista judecății estetice a posterității.[...]”

„Am devenit poet, descoperind forța magică a cuvântului.”
(Nichita Stănescu)

Cuvântul – acest miracol ce-a făcut posibilă aducerea la lumină a trăirilor, sentimentelor... și comunicarea lor, ce-a făcut posibilă iubirea prin mărturisirea zbulciumului inimii, și-a făcut posibilă dăruirea, contopirea cu universul frumuseții celui alt... cuvintele – așteaptă în porturile imaginarului asemenea unor corăbii încărcate cu bogății neprețuite – adunate cu trudă din adâncurile gândurilor învolburate – așteptând vânturi prielnice care să le poarte spre țărmuri însorite unde urma-vor a fi „dăruite” celor ce au așteptat cu suflet curat și nerăbdare sosirea...

Scrierea are rolul de a răscoli limbajul, de a da viață cuvintelor, îmbrăcându-le în culorile tuturor anotimpurilor, făcându-le să tresară, să palpitate... în fața atâtor minunate forme... Cuvintele sunt ca o sărbătoare a sufletului – suflet mereu însetat de mirajul luminii (cuvântul fiind adevărata lumină spirituală), a bucuriei de a exista, a iubi și a îmbrățișa cu privirea frumusețile miraculoasei naturi.

„vibrând vertical”

... numai pe verticală este posibilă comuniunea cu spațiul celest, spațiu ce conferă existenței umane un sens, fără de care – haosul ar deveni stăpân absolut. Când spune „vertical” poetul

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

face referire și la moralitate, la faptul că omul trebuie să devină conștient și responsabil de toate acțiunile sale, de sensul și încărcătura cuvintelor rostite –

„Două lucruri îmi umplu sufletul cu o veșnică și nouă și crescândă admirație și venerație, cu cât mai des și mai stăruitor se îndreaptă gândul meu către ele: Cerul înstelat deasupra mea și legea morală în mine...” (Kant)

... deci... legea morală trebuie să rămână mereu „vie” în conștiința omului, sporindu-i astfel însemnătatea, valoarea intelectuală, înălțându-l deasupra tuturor lucrurilor...

... „vertical” – simbolizează și înălțarea spirituală, trecută prin „flacăra” rațiunii spre a se purifica... putând concura mai apoi – cu strălucirea soarelui, stelelor.

„nu planuri înclinate le sunt stânjenire”

... desigur că, viața înseamnă mișcare... și vânturile vieții sunt aspre, puternice, pline de neprevăzut... și pot tulbura când nu te aștepți „verticalitatea” gândirii și simțirii... dar cu voință și dorință se poate reface echilibrul – fără de care – omul ar fi pe veci pierdut în brațele răului, întunericului...

„urcușului”

Urcușul pe „versantul” vieții nu trebuie să fie numai motiv de întristare, durere, disperare... ci dimpotrivă, motiv de nobilă ridicare, curaj, rezistență pentru a ajunge pe „vârful” visat!

„câte-o oprire / surprinde spectrul, la culoarea potrivită”

... făcând „câte-o oprire” la marginea clipei... în amiezile când soarele încălzește cu blândețe întreaga suflare, poate fi privit în voie și liniște: cerul senin, păsările ce zboară spre înalturi, te poți îmbăta cu parfumul florilor, poți descoperi

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

frumusețea munților, poți asculta susurul izvoarelor... putând descoperi astfel întreaga armonie a universului.

Poetul ne sugerează, că tocmai în aceste „*urcușuri*” se află toată bogăția efortului, și numai „*urcând*” putem savura întreaga frumusețe a existenței... mai ales atunci când toamna coboară pe munte și soarele se îmbracă cu purpura înserării și, oprindu-ne o clipă din cursa vieții – reușim să...

„surprindem spectrul, la culoarea potrivită”

... poetul pare încrezător în reușită, dar dincolo de „*culoarea potrivită*” aleasă cuvântului exprimat, stă cuibărită nostalgia după „*primăvara visului*” și îndoiala că „*urcușul*” – spre orizonturi nedescoperite încă – nu va fi zadarnic.

„câmpiile și munții încep să prindă grai”

Pământul devine „*rai*” spune poetul care este încântat de natura înconjurătoare, devenind una cu spiritul ei, înțelegându-i graiul... prețuind-o nespus, convins fiind că aici este adevăratul „*rai*” și numai aici viața poate fi desăvârșită. Sufletul, însetat de miracolul ce se înfățișează ochilor – caută în adâncul gândului „*cuvântul*” cel mai potrivit, mai nobil care să exprime triumful naturii în spațiul vieții.

„flacăra cunoașterii le bântuie...”

... le bântuie conștiința celor ce au cunoscut mirajul cuvântului... lărgindu-le astfel orizontul devenirii... Ochiul cercetător al poetului a adus la suprafață atâtea taine ce zăceau „*ascunse*” în „*nerostiri*” și dacă n-ar fi fost cuvântul – ar fi rămas pe veci îngropate în negura timpului.

Cultura este cea care te ajută să-ți găsești adevărata identitate, să-ți făurești un destin într-o lume labirintică... În

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

operele de artă și-au depozitat popoarele conținutul valoros al ideilor, întreaga înțelepciune și frumusețe.

„descoperind paradisuri de-adâncuri și înțeles”

... cuvântul aduce la lumină sensibilitatea, profunzimea trăirilor, adevărate „*paradisuri de-adâncuri și-nțeles*”... Poetul pare a ne comunica dorința-i de descătușare, de eliberare a glasului tainic al inimii prin „*cuvânt*” – cuvânt ce se vrea dăruit, sperând să regăsească astfel – fericirea de a exista – oglindită și în ochii celorlalți.

Cuvântul singur, fără harul și truda creatorului, nu poate exprima nimic.

... flacăra artistului îl înnobilează, îi oferă șansa de a re-crea lumea...

... un poem ce antrenează imaginația, plin de sensibilitate, idei estetice ce cheamă spre meditație, cuvântul curge blând, melodios, izvorât dintr-o trăire calmă, calculată și nu dintr-o răzvrătire a conștiinței în fața realității plină de ispite – realitate ce aduce de multe ori lacrimi amare în ochii zilei... ce se așterne nepătată în calea omenirii.

... prin „*ferestrele*” poemului descoperim laboratorul unde poetul... cântărește, amestecă, arde cuvintele pentru a obține alchimia perfectă. Flacăra lirică arde domol, în pâlpâiri unduitoare și calde, asemenea trăirilor poetului... poetului în iubiri crescute, **George Pena**

===== ♣ =====

ELENA MUNTEANU (ingada)

Iluminare

*„Și cad amurguri, unul câte unul, // Rostind astenic drumul
înspre cruce.”*

...întreaga existență pare „*ardere extatică*” contopită în culorile vrăjite ale amurgului, destrămare sublimă, o plângere tăinuită – purpura durerii – devenind un veștmânt al sărbătorii pe cerul înserării –

*„Sunt vinovată Doamne, vinovată ! // Te-am implorat să-mi dai
cât nu pot duce.”*

...eul se depășește pe sine „*străfulgerat de iluminări*”, dezlipire de real, proiectând întreaga ființă într-o „*sferă a rugii*” față în față cu Dumnezeu.

...metaforele „*ard*” / „*strigă*” / strălucesc pe altarul credinței că:

„mâine va fi minune !”

... viața pare a deveni povară pe umerii fragili... poeta învinovățindu-se de însăși „*existența în lume*”.

„În ochiul toamnei, ard lumini tardive”

... o „*noapte neagră*” a sufletului, stare negativă în care poeta își conștientizează nimicnicia – ... un poem al suferinței, tragedia unui destin... sfâșierile atingând profunzimile abisului

*„Mult limpezite-n limpede Izvor. // Înfiorată-s, Doamne, -
nfiorată!”*

... poeta are conștiința trează în fața implacabilului destin – și sufletul „*înfiorat*” se zbate... căutând amânare!

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

... întrebările răscolesc, zguduie temeliile gândului – gând ce pare că se năruie sub „ceruri potrivnice” ... și poate – ca niciodată – poeta pare mai însetată de viață, întrebându-se:

„În „limpede Izvor” // să nu mai existe un „strop” de speranță? //
Azi, te implor să nu mă lași să mor!”

... poemul devine un adevărat dialog cu Divinitatea.

... sufletul poetei pare a se reculege în rugăciune înflăcărată – privindu-se în limpezimea iluminării divine.

...așa cum afirma Paracelsus;

„acela care se cunoaște, îl cunoaște implicit pe Dumnezeu”

... asemenea „*Pietrei Filosofale*”, poeta trece printr-un proces de ardere nemiloasă ce „înăbușă” orice strigăt – un proces de purificare, de înălțare spirituală ce-o apropie de Divin... cerând... Sperând – în prezența ocrotitoare, râvnind pentru o clipă la comuniunea cu absolutul.

„Sunt născătoare, Doamne, născătoare //
De sfâșieri nedornice de milă.”

Aici, la masa de scris – poeta își simte puterea și slăbiciunea, se simte încolțită, supusă la grele încercări – caută să smulgă adevărul clipei mirate... secretul durerii... și – cu ochii înlăcrimați – pare a-și vedea „sufletul de drumu-i cum se găță”, pribegind printr-un labirint al suferinței, neputinței, istovit, înfrânt... dar refuzând cu demnitate – mila!

„Infirme vise trec, târându-și pașii, //
Sub ceruri cu privire de acvilă”

...stări de spaimă, nefericire, apatie, exaltare... pe „cerul vieții” apare o „rază macabră” ce-o face bănuitoare... amplificându-i starea de neliniște.

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

După ce a rătăcit pe câmpii înverzite, pline de soare, încă fascinată, vrăjită de frumusețe – poeta își refuză „*plecare*” ... și „*îmbarcarea*” în moarte – spre a ajunge într-o stea –... grâul este gata de secerat...

... se aud pașii secerătorului...

... pași lacomi – și privirea păgână de dragoste cu care îmbrățișează „*rodul copt*” ... numai bun de cules!

... cerul se întunecă, coboară, devine mai înfricoșător...

... lumina nu mai este caldă, catifelată... ci aspră, rece, primejdioasă –

... drumurile nu mai duc nicăieri...

... cerul se întunecă tot mai mult... și umbre viciene coboară – pândind clipa renunțării...

... un poem de profundă vibrație a trăirii... metafore inedite, vers meșteșugit țesut în măiestre cuvinte – cuvinte în care „*Strigătul lumii*” este dăltuit !

===== ♣ =====

Adu-ți aminte

ingada

„*Nu există decât eternități limitate – și această eternitate limitată e chiar imaginea omului rămas pe gânduri -între adevărul clipei sale și utopia veșniciei.*” (Octavian Paler)

„*Mai dă-mi să beau ambrozii // ne' ncepute, //*
nu-mi cânte încă // marșul de plecare, // Adu-ți aminte! //
Măine, volute, // vor arde ruguri, // viselor fanare.”

... poetul cere:

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

„mai dă-mi să beau ambrozii” și poate așa... cu ajutorul miraculoaselor proprietăți... pot avea parte de nemurire și tinerețe veșnică!

„Adu-ți aminte!” ...am plătit drept vamă eternității – pare poeta a spune... „trupu-mi rug” pe care am ars cele cele mai frumoase vise și-a căror flacără s-a mistuit discret...

„Prologul, nu l-am scris, // iar Demiurgul //
împarte brume lacome-n livezi. // Adu-ți aminte! //
N-am cuprins amurgul // cu palmele // rănite de zăpezi.”

... amurgul vieții aduce în suflet „o pată de frig” „iar Demiurgul împarte brume lacome-n livezi.” ... brume ce vor ucide fără milă – speranțele ce-au înverzit, ce-au înflorit ca un miracol și-au dat rod cândva...

„In galben doarme firea, // prea învinsă // de noaptea //
cu mirosuri de tămâie... // Adu-ți aminte! // Sunt cărarea ninsă, //
cerșind la porți lumina. // Să-mi rămâie...”

„noaptea cu mirosuri de tămâie”

... pare să fi învins pentru totdeauna „strigătul vieții” bucuria de a fi, de a suferi încă –... un poem ce oscilează între speranță și resemnare, durerea sfâșietoare a despărțirii și înțelegerea necesității renunțării în fața inevitabilei și ireversibilei treceri –

„toate culorile ard și se descompun // în marele incendiu final” ...

... sufletul „înveșmântat în alb” pare a-și regăsi liniștea, poeta crezând cu tărie în iluminarea divină ca singur mijloc de eliberare... și întreaga ființă cere purificare:

„cerșind la porți lumina”

===== valery becart =====

==== *antologie de comentarii* =====

... sub masca neutră – și dincolo de „*țesătura aurită a cuvântului*” se ascunde un suflet tensionat... arzând asemeni unei stele pe – cerul întunecat al vieții -

„Să-mi rămâie” ... // sau mai degrabă: // „să nu mă uitați // voi – cei pentru care // am strălucit o vreme!”

===== ♣ =====

ION BUCIUMAN (izbuc)

*„O, tu, natură, mă gândeam, și voi, zei ai săi!” ...
„Oamenii se desprind de tine ca fructele putrede; o, lasă-i să se
scufunde, așa ajung din nou la rădăcina ta, iar eu, arbore al
vieții, să înverzesc din nou odată cu tine și să mângâii cu
răsuflarea mea creștetul tău și toate ramurile tale înmugurite,
calm și profound, căci noi toți purcedem din bobul de sămânță
aurită!” (HOLDERLIN – Hyperion)*

Poate că la prima vedere poezia lui Izbuc seamănă cu un mecanism complicat căruia greu i se dezvăluie rostul și utilitatea. Cursivitatea cu care-și urmărește însă ideile de la un capăt la celălalt al poemelor sale ajută cititorul să nu se piardă printre angrenaje.

Odată pornit acest mecanism, ne poartă surprinzător de lin, fără hopurile unor metafore complicate. Poezia lui este o metaforă în sine, integrată și încheată cu un suiș lin și o coborâre la fel de lină...

Ca o incursiune în timp, poezia lui Izbuc nu face dovada habotniciei credinței poetului și nu are pretenția de a converti. Este viziunea lui pur personală, așezată cu grijă de poet în cuvinte rafinate, ce se succed pline de culoare și dinamism.

Așa cum martirii se sacrifică în numele credinței lor, Izbuc se lasă antrenat cu bună-știință de ideea *binelui* ca finalitate, așteptând cu răbdare

„pân’ s-o găsi un frate călăuză”

Până la găsirea „călăuzei”, se agață plin de speranță de credință, și ca o măsură de siguranță, visează...Visează asemenea Fecioarei care-și strângea Pruncul la piept, el strângându-și visul mântuirii ca pe un colac de salvare, afirmând

===== valery becart =====

==== *antologie de comentarii* =====

„plutesc în arca mea peste potop // și nu mă-ntină știrile din top”

Această refugiere în oniric îi dă iluzia neîntinării și speranța că poate viitorul va fi mai bun...

*„se crește-n mine veac ce va să vie // se spulberă trecutul în
pustie...”*

Spuneam că poetul nu are pretenția de a converti. El își urmează calea ca om și ca poet într-o manieră proprie, contemplând, ne-încercând să modifice mediul. El și-a ales calea, și anume, aceea de ascensiune spre un spațiu spiritualizat, de elevație a trăirilor. Cititorului nu-i rămâne decât alternativa de a constata. După lecturarea poeziei lui Izbuc, fiecare cititor poate afirma la final

„mă umple glasul Lui cu-n val de bine...”

===== ♣ =====

ADRIAN D. AMARIEI (josephus)

Se rasfrâng nopți adânci

... un poem sensibil, reflexiv, ce răscolește în profunzimea conștiinței... pe umerii fragili ai poetului – apasă gânduri chinuitoare, ce-și „*strigă*” singurătatea în tăcerea nopții în care nu există...

„*nici măcar // o rază de lumină // care să-mi mângâie // inima*” ...

... și-n ce melancolie neagră e „*prinsă*” inima, ce nu mai găsește nici o fereastră deschisă – către lume, către adevărul existenței...

„*rănită de mii de // gânduri și cuvinte*”

„*Cuvântul*” – sapă adânc în „*gânduri*” ... rănindu-l, torturându-l, bântuindu-l... ne-acceptând așternerea „*uitării*” peste miracolul și tumultul trăirilor, căutând „*viața*”

„*În propria-mi moarte*” ...

afirmă poetul, copleșit, neîmpăcat cu destinul ce pare – că l-a osândit – să poarte „*crucea*” unui adevăr ce-i macină conștiința... „*pași*” poetului devin nesiguri, și „*rătăcesc neștiutori*”... și nu mai găsesc drumuri însorite... și nici răspunsuri, și nici un semn care să-i arate

„*porțile // la care să bată mâinile*” ...

... și în zadar caută suflete... miracolul de a fi înțeles de a fi iubit și de a fi „*primit*” în sânul altei lumi.. lume în care toate „*ușile*” sunt deschise sufletelor pure – lăsând loc luminii, cântului și visului fără de moarte...

„*ce aripi // să-mprumut*” ...

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

... poetul pare un „rug” ce se mistuie într-o tăcere grea, apăsătoare, captiv în „temnița” trupului cu aripile frânte și sângerânde...

„ca să mai pot zbura”

... nostalgia unui „paradis pierdut” pune stăpânire pe sufletul în care – rănilile se adâncesc tot mai mult – și poetul constată că... aripile ce l-au purtat pe „culmile” cele mai înalte ale gândului naiv... încrezător în veșnicia „zborului” – nu-l mai ajută și, pradă „negrei tristeți” se întreabă;

„ce aripi // să-mprumut” ...

... un sentiment de amară și copleșitoare suferință, de pasăre rătăcită pe un cer fără soare.. răzbate din aceste versuri.

... tăcută-i lacrima poetului și zidul ce-l desparte de „lumina speranței” mult prea înalt... cine să-i audă strigătul!

„Cuvântul” rămâne singurul legământ... pe care îl face cu „viața” – viață ce-i „zugrăvește chipul” în poeme ce vor cunoaște nemurirea.

... un poem profund, trăiri frenetice, emoționante, o construcție lirică deosebită, simbolurile, metaforele fiind rezultatul unui limbaj încărcat de „rod” ... și a unei conștiințe superioare.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Doamne, ai să știi vreodată?

josephus

„*flacăra*” produce o adevărată iluminare în conștiința poetului care nu-și ascunde „*aripile suferinței*” și nici teama că:

„*Doar huma // e în stare // să termine... // să stingă... // să zdrobească...*”

... dar nu-și ascunde nici credința, nici speranța într-o existență unde totul este spirit, este „*iubire*” ... poetul pare cuprins de febra neliniștii elementelor care își caută noi forme... noi înțelesuri... lirismul ia naștere dintr-un amestec dureros de flacăra sublimă și chin... cuvântul fiind modelat, șlefuit astfel încât să corespundă intențiilor sale estetice.

===== ♣ =====

Sunt treaz

josephus

„*Căutarea nu duce la adevăr, ci rățăcește întâmplător – util sau eronat. Împlinirile aparente și erorile trezesc omul presupus-autonom, arătându-i limitele sale și distincția dintre util și adevărat, idealul coborând în omul religios prin revelație.*”

(Petre Tuțea)

„*Sunt treaz de prea mult timp*”

... spune poetul – simțind parcă „*greutatea timpului*” ... având conștiința trează – că „*ceva*” s-a întâmplat... ceva a murit... sau că, „*cineva*” a murit! Poate chiar el este vinovat de moartea „*a ceva*” ... sau „*a cineva*” – „*ce putea ucide?*” poate chiar visul lui de a fi „*etern*” – poate chiar pe Dumnezeu pe care

===== valery becart =====

==== *antologie de comentarii* =====

l-a căutat zadarnic... dar fără de care – nici o „*speranță*” nu-și mai are rostul... nici un „*cântec*” nu-și mai găsește ecoul – în inima-i torturată de întrebări, frământări, dureri ascunse – ... în interioritatea sufletului deznădăjduit al poetului – se metamorfozează „*voci ale unui cer*” pe care le poartă cu sine în mare taină... pretutindeni și întotdeauna.

... însetat de certitudini – se agață de „*Cuvânt*” ca de un miracol, ca de o „*ne-moarte*” a clipelor- ce se frâng în fața „*abisului*” ... poezia, prin forța arderii lăuntrice, este în esența ei, o meditație asupra suferinței... suferință ce fortifică spiritul, și totodată – întreaga ființă.

...un poem bogat în semnificații, sensibil, meditativ...

===== ♣ =====

LOREDANA CRISTEA (Iory cristea)

Colind cu miros de pâine

*„Rămaseră pe-acolo, pe uliți, pașii mei. // Cu alți copii, desculță,
mă mai visez și-acuma // Și-n vis miroase bine a salvie și tei //
Sau a gutui uitate pe care dădu bruma.”*

... descopăr, în poem, mirajul irezistibil, voluptatea de a te reîntoarce acasă — de a te reîntoarce la anii copilăriei într-o lume a satului. ... eternizarea în vers sensibil – a celui mai minunat timp – timpul când încă mai eram copii și alergam desculți pe ulițele satului, lipsiți de griji... și țopăiam de bucurie prin băltoace după ploile calde de vară. Ce minune! Câtă libertate a alergării!... și ce mirific se legăna curcubeul deasupra lumii adâncită în „grijile zilei” ...

Nici rodul pământului n-a fost uitat, holdele coapte, grâul cules și macinat, iar din făina albă plămădindu-se cea mai gustoasă pâine – pâinea unui timp... ce nu se va mai întoarce niciodată.

... și, gândindu-mă la acești minunați ani ai copilăriei, lacrimi amare au început să curgă pe buzele-mi ce și-au „amintit” ... de gustul și mirosul pâinii calde –

„Ca un miros de pâine, de casă, aburind //
Și rup din ea cu gestul copilului flămând” ...

... poeta subliniază în poem, frumusețea, tradițiile și obiceiurile sănătoase ale satului... sat considerat adevărata viață, adevărata grădină a bucuriei și inocenței trăirilor. Imaginile și simbolurile ne întâmpină cu „ospitalitatea” cu care – țărani își așteaptă în prag – oaspeții dragi.

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

... un poem ce trezește în conștiința poetei nostalgice
amintiri... iscusința punerii în pagină a cuvântului rafinat,
înfrumusețând și înseninând întreg spațiul poetic.

===== ♣ =====

Tablou în alb și violet

lory cristea

„imagini frânte, cioburi disperate, // ... //
și mâinile de ce se căutau // de parcă pacea lumii pactizau //
ca doi stăpâni peste pământ și ape // ... //
aceștia doi; doar umbre pe-un perete //
s-au rătăcit ori poate-au emigrat //
dar ce frumos și lung au conspirat //
ca-ntr-un război de crini și violete”

...cu deosebit meșteșug, poeta a surprins în poem –
începutul, virginitatea, puritatea „*crini*” – și sfârșitul, apusul vieții
„*violete*” ...

... o zbatere între două eternități, zorii senini ce promiteau – „*ca
doi stăpâni peste pământ și ape*” și noaptea așternută peste al
„*vieții tumult*”... rămânând doar „*umbre pe-un perete*” – suntem
introduși discret într-o „*poveste a vieții*” tainică și tulburătoare,
oamenii mistuindu-se în timp – într-o lunecare lină...

„dar ce frumos și lung au conspirat //
ca-ntr-un război de crini și violete”

... pare a fi oglinda – în fața căreia poeta își rostește
spovedania...

... un vers diamantin!

...poemul seduce prin estetismul ideilor, prin metaforele
tăiate din „*munți auriferi*”, prin profunzimea și forța iradiantă a

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

lirismului. Poeta, dispunând de mari resurse creatoare este încrezătoare în puterile imaginarului, privind dincolo de realitatea imediată, în invizibil ...cu aceeași încredere cu care primele raze ale zorilor străpung abisul și umbra. Un spirit iscoditor, reflexiv ce antrenează în zborurile sale intregul arsenal al semnificațiilor cuvântului și, cu îndrăzneală fecundă provoacă misterul... căutând mereu sensurile ascunse, înoitoare, adăugând o respirație proaspătă rostirii...

===== ♣ =====

LUMINITA ZAHARIA (Iz)

Oglinzi

Oglinda – pare a fi chiar „*osânda*” pe care Omul și-a căutat-o îndelung... rămânând astfel „*captiv*” imaginii reflectate...

... în fața oglinzii – trezirea conștiinței – declanșează un adevărat conflict între ceea „*ce se vrea a vedea*” și ceea ce se relevă cu adevărat –... când chipul oglindit ne satisface orgoliul... de a fi frumoși cum numai zeii sunt – întreaga lume pare înveșmantată în straie de sărbătoare... și nimic nu pare a ne tulbura încrederea în „*falsa imagine*” creată...

... dar vine o zi – când oglinda – zâmbind perfid... ne arată o „*față*” pe care n-am vrea s-o cunoaștem vreodată... și atunci sufletul se întunecă... și atunci întreaga lume devine ostilă... pierzându-și orice urmă de strălucire... și sentimentele luminoase dispar, lăsând loc urii, necredinței, răzbunării față de cei din jur și față de cel ce

„*ne-a creat după chipul și asemănarea sa*” – // „*frumos –urât*”

... această dualitate care „*roade*” asemenea unui vierme, conștiința revoltată, – omul fiind un căutător însetat al frumuseții „*forme*” exterioare – uitând să mai privească înlăuntrul „*sinelui*” ... îndepărtându-se astfel, fatalmente – de Principiu și Esență...

... revelarea urâteniei chipului supus „*morții lente*” este un moment dificil... imposibil de acceptat – strigătul lăuntric al conștiinței rănite devine furibund, nesuportând adevărul reflectat... dorind distrugerea a tot ceea ce „*arată*” asemenea „*cruzime*” ...

... oglinda – simbol al căutărilor, iluziilor, întrebărilor legate de originea „*eului*”, de adevărul creației...

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

... un poem reflexiv de o remarcabilă profunzime, ce „*oglindește*” un adevăr dureros... poetul ademenind spiritul să-și „*recunoască*” falsa reflectare... în false imagini argintate...

...cuvintele în care tronează „*muza*” cu întregul ei alai de taine și șoapte... „*despre soarele în declin*” ... despre „*o carte uriașă*” ... și „*despre continentele în derivă*” – prind contur luminos...

„până când viața întreagă va intra în cuvinte”

„*ca și cum*” – spune poeta... „*doar scriind ne-am hrăni / doar scriind ne-am absolvi de durere // doar scriind am iubi...*” (Să scriem).

===== ♣ =====

MAIA RIZESCU (maia)

Resemnare

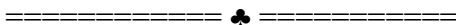
„mă cauți // în rodul
istovit, // mă strigi
când // făpturile
mor... // de ce
mi-ar crește // aripi
când” ...

... prinsă în plasa enigmelor tulburi ale propriei ființe, poeta pare îngrozită de „cerul întunecat” al zilei de „mâine” – zi ce-i alungă liniștea și somnul.

... dincolo de trista constatare că totul este „*prea târziu*” ... stă cuibărită – cu inima bătând speriată și ochi înlăcrimați – „*speranța*” ... că ziua de mâine poate readuce și poate reînvia bucuria clipelor ce-au cunoscut încrederea și libertatea zborului... încrederea că totul poate fi cucerit... că totul poate dăinui – fără spaima prăbușirii și frângerii visului...

... zborul spre fericire este dorit... dar rănila cauzate de „*prăbușiri repetate*” sunt mult prea proaspete și sufletul este temător...

... și, totuși este de preferat o „*aripă frântă*” ... stării de „*vid*”
...

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Minune...

maia

... dincolo de ziduri... lacrima împietrită a poetei a uitat să mai „plângă” după ce, vreme îndelungată s-a contopit cu ploile mohorâte și reci ale toamnei...

„înainte să moară...”

doar singură „clipa” mai poate fi întrebată ;

„de ce văd doar umbre // înghesuite //
într-un straniu somn // din care curge sânge?”

... doar „umbre” par acum „zburdalnicele vise” ce păreau să fie odată – stăpâne pe orizonturi fără de pată și fără de întrebări – gata să alerge cântând și desculțe – pe drumuri pline de primejdii, măracini, fără să le pese, gustând cu voluptate durerea... ce incita și mai mult inima dornică să caute, să urce pe culmi cât mai înalte – fără teama de înălțimi... Quo vadis? Doamne...

... trezită din „straniu somn” al rațiunii, poeta, până mai ieri încrezătoare în sine, făuritoare de „viață fără de moarte” nu poate decât să contemple îngrozită

„eșecul” ... atâtor zile și nopți de zbucium, de speranță, de strigăt către „neant” ... așteptările-i zadarnice

„albind tâmpla timpului”

... dincolo de ziduri – poeta rămâne doar o „șoaptă rătăcită” agonizând neputincioasă sub „vălul de umbre” ce par a hohoti bucuroase – reușind să prindă în „plasa” vicleșugurilor lor – dornice de „sânge cald” – încă o „victimă” a deznădejdii...

... poeta, având conștiința faptului că totul este amăgire, că bate la „porți închise” ... se află în declin existențial... și are

===== valery becart =====

==== *antologie de comentarii* =====

nevoie acută de o „*minune*” pentru a se putea resemna în fața „*neantului*” ce-și deschide brațele chemând rugător...

... e liniște în zori... furtuna nopții a frânt orice „*voință*” și apele au dus în adâncuri atâtea „*cuvinte*” ce se agățau de „*viață*” cu toată forța și încrederea în „*nemurire*”

... și iată resemnarea... din care pare să nu lipsească o notă de „*ironie*” ;

„mă cheamă eternitatea // cu dulcele ei chin...”

... un poem meditativ, grav, limbaj al inteligenței, o adevărată confesiune a poetei, neîmpăcată cu propriile-i întrebări – întrebări ce-i fac nopțile albe și sufletul cernit...

===== ♣ =====

NICHOLAS DINU (marinarul)

Literei

„Gloria posteritații e nesigură. Cea care se promite imediat e un cântec de sirenă prea dulce. (Octavian Paler)

Poetul dedică „*rimei*” așa cum dedici unei iubite adevărate, devotate, un poem deosebit în care își mărturisește o parte din trăirile, tainele sufletului...

„această rimă care îmi zâmbeste”

... „*rima*” pare o adevărată ispită ce se strecoară în sânge ca un cântec și armonia lui... îl atrage și-l fascinează ca o „*dulce pradă*”. Și iată-l prins în vraja cântecului de sirenă... ce-l poartă spre un tărâm visat de mulți poeți – Tărâmul Muzei!

... un „*împărat*” desculț, cu mâinile goale, un îndrăzneț naiv, ce privește cu încântare acest teritoriu atât de vast – ce pare a se lăsa „*cucerit*” de la sine, fără prea multă „*vărsare de sânge*”

Muza cunoaște prea bine această trăire, această privire... Dar, numai cei încrezători vor reuși... cei devotați, cei ce doresc cu adevărat!

... „*uneltele*” îi sunt puse la dispoziție. Grădina e plină de mă răcini, de prăpăstii, de fiare sălbatice ce nu cunosc „*mila*” ... Aici va trebui ridicat un „*Imperiu al frumosului*” –

„văd nașterea-i și moartea-i cum mă crește”

Se teme poetul? Se pare că da! Dar asta nu-l împiedică să cuteze, să riște...

... doar cu o moarte este dator... și atunci de ce să nu fie sub „*semnul cuvântului*” pătat cu sângele încrederii în reușită?!... lucrul este anevoios, periculos, plin de zbucium, de căutare încordată... o

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

clipă de visare și „ochi flămânzi” vor distruge prin „pofta” doar de a se hrăni – atâta suferință adunată într-un biet suflet.

Muza veghează atent – răsplătindu-i truda și devotamentul cu o parte din bogățiile la care au acces doar cei „aleși” ... să fie poetul un „ales”? Se pare că da. „Inspirația”, această floare rară, de mulți râvnită, de puțini cunoscută... i-a fost dăruită ca semn al recunoașterii. „Imperiul frumosului” pare a se înfăptui. Dar câte imperii nu s-au ridicat, câte imperii nu s-au prăbușit sub „povara” timpului neiertător... și câte încă nu așteaptă să cadă?!... gândindu-se la toate acestea, poetul pare cuprins de un fior rece, de o cutremurare a conștiinței în care – teama și speranța duc o luptă tacită...

*„prin versuri desfrunzite trec eu însumi // frumoasa mea nădejde
încă tace”*

Vaporul așteaptă ancorat la țărm cu toate bogățiile primite în dar. Călătoria spre largul visat începe. Oceanul cu întinderile-i albastre, cu valurile-i înspumate și adâncurile-i neștiute – își deschide brațele – dornic de a fi cucerit! Furtunile pândesc, soarele amiezii arde uneori necruțator...

... credința poetului că va fi suficient de puternic pentru a ajunge la limanul sperat... se clatină dureros de multe ori.

Noaptea stă de veghe și, cu buzele arse ce mai păstrează urme de sare și rouă, și cu sufletul înlăcrimat- suflet în care flacăra nădejzii „încă tace” – așterne pe hârtie „versuri desfrunzite” ... sub cerul tomnatic spre care – vaporul se îndreaptă...

„am obosit și totuși c-o sforțare”

... e toamnă... sufletul tresare cu mirare conștientizând cum timpul s-a furișat în urma pasului... Conturul desfrunzit și anost al copacilor adâncesc îndoiala, tristețea, credința că totul e posibil... Zborul clipelor către culmi pare tot mai anevoios.

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

Paleta sumbră a amurgului așterne pe chipul poetului nuanțe palide, umbre tremurânde... E imposibil să ai mereu în fața ochilor rotația anotimpurilor, alternanța lumină-întuneric, culoarea cerului în zorii zilei și la apus, culoarea pădurii primăvara devreme și toamna târziu, jocul flăcărilor... și să nu te ducă gândul că, într-o zi, vei deveni doar „amintire” –

*„puteri mai am putine pentru vasu-mi // să-l înfrânez și să-l
împing tenace”*

... drumul spre țărmul Speranței pare lung și obositor. Poetul simte că ceva s-a întâmplat pe acest drum. Puterile nu-l mai ajută să-și împingă vasul „*tenace*” spre liman așa cum făcea la începutul călătoriei, când brațul îi era puternic și încrederea în reușita de nezduncinat. Linia orizontului părea atât de aproape atunci... doar la un singur pas. Și acolo – cu litere de aur – scria „*reușită*” ... și sufletul parcă murmură cu glas șoptit: „*deschide-ți aripile, prinzătorule de vise*” –... nici drum înapoi nu exista. Odată plecat în larg... vâslitul pe apele învolburate ale existenței este obligatoriu.

Poetul își simte „*toamna vieții*” tot mai aproape, brațul tot mai obosit, apele tot mai tulburi, linia orizontului tot mai neclară. Acest sentiment de neputință, face ca lacrimi ruginii să păteze foaia albă... foaie ce-și așteapta nerăbdătoare – literele!

... litera „*r*” pare a se lăsa cu greu prinsă în cuvântul „*reușită*” ... „*rima*” – această iubită statornică dar capricioasă, pare destul de „*neîmblânzită încă*” ... dar „*c-o sforțare*” se va lăsa „*pradă*” imaginației poetului și apoi „*cusută*” cu mult meșteșug în poeme de mare finețe.

„mai prind în ochi un cer din tinerețe”

... speranța poetului rămâne vie și spiritul nu abandonează în fața valurilor ce amenință deseori. Dimpotrivă, culorile amurgului

===== valery becart =====

==== *antologie de comentarii* =====

par să-l motiveze mai mult, încercând să deslușească în nuanțele lor „*nelumești*” taine căutate cu trudă... taine din care se nasc de multe ori poeme ce vor rămâne mărturie ca un „*drapel al izbânzii*”, al neabandonului în fața obstacolelor...

... un poem cu rime ce „*zâmbesc*”... bogate, luminoase, sugestive, metafore ce adâncesc și dau un anumit rafinament înțelesurilor...

===== ♣ =====

ELENA MIHAI (mihaela*)

Iubire

*„Din stânca dragostei a izvorât // A dorului apă //
Din care se-adapă // Visarea. // Și omul e aproape fericit. //
Văzând din apa- ceea cum // Se-ncheagă, //
După un șerpuit, lung drum, // Marea, // Marea iubirii.”*

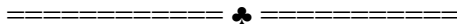
... și iată ce sublim se contopește natura cu dragostea adevărată.

... numai din „*stânca dragostei*” adevărat simbol al statorniciei neclintite de „*furtun*” poate izvorî „*A dorului apă*”

... și, dintr-un dor atât de mare și o credință ce nu cunoaște îndoiala în iubire... „*se-adapă*” mereu, mereu mai însetată „*visarea*” !... oglinda apei – fiind chiar oglinda sufletului curat... ce-și caută jumătatea în „*adâncuri tainice*” – adâncuri ce-ascund comori nebănuite.

... și după lungi căutări... rătăcind pe drumuri „*lăturalnice*”, fără soare... unde îndoiala, teama și „*mă răcinii tristeții*” păreau să fie singurii stăpâni – undeva, chiar la capătul „*căutărilor*” se întrezărește – un „*țăr m în sorit*” îmbrățișat cu dor celest de... „*Marea iubirii*”

... un poem nostalgic, simboluri deosebite, îndărătul cuvintelor stă ceva nedeslușit, ca o taină, ca o chemare... poezie sensibilă, stări sufletești rafinate, deosebit meșteșugite!

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Te chem

mihaela*

*„Cu ale noastre mici puteri // Și să convingem răsăritul // Ca-n
fiecare zi ce vine // Să fie mai frumos ca ieri.”*

... în „*tandre adieri*” e învăluit sufletul călătorului ce se oprește pentru o clipă la umbra înmiresmată a poemului...

... un poem ce surprinde prin seninătatea și expresivitatea rostirii... poetul fiind un fin „*receptor*” al ritmurilor cosmice... care sunt și ritmurile inimii – inima purtând „*aureola*” primăverilor însorite și muzicalitatea suavă a universului...

===== ♣ =====

Trandafirul

mihaela*

De ce să fi ales poeta tocmai „*Trandafirul*?” ...

... în fața frumuseții desăvârșite cuvintele sunt uneori atât de puține, dar întrebările caută în profunzime, în adâncurile cele mai tainice, tocmai acolo de unde frumusețea își trage seva...

... „*prin ce miracol*” se întâmplă această metamorfoză, și cum reușește „*delicata floare*” să subjuge sufletul sensibil al privitorului... suflet ce se lasă îmbătat de „*parfumul discret*” – și cum reușește aceasta (floarea), „*zâmbind sfios la fiecare*” – să aprindă flacăra iubirii în inimi curate... nu știe și nu poate înțelege.

„*Trandafirul*” – simbol al perfecțiunii, desăvârșirii, iubirii... Căutând cu grijă printre petalele catifelate și parfumate ale cuvântului – putem afla câte ceva din tainele inimii poetei...

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

... iubirea – descifrarea misterului acestui sentiment divin, înălțător, dătător de viață, tainele ei fascinante, de fiecare dată altele, pentru fiecare suflet – iată întrebări ce tulbură liniștea poetei... determinând-o să caute răspunsuri în adâncuri, tocmai la „*rădăcina*” înțelesurilor...

Scriitorul Don Miguel Ruiz, în „*Arta de a trăi*” face următoarea descriere a iubirii;

„Iubirea este viața însăși. Cine atinge măiestria în iubire, intră într-o rezonanță perfectă cu Spiritul Vieții care curge prin el. El nu se identifică cu trupul sau cu mintea sa, nici măcar cu sufletul său, ci numai cu iubirea. Orice acțiune a sa devine atunci o expresie a iubirii, iar iubirea în acțiune este singura care poate conduce la fericire.”

„s-o fi purtat în plete Afrodita”

... legenda spune că mesagerul iubirii „*Cupidon*” a primit în dar de la zeița frumuseții Afrodita, un gingaș trandafir, acesta rămânând simbolul iubirii pure.

„cumva, îndrăgostit de-o pământeană”

... o altă legendă vorbește despre frumusețea unei femei care nu voia să-și lege viața de nici un muritor, deoarece iubea nespus de mult Soarele... pe care-l privea zi lumină fără să se sature... Pentru a nu fi răpită de „*muritori*” – zeița Diana – a transformat-o într-un trandafir – mesager al dragostei – născut tot dintr-o poveste de iubire.

„*Legenda trandafirului*” pare să fi impresionat profund sufletul poetei, care nu reușește să înțeleagă de ce „*omul*” ... această ființă superioară, rațională, nu știe să aprecieze și să se bucure de această energie vitală, de acest „*miracol*” ce ar putea duce la adevărata desăvârșire a ființei, împlinire a sufletului și ar șterge

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

urmele lacrimilor ce înfloresc de prea multe ori și prea dureros în
calea fericirii...

„*Trandafirul*” folosit ca simbol, ca mod de expresie a trăirilor,
de cunoaștere a sensurilor și ca modalitate de comunicare –
deschide poetei Mihaela* – porți misterioase spre lumi angelice,
nebănuite... unde „*iubirea își depune elixirul*”... și astfel
„*înmiresmând altarul fericirii*” ... altar în care – sufletul este Acasă!

... aș putea afirma, fără să greșesc, că întregul poem ne
vorbește despre dorința mai mult sau mai puțin ascunsă, despre
aspirația poetei către o iubire pură, desăvârșită, nemuritoare...
ridicând propria viață la rangul de simbol – rătăcind prin
„*grădinile imaginarului*” de mână cu fericirea visată...

... un poem izvorât din seninătatea trăirilor, și nu din revoltă,
din zbuciumul frustrărilor... sufletul tânjind fără a dispera la acel
miraj al paradisului...

... un poem ce-și trage „seva” din straturile aurifere, pure ale
cuvântului, fără aliaje ce ar putea umbri strălucirea... și din
câmpiile înverzite, prospețimea emoției lirice...

===== ♣ =====

ANCA MARIA SPIRIDON (minchipui)

Dă-mi Doamne ochii verzi

Laudă se cuvine poetului care cu har și migală înnobilează cuvântul înprospătându-i mereu semnificațiile, având darul de a provoca admirația prin varietatea infinită a expresiei.

Norbert Wiener spunea undeva: „*Cea mai mare victorie posibilă constă în a fi, a continua să fii și a fi fost. Nici o înfrângere nu ne poate priva de succesul de a fi existat într-un anumit moment într-un univers căruia îi suntem indiferenți.*” Natura, acest spațiu mirific cu anotimpuri ce nu obosesc rotindu-se prin fața ochilor noștri mirați...asigură omului existența. Fără acest dar divin...viața este pusă în pericol, practic imposibilă

... poeta – așezându-și gândurile pe treapta unui altar al speranței – contemplă natura cu anotimpurile ei dureros de fascinante și, asociază întregul proces de transformare al acesteia cu propriu-i destin, cu religiozitatea spiritului său ce nu s-a îndepărtat de percepțiile creștine. Natura pare a fi sora geamănă întru suferință, bucurie, frumusețe, viață și moarte... ce-i încântă și înnobilează sufletul cu necuprinsul ei mister. Flacăra cunoașterii bănuie conștiința poetei care își încearcă aripile și zborul în lumina „*dintâ*” a dimineții alături de soare ce se înalță victorios din pânțele nopții, alături de păsări ce-și găsesc bucuria avântându-se cât mai sus și cât mai aproape de zărilor senine...făcând popasuri pe crestele munților, acolo unde – tolănit se află – întregul cer... și privind toate minunile lumii – tolănită la rândul ei – lângă pacea și seninul cerului...cum să nu-și dorească poeta să aibă veșnic... „*ochii verzi*” ?

...verdele – simbol al speranței, renașterii, al regenerării spirituale.

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

„prin gândul copt al toamnei adie Dumnezeu”

și nu vântul pustiului ce spulberă totul ca și cum nimic n-a fost și nu va mai fi.

„gândul copt al toamnei” ...

... ajuns la maturitate și iluminare spirituală este numai bun de cules – găsindu-și mai apoi odihna – în sânul divinității. Sufletul poetei – predispus spre reverie, cuprins de nostalgia celestă a „*paradisului*” – lasă aripi deschise imaginarului... imaginar ce caută cu migală de bijutier „*cuvântul aurifer*”, cuvânt ce vibrează la măreția și frumusețea naturii, la metamorfoza prin care trece aceasta – contopindu-se cu durerea...

*„frunzelor de nuc // ce mor și toamna asta așa cum mor mereu
// și către raiul lor, al Verdelui, se duc”...*

...durerea contopirii nu este sfâșietoare, ci pare a fi mai mult un gest de consolare, de încurajare... încurajare în sensul de a le determina să înfrunte cu demnitate teama „*morții*” – convinsă fiind că nimic nu dispare definitiv, ci totul este o permanentă transformare, reînviere, reînverzire... „*un verde crud, un prunc, stă dincolo de noapte La poarta lumii, ”... așteptând anotimpul cald, însorit și propice unui nou zbor, noi vise și căutări.*

„tristul bocet al frunzelor ce mor”

Făcând referire la biblie „*bocetul frunzelor*” ar putea simboliza grijile și temerile față de „*pruncul crud*” ce așteaptă la „*poarta lumii*” spre a păși pe tărâmul vieții pământești. Acest „*prunc*” fiind chiar fiul lui Dumnezeu trimis pe pământ spre ai mântui pe cei păcătoși – sacrificându-se pe sine pentru a le salva sufletul de la moartea veșnică... conștiința poetei „*altar al speranței*” se află în contact permanent cu Divinitatea ce „dă lumina” a tot ce există... și nu se îndoiește nici o clipă de posibilitatea revenirii la ordinea veche a lucrurilor când totul era

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

„*viață fără de moarte*” și... fără de păcat Cuvintele – încărcate de emotivitate cucernică și radioasă – sensibilizează, produc reverberații cu ecouri infinite în suflet, poeta simțind nevoia permanentă de a-și îmbogăți limbajul, de a găsi noi și strălucitoare forme de expresie.

„*după ce își scutură rugina*”

Între sentimentele profunde ale poetei și elementele naturii există o strânsă relație. „*rugina*” putând fi asociată cu „*păcatul*” care sapă adânc – lăsând răni în conștiința omului trecător care – după o perioadă de agonie – inevitabil va muri.

... „*și cad pe ea zăpezi*”

Sfântul Evanghelist Ioan spunea : „*păcatele voastre se vor face albe ca zăpada*.” ... albul – culoarea primilor pași ai sufletului, culoarea unei vieți curate și sfinte.... și numai după ce sufletul muritorilor va trece printr-un proces de purificare, de îndepărtare a răului sub albe „*zăpezi*” – aceștia (muritorii) ...

„*se-ntorc la Dumnezeu, iar El le dă lumina // și le deschide ochii tulburător de verzi*”

Cuvântul poartă pe aripile încă vibrânde, culori armonioase, delicate, concurând cu cele ale naturii, culori ce atât de minunat...

„*renasc apoi pe ramuri, ca niște dulci priviri,* ”

...spune poeta ce speră, visează la nemurirea ființei...nemurire sădită chiar de Dumnezeu în „privirile” ce n-au încetat nici un moment să creadă în Creatorul lor... un poem ce aduce un plus de îndrăzneală în construcție, în modelarea imaginii, în tresărirea metaforei. Vers elaborat, delicatețe a trăirilor, emanație a unui spirit înalt creator... cuvântul – purtător de sonorități fine, muzicalitate – despică sensuri cu ascuțimea inteligenței... căutând în profunzime... lumina adevărului și drumul eliberării spiritului din „temnița” trăirilor profane.

===== ♣ =====

CRISTIAN IORDACHE (montecristo)

Dedat mi-e leșul nemuririi

„Mă zbat să scap de sutele de gheare”

... „încolțit” din toate părțile – pare a fi poetul... și un sentiment al degradării

„e putredă sub mine dușumeaua”

...îl face „captive” celor mai sumbre gânduri... peregrin prin bezna propriului destin, însingurat, vânat... pare a nu mai găsi drumul spre lumină!

... totul pare dezolant, nu mai există un spațiu al frumosului, al încrederii în „miracole”, un spațiu al „vieții”... ci unul al „morții” apropiate, inevitabile... în care „cucuveaua” amplifică sentimentul de spaimă – „umbrit de șobolani” – termenul poate fi asociat cu „spiritele malefice” a celor din jur – care nu cunosc decât „fața” neagră a lucrurilor... lipsiți de conștiință și de sentimente... și care nu știu decât „a distruge” ... ca mai apoi să se retragă în „obscuritatea” existenței lor... „târându-mă” ...

... dorința poetului de a se salva din acest dezolant „peisaj” este uriașă... renunțând la orice urmă de „orgoliu” care n-ar face altceva decât să-l „piardă” iremediabil...

„planează vulturi, stau coioți la pândă” ..

... trăirea poetului devine febrilă... atingând apogeul... acesta imaginându-și cum „planează vulturi” cu ochi agili – căutându-i „leșul” – așteptând să-l sfărtece cu ciocurile... și cum „stau la pândă coioți” flămânzi, cu ochi însângerați – gata să se „înfrupte” cu ultimele-i rămășițe „pământești” ... „un crez se scurge” ... spune poetul – în fața acestui gând ce face conștiința

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

să se „cutremure” din temelii... pierzând orice urmă de speranță... și anume – că într-o bună zi – va putea să bată la „poarta raiului” ...

... un poem cu mare putere de sugestie, stări tensionate, disperare – în fața curgerii timpului în defavoarea „ființei” – ființă ce este adânc tulburată de misterul sfârșitului... dorință de eliberare, purificare, transcedere spre o nouă „treaptă” a spiritului.

===== ♣ =====

Ti-au crescut rădăcini în mine

montecristo

„te-ai născut să te înrădăcinezi” ...

iubire –... nobil sentiment – prin care oamenii își pot depăși condiția tinzând spre absolut –... lumea iubirii este o tentație aproape de neînving... o „osândă” din care nu se poate evada – și nici nu se dorește așa cum și poetul mărturisește:

... „și-am învățat dragostea în penitență, // ucenic suferinței, // toate, // să merit să-ți respir la tâmplă, // toate ca să te port.”

... „toate ca să te port” ca pe cea mai de preț comoară!

... ce stare de grație, ce iluminare!... ciocârlia își înalță cântul și sufletul se umple cu razele celei „dintâi” dimineți a universului, scăldat fiind – în apele cele mai limpezi.

„inima ta se deschide, înmiresmând, ” ...

... iubirea se deschide ca o floare – și simți cum parfumul ei te învăluie, te umple, te înalță... și te face mai ușor decât un fulg...

... iubirea înseamnă magie, explozie a elanului vital, multiplicare a propriei ființe –... a fi îndrăgostit înseamnă a renaște, a reînnoi și a simți cum în trup...

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

*„îți cresc firicele albe, pivotându-mi adânc // pieptul, spatele,
coapsele și obrații, // apoi alte fire adventive, // împânzindu-mi
carnea, ”...*

... iubirea pare a fi o adevărată plantă parazită – ce crește în
trupul poetului – invadându-l... și împânzindu-și „firele adventive”
adânc în carne – și luându-și seva din „sângele dulce” al inimii!

*„buze polenizează până la apus, //
când începi tu să te hrănești.”...*

... poetul conștientizează că – pentru a dăinui – dragostea
trebuie hrănită, întreținută, apărată, reînnoită... „pământ
necălcat”...

... și iată mărturisirea... și beatitudinea celei dintâi iubiri...
când sufletul cântă – devenind frumusețe, întreaga frumusețe a
lumii! când totul se contopește, alchimia este perfectă,
diferențele dispar –

„am dobândit privilegiu să te port”.

... spune poetul – chiar dacă va mai trebui să „ard”, să mă
mistui... vibrație afectivă și profundă a trăirilor, tensiune lirică
răscolitoare, sufletul „arde” și emoția se revarsă ca o lavă...

... metafora – ca instrument stilistic – dă strălucire și forță
sugestivă ideilor...

... ideile și emoțiile – tinzând către o natură edenică,
purificatoare...

„și lumina în lumină – spune tot.”

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Pentru prea mult

montecristo

*„atunci strigătul tău va face lumină”
„sunt bestia născută târziu”*

...spune poetul... „*eu cunosc adevărata iubire...*” am avut timp suficient să discern... și să „*cern*” impuritățile ce umbreau „*minunata-i strălucire*” ... nu rătăci prin grădini cu flori otrăvitoare și parfumuri halucinogene... va veni o zi când îți vei dori salvarea... dar va fi prea târziu și eu „*zdrobit*” de neputință...

„eu sunt adevărata iubire”

... nu ezita... și cu încredere „*ia-mă de mână!*”–

... un poem în care – conștiința poetului cândva „*monstru*” – ce s-a hrănit cu sângele proaspăt al iubirii, fără să se gândească la consecințe... și anume la faptul că – iubirea secătuită de „*seva primăvărată*” se va stinge – conștiință încărcată de regrete... cere acum iertare iubitei pentru „*bestia*” în care s-a transformat mai „*târziu*” sperând că astfel își va putea păzi „*comoara*”... dorind din toată inima să nu-i fie înțeleasă greșit adevărata intenție, adevărata trăire... și poate „*spaima*” pierderii...

„va face lumina”

...în sufletul celei adorate...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Brândușă, mă cunoști, așa-i?

montecristo

*„schimbă cu soarele // priviri și trăiește,
dansează în mustul // zăpezii, cu patos”*

.....
„în multe zeci de // nașteri de-ale mele”

.....
*„căci irisul-mi prin lut // va recunoaște,
când să lucească-n soare, cu petale”*

.....
*„brândușă, ai venit // prin lut, din stele...
și mă cunoști, // de-ai ochii-nlăcrimați!”*

... conștiința poetului – pare a fi o adevărată memorie a începuturilor... când toate erau „*unul*” și unul erau „*toate*” ...

... o adevărată metamorfoză a lumii (în care nimic nu se pierde ci totul se transformă)

...totul este reîntoarcere în „*tot*”, reînoire... brândușa – simbolizând pentru poet – eternitatea – credința că „*tot ce-i lumesc*” dispare... dar nu pentru totdeauna – ci pentru a reîntra în circuitul naturii – astfel – o fărmă a „*eului*” dăinuind !!

„și mă cunoști, // de-ai ochii-nlăcrimați!”

... totul pare trecut printr-un sentiment al identificării... a unui Univers ce vrea să-și dezvăluie taina reînvierii ciclice –... și poetul pare a spune;

„recunosc în ochii tăi înlăcrimați // steaua care am fost și voi fi”

... un poem plin de gratie, sensibilitate, spontaneitate, cuvântul purtând în țesătura-i însoțită culoarea brândușelor, căldura sentimentelor și credința inimii că – flacăra spiritului va dăinui în eternitate...poem cu o arie largă de semnificații, versuri profunde încărcate cu un anumit mister al speranței...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Ne-am regăsit iubito

montecristo

„Lasă-mă să te privesc, să te privesc, privesc” //
„In noapte la un pâlpâit de lumânare”
„Să-ți sorb conturul, Venus, și să ți-l dăltuiesc” //
„Cu ochi născuți perechi – oglinzi scânteietoare.” // ... //
„Lasă-mă să te respir, să te respir, respir” ... // ... //
„Lasă-mă să te ating, să te ating, ating” // ... //
„Lasă-mă să te iubesc, să te iubesc, iubesc” ... // ...

... un poem al gingășiei sufletești ce curge ca un fluviu al iubirii...

... stilul artistic este un adevărat meșteșug, cuvintele strălucind – asemenea nestematelor, transpare în poem – setea de identificare a doua sensibilități, a cuplului în veșnică aspirație spre redescoperire... poetul – ce-și potolește setea la fântâna iubirii... tânjește după contopirea totală cu ființa iubită și după mirajul paradisului erotic... până la uitarea de sine!

.....
„- S-a luminat de ziuă, ți-e frică de ceva?” ...
... „da !” ... ca nu cumva vraja acestui poem să se rupă!

... lirismul izvorăște din freamătul rafinat al trăirilor, freamăt ca o muzică de flaute, ca o chemare irezistibilă în brațele iubirii înflăcărare... exaltând sufletul ce se înalță pe cea mai înaltă treaptă a sublimului – și acolo contemplându-se vrăjit în „oglinzi scânteietoare”.

... mult prea minunat... mult prea minunat...

===== ♣ =====

ADRIAN PAPARUZ (paparuz)

Rastignire

*„te-am îngropat cândva în mine // și egoist acolo te-am uitat
toți îngerii te căutau pe tine // dar și speranța eu ți-am luat”*

.....
„fățarnic îi spuneam „iubire” // și tu o vreme ai crezut” ...

.....
„eu astăzi nu mai știu de tine // în mine nu mai pot intra nici eu”

...
... aș îndrăzni să afirm ca poetul s-a înstrăinat de sine, după ce și-a „*răstignit*” iubirea – subjugat unui egoism ce n-a făcut decât să distrugă -

„dar te-am ucis fără de rost”

... și singur recunoaște că acelui sentiment sublim, zăvorât, zidit ca pe o comoară fără de preț... și fără speranța de a vedea lumina zilei...

„fățarnic îi spuneam „iubire”

... poetul conștientiza că;

„toți îngerii te căutau pe tine”

și asta îl determina să devină mai egoist, mai înverșunat, ridicând și mai mult zidul... dar, într-o zi, constată că „*dincolo de ziduri*” ceva a murit între timp, inima rămânând pustiită... suspinele și regretele fiind tardive –... în fața acestei realități crude, dureroase, poetul se abandonează – și devine un străin... în propriul „*altar*” ... *altarul iubirii* :

„în mine nu mai pot intra nici eu” ...

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

... un poem cu încărcătură emoțională, o tulburătoare tânguire a sufletului, cântecul dureros, fără sfârșit al iubirii „ucise” din ignoranță și vanitate... iubirea ne-împărtășită, ne-manifestată prin gesturi de tandrețe, prin cuvinte frumoase este o iubire „moartă” din fașă...

... există în sufletul poetului un sentiment al deșertului, al regretului tardiv... și dincolo de finețea cuvântului ce strălucește asemenea boabelor de rouă în lumina dimineții – stă ascunsă lacrima de mărgean a celui ce-a pierdut o „mare comoară”

===== ♣ =====

Pierdut în toamnă

paparuz

„în mijlocul verii”

... poetul are un sentiment straniu de pierdere a ceva... soarele pare să nu-i mai încălzească sufletul și nici trupul... simte tot mai acut „toamna aproape”, tot mai aproape, ca pe o amenințare, ca pe o condamnare la „ne-iubire” ... și deja se vede „copac singuratic” uitat la margine de drum... copac ce nu va mai rodi niciodată sub „ochiul” trist al toamnei... și chiar mijlocul verii – pare cuprins de friguri –

„cărările lumii duc toate spre moarte”

... pradă acestui adevăr „steril” ... poetul se revoltă, se înspăimântă, durerea strigată – erupând ca un vulcan ce e gata să acopere „tăcerea lumii” sub lava-i mistuitoare...

„departe de tine”

... nu voi mai fi nici eu... dar voi lua cu mine toate splendorile, toate culorile verii în care – sufletul vei dori să-l îmbraci (iubito)...

===== valery becart =====

==== *antologie de comentarii* =====

pare a spune poetul... iubita fiind „steaua” ce i-a călăuzit pașii în noapte, i-a aprins în suflet iubirea și dorința de-a cuceri nemărginirea – reușind astfel să evite prăpastia, prăbușirea în „golul” existenței...

... fără iubire – viața pare să devină un spațiu „arid” în care nimic nu mai crește... doar pustiul își întinde „imperiul” – din care și îngerii fug –

„revino în toamnă mă pierd”

... sub amenințarea „toamnei” ce-i va desfrunzi sufletul și vânturi aspre îi va biciui trupul – poetul, aproape înfrânt... cere îndurare, rugând iubita să nu-l părăsească, să nu-l lase în brațele „pieirii” – și speră, dar nu lipsit de teamă (gândindu-se la ruleta rusească) că norocul nu l-a părăsit definitiv... și din nou ar putea să-i suradă!

... un poem grav ce pare a lăsa o „pată de sânge” pe fiecare cuvânt... un stil deosebit, elegantă în planul expresivității.

... poetul – stăpân pe mijloacele de expresie, lasă cale liberă spiritului – spirit iscoditor, zbuciumat, ce caută mereu dincolo de vălul aparențelor noi spații de manifestare ...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Ai crescut în mine

paparuz

În fiecare adult se ascunde un copil îngrijorat, speriat, care stă departe de priviri curioase și răutăcioase.

... „ai crescut în mine” spune poetul...

„în fiecare noiembrie / ai suflat lumânările // din sufletul meu” ...

... copilul din suflet – este martorul tăcut al fiecărui eveniment... se bucură – dar în același timp plânge în taină... știind prea bine că – odată cu fiecare lumânare aprinsă... se va stinge „visul veșniciei”! și teama lui se contopește cu teama poetului:

„moartea îmi bate / uneori la ușă /
și câteodată / chiar aș vrea să-i deschid” ...

... și iată cum – între copil și adult – începe un dialog dureros, zguduitoare... rupt din realitatea crudă a efemerității existenței umane!

„mă tem doar că tu / nu poți încă să respiri /
fără cuvintele mele / ai crescut din lacrimi /
atunci când speranțele / se sfârșeau înainte de leafă /
nu mi-ai cerut niciodată / ceva ce nu ti-aș fi putut dăru /
ai crescut / și mi-e frică” ...

... totul lasă impresia... că a trecut în poezie, viața cu întregul ei „nemilos spectacol” ... cu avalanșa întrebărilor ce nu-și vor găsi răspunsuri...

... poetul fiind asediat de tristeți, frustrări, spaime... conștientizând că și „copilul” a crescut – dar nu este suficient de puternic... încât să rămână singur în fața unei răscruci, în fața drumului ce duce spre neant.

... mărturisirea pe care poetul o face „copilului” ascuns într-un colț al inimii... unde zace bolnav ca o pasăre rănită de moarte... este demnă de a „stoarce lacrimi” și cerului –

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

*„căci te iubesc mai mult
decât pe Dumnezeu”*

... și această mărturisire o face – pentru a-i ușura suferința și a-l „*obliga*” să fie puternic până la capăt – căci va veni o zi când:

„curând va trebui // să aștepți primăvara // lângă numele meu”

.....

... un poem ce zguduie profunzimile sufletului.

===== ♣ =====

Marea singurătate

paparuz

*„n-am să-mi dăruiesc nici un refugiu; // voi rămâne aici lângă
mare cu ochii mari // cu vise mari // în valuri tot mai mari...
singurătatea mării e tot una // cu marea singurătate?”*

Apa e o imensa oglindă unde poetul se contemplă, își îneacă îndoielile, tristețile. Apa e senină, limpede dar și întunecată, neliniștită asemenea chipului ogindit.

... într-un limbaj transparent și claritate a ideilor este redată frământarea inimii.

„marea singurătate” .. // „singurătatea mării” ...

...atât de tainic se contopesc!

... poetul privește „*cu ochi mari*” valurile uriașe ce sunt gata să năruie orice urmă a trecutului... și totuși el va rămâne „*aici lângă mare*” – să-i asculte singurătatea... marea lui singurătate – Impresionant.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Ultimul tren

paparuz

„viscolea liniștit cu speranțe // trenul întârzia de o viață” ...

.....

*„era iarna din urmă // sângerai din pupilele ninse // eu îmi
pierdusem o umbră „...”*

.....

*„ne-am cunoscut într-o gară de vise // eram ultimii călători //
Dumnezeu probabil murise” ...*

*... poemul tău m-a dus cu gândul la „Viața pe un peron”
(Octavian Paler)*

... un peron... o gară... „*viața pare a fi o stare de tranzit între
viață și moarte*” –... și aş adăuga – între nașterea unei iubiri și
sfârșitul ei...

„viscolea liniștit cu speranțe”

...dar viața – de multe ori – pare a fi o „*gară pustie*” în care
trenurile au încetat să mai sosească pierzându-se în „*noaptea
albă*” a uitării... un peron unde se „*nasc*” vise – așteptând un
tren... dar trenurile astea „*oarbe*”... duc spre nicăieri – ... oamenii
se îmbulzesc spre o „*destinație*” pe care nu o vor cunoaște
niciodată... și fericiți că și-au găsit un „*loc*” – nu văd cum:

*„din cer începuse să cadă
implacabil sfârșitul” ...*

.....

*... o liniște nefirească plutește în aerul înghețat în care -
așteptarea pare a fi – chiar
„ultimul drum spre infern” ...*

.....

*„ne-am cunoscut într-o gară de vise”
dar fără milă de gerul iernii pe un peron pustiu – au fost ucise!*

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

(era o seară de crăciun... și mi s-a părut cum o umbră
cunoscută – din „infernul alb” – a apărut!)

... poemul tău „m-a viscolit” cu amintiri și răni – ce le știam
demult „închise”!

... și-ascult viscolul și „lupii” urlând... sensibil, reflexiv, valoros
prin conținut, acompaniat de cântecul amar al mării... mare
uitată de corăbierii ce căutau mereu țărma speranței...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

PAUL ALEXANDRU DOLHA (paulD.alex)

Cred în tine

*„Dacă ai putea să zbori / Nu i-ai crede pe cei ce-ar spune:
„E imposibil fără aripi...”*

E timpul iubirii? Dar oare iubirea are un „*timp*” al ei?!...

... dacă îngerii au aripi – atunci iubirea nu poate fi decât
„*îngerul inimii*” –

... iubirea – acest sentiment înălțător ce te face să „*zbori*”...
aceste trăiri ca niște „*oglinzi ademenitoare*”, induc o stare de
extaz, de plutire nesfârșită.

Iubirea înseamnă magie, explozie a elanului vital, stare de
grație, de iluminare...

... ciocârlia își înalță cântul... și sufletul se umple cu razele
celelalte din dimineața a universului, scăldat fiind – în apele cele
mai limpezi. Inima se deschide ca o floare, înmiresmând cu
parfumul dăruirii întreg spațiul... parfum ce răscolește
sentimentele, te înalță pe culmi de vis. Când iubești – sufletul
cântă, devenind frumusețe, întreaga frumusețe a lumii, totul se
contopește, alchimia devine perfectă –.

Inima poetului, preaplină de miresmele „*fructului copt*”, de
sevele proaspete ale trăirii – ce urcă ca un vulcan în plină erupție
– în sufletu-i îndrăgostit... își asumă riscul zborului „*fără aripi*”.

... ademenit de culorile și ritmurile dragostei, abandonându-
se bucuriei de „*a fi*”... subjugat de acest sublim sentiment –
poetul prinde aripi – iar spațiul și timpul își pierd orice
dimensiune.

„cei ce-ar spune”...

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

... că nu poți zbura „*fără aripi*”... cu certitudine n-au cunoscut forța iubirii, această tornadă de simțiri care te prinde în vârtejul ei amețitor.

„*N-oi da ascultare celor ce-or grăi: // „Aceasta e o taină efemeră...”*”

Scepticii, cei care și-au refuzat dragostea și n-au cunoscut neliniștea sentimentelor, incendiul provocat de flăcările năprznice ale iubirii pot striga: „*nu vă lăsați amăgiți... aceasta e o taină efemeră...*”, atârându-i acestui nobil sentiment „*aripi de plumb*” spre a-l îngropa mai apoi în „*cavoul*” inimii lor – cavou în care domină întunericul vieții și nu lumina pură, sacră a trăirilor.

... poetul – pășind pe tărâmul ispititor al paradisului erotic – crede cu tărie că, flacăra iubirii va arde veșnic, și el se va mistui în brațele gingașe ale eternului feminin – această ispită ce te prinde în mreje – fără șansa de a evada prea ușor.

... dragostea este pentru poet – însăși rațiunea de a fi – bucuria de a întâmpina zorii cu zâmbetul pe buze și armonia universului în sânge... tânjind cu toate „*aripile*” deschise după contopirea cu cealaltă jumătate, după extazul identificării.

„*Cât timp ne vom iubi, n-om da crezare / Cuvintelor barbare.*”

... „*barbare*” și barbari sunt numiți acei care cred că iubirea este un teritoriu ce poate fi „*jefuit*” cu ușurință, că florile delicate... născute spre a-și dăruia frumusețea pot fi srivite sub „*copitele cailor*” sau pot fi răpite spre a „*agoniza*” în sclavie...

... poetul dorește să ne avertizeze că, ar fi o mare greșeală să le ascultăm „*cântecele barbare*”, stridente, vulgare, distrugătoare și blasfemiatoare la adresa iubirii.

„*El e dincolo de timp/ Iar ea e prea departe...*”

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

... aceste spirite „barbare” lipsite de credință încearcă parcă să sugereze poetului – că mult prea zadarnică este așteptarea – și că, e prea departe ziua în care ar putea întâlni jumătatea perfectă și cu care, – contopindu-se – s-ar putea regăsi pe sine în toată strălucirea creației divine.

... și șoptele curg ca o otravă din cupa strălucitoare a invidiei: „e!” nici nu s-a născut încă... iar „ea” mult prea departe de adevărul perfecțiunii, de armonia sublimă a iubirii”...

„Cred în tine... crede-n mine.”

Cuprins de flacăra pasiunii, poetul îndeamnă cu pathos la credința în iubire, una din cele mai înalte trăiri ale omului. Iubirea dăruită... poate vindeca toate rănilor, și lumea va putea fi salvată de suferința singurătății.

... „crede...” și ca în fața unui miracol inima tresare și se întreabă:

„ce cauți tu în gândurile mele?” ...

...și poetul simte iubita aproape, tot mai aproape... ca pe un dulce și minunat chin –.

... lirismul poemului atinge toate corzile inimii, acordat fiind la ritmurile ei, la vocea simțirii... lirism ce se naște din focul și strigătul iubirii – iubire îmbrățișată cu voluptate dureroasă ca pe un „soare crud” sub razele căruia poetul pare a dori să se topească – și chiar de se va transforma în „cenușă”... va rămâne credincios acestei trăiri luminoase, cu aripi tremurânde... ce-i învâluie inima. Un poem în care, speranța și credința în iubire sunt de nezdruccinat.

... iubirea – un pelerinaj neobosit spre „divinul lăuntric”, spre izvorul curat prin care sunt trecute cuvintele... cuvinte rafinate, cu valoare estetică – purtând aureola gingașiei și armoniei trăirilor...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

Liră a mării...

paulDalex

... înfășurat în „*straie de vânt*” gândul poetului caută eliberarea... „*zborul*” – afirmând că doar astfel va putea...

„să plutesc printre rânduri”

și doar astfel va putea scăpa de „*frică*” de adâncul nestiut al „*mării*” ... invocând-o, rugând-o să-l poarte pe „*strune de cântec*” și fascinat de sunete...

„mă înec în cuvânt”

... în adâncul sufletului poetului sălășluiește un spirit suferind – ce-și caută vindecare și salvare în veșnicia „*Cuvântului*” .

... un poem în care lirismul poartă „amprenta” legănarilor nostalgice... a valurilor, a mării ce-și caută un sens... neînțelegând „*captivitatea*” țărmurilor de care-și lovește „*agonicul plâns*” – ..un poem ce exprimă neliniște existențială, tânguirea unui suflet ce-și găsește mângâiere doar în creație...

*„Salvează-mă...Tu... liră a mării
Să pot să plutesc printre rânduri...”*

===== ♣ =====

RĂZVAN RACHIERU (rockyeru)

Totul a devenit iubire

... ceva s-a întâmplat...

... voi încerca să caut firul Ariadnei – poate mă duce fără să rătăcesc drumul chiar acolo unde iubirea așteaptă.

Nu fără trudă, mă voi strădui să dau la o parte vălul de pe chipul enigmatic al cuvântului și să descopăr trăirea „*nudă*” ce a pus stăpânire pe sufletul poetului.

*„inegal, vederea și auzul
îmi trimit semnale concomitent”*

„*inegal*” ne duce cu gândul că sentimentele „*nou născute*” tulbură asemenea unei tornade simțurile, inima, rațiunea. Totul pare scos din starea de „*normalitate*” ... „*râsul zilei*” provocând neliniști, dureri care n-au o cauză organică

„răsturnat peste pasărea bucuriei / jupuită de pene”

... iubirea – această pasăre măiastră care vine când nu te aștepți, poetul o vrea „*jupuită de pene*” de teamă ca nu cumva să-și i-a zborul mult prea devreme.

... „*lăuntricul*” a devenit înfricoșat de tumultul trăirilor ce tulbură starea de echilibru, de această furtună interioară, de „*strigătu*” iubirii ce vrea să „*germineze*” acum... suferința poetului pare să devină din ce în ce mai ascuțită... asemenea unei lame de cuțit ce scormonește prin toate „*moleculele*” ființei.

... acesta încearcă prin toate mijloacele posibile să nu se lase „*invadat*” de acest virus... de această imagine „*amăgitor-distructivă*” ... și își astupă urechile, își refuză ochilor imaginile

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

ispititoare, chemările „*perfide*” ce pot duce la pierzanie... dar totul pare a fi în zadar...

Ca o ultimă soluție, poetul se internează în „*spital*” crezând că medicii dispun de tratament pentru această „*boală*” minunată numită iubire... că ei sunt singurii care ar mai putea pune stavilă „*instinctelor*” ce-și cer drepturile fără a face un singur pas înapoi...

„m-a atacat perfid cu frumusețea ei”

Cine poate sta în calea iubirii?... oricât de distructivă ar fi, odată ce i-a cunoscut „*chipul*” – inima „*devenită fruct*” nu-și mai găsește liniștea, se îmbolnăvește de dorul ei... neputând să respire liniștită decât știind-o cuibărită în sângele în care bat „*clopot*” ce vestesc în zorii miraculoasei zile că...

„totul a devenit iubire”

... peregrin prin labirintul trăirilor, poetul caută cuvintele ce par „*alunecoase*” și oarbe... găsind cu trudă drumul către lumina zilei ce-l așteaptă – zâmbindu-i cu subînțeles...

... cuvintele nu se lasă cu ușurință descifrate... nedorind parcă a ne dezvălui cu gratuitate – întreaga lor semnificație.

... un poem ce antrenează imaginația și în care – sensibilitatea și luciditatea se armonizează dar și se înfruntă de multe ori... poate din dorința poetului de a cuceri noi teritorii cu mare rezonanță a cuvântului. Amprenta stilistică este remarcabilă și inconfundabilă.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Vietatea iubirii

rockyeru

*„Mă zgârâia pe față vietatea iubirii // în zori când somnul se infiltra
dincolo de marginile privirii închise în neant // m-am trezit în
ploaia acidă și albă a dimineții”*

.....

„vietatea iubirii” pare a fi asemuită cu o felină sălbatică ce
„zgârie” fața poetului dorind astfel să-și facă simțită prezența...
să-i pătrundă în suflet.

... ce păcat ca visul a fost destrămat de „ploaia acidă și albă
a dimineții” arsurile – provocându-i poetului parcă o stare
furibundă – gândindu-se la acea „tânără fermecătoare” care ar fi
putut... da... ar fi putut...

... albastru becartian... „substanța mea feminină” ...

... versuri ca „ploaia acidă” a vieții – ploaie ce

a făcut răni în trăirile catifelate ale poetului care smulge
masca docilă de pe chipul cuvântului...cuvânt ce se dezlănțuie
„spărgând” oglinda tiparelor cuminiți...

===== ♣ =====

LAURENȚIU PANTAZI (rugul)

Păcat

„și am pornit demult – Primordial Păcat, ”

Poemul ne derulează prin fața ochilor, ca într-un film, drumul păcatului ancestral

„pornit demult” în lume...

... cuvintele își pregătesc pasul – unele după altele (ca și cum ar purta taina aceluiași păcat), în deplină armonie, și își încep rostogolirea din „*Grădina Edenului*” – grădină ce le-a dat întreaga frumusețe, acuratețe, expresivitate.

*„să nascocesc din duhuri astă lume // în trupuri calde oameni
am adunat”*

„*Duhul*” nu cunoscuse fața pacatului, era neprihănit, viu, nemuritor... pentru că nu avea un trup. și iată povestea: „*totul a început cu Adam, primul născut (spirit), socotit neprihănit. Mai apoi D-zeu a făcut bărbatul și l-a pus stăpân peste toate viețuitoarele. Dar „această lume” nu i-a fost suficientă lui Adam în sufletul căruia încolțise sentimentul singurătății, faptul că ar mai „lipsi” ceva ca armonia să fie desăvârșită... Atunci D-zeu a creat-o pe Eva (iubirea) pentru ca acesta să se simtă pe deplin împlinit. Porunca pentru el a fost următoarea: „Din toți pomii din rai poți să mănânci, iar din pomul cunoașterii să nu mănânci căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri, negreșit.” Desigur că, această poruncă a fost încălcată, Eva fiind ispitită de șarpe să muște din măr, mai apoi îndemnându-l și pe Adam să facă același lucru.*”

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

„*Primordial Păcat*” spune poetul – făcând referire la împlinirea fizică, trupească a dragostei celor doi, care au descoperit atracția, plăcerea simțurilor. Mușcând din „*fructul oprit*” ei și-au conștientizat goliciunea și răul făcut încălcând porunca lui D-zeu care i-a izgonit pentru totdeauna din „*Grădina Edenului*” ...

... exilați pe Pământ, ei și-au pierdut nemurirea fiind condamnați la condiția de muritori.

... dacă nu ar fi fost acest „*Primordial Păcat*”, atunci nu s-ar mai fi moștenit natura păcătoasă din om.

„*în trupuri calde oameni am adunat, //*
le-am dat simțiri și i-am strigat pe nume”

Duhul s-a „*întrupat*”... și unde putea să se cuibărească, să dăinuie și să se răsfete „*păcatul*” mai bine decât în „*trupuri calde*”... trupuri ce răscolesc simțurile, aprinzând în sânge adevărate „*flăcări ale iadului*” – și atingând culmea extazului – patima iubirii punând stăpânire, subjugând întreaga Fire. Ființa umană (în plin extaz al trăirii), s-a recunoscut, s-a oglindit în ochiul „*păcătos*” al celuilalt – și având revelația identificării – s-au „strigat pe nume”...

„*păcatul a fost doar pe ascuns gustat*”

... dragostea, împlinirea fizică, considerată a fi „*păcat*”... era doar pe „*ascuns*” gustată – o adevărată cutie a Pandorei unde nu aveai voie să umbli. Dar tocmai interzicerea și blamarea acestui fapt... devenea o ispită de neînving.

... păcatul, acest „*prinț rebel*”... era primit în așternuturile calde, mătăsoase, ademenitoare ale iubirii cu brațele deschise, dornice, fiind tratat „*dumnezeiește*”... oferindu-i-se „*regale trăiri*”.

„*de toți hulit, părăsit, alungat, //* mereu întinerit de-atâta umblet”

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

Păcatul strămoșesc – transmis tuturor urmașilor lui Adam – inoculat fiind în sângele „întinerit”, chiar de este „hulit” și „alungat”... strigă mereu „da” în fața vieții și în lumina clară a dimineții.

... metaforele smulse din chiar „mijlocul păcatului”... au o savoare deosebită, mirând și încântând privirea ce răscolește în „adâncuri de înțeles”.

„dar azi m-am întâlnit cu o fecioară // și buzele-i fierbinți prihana mi-au iertat.”

„Indreptarea și mântuirea personală prin „har” ...”

.....
... păcatul personal este un obstacol în calea mântuirii. Intreaga alergare a omului după mântuire are loc în spațiul vieții pământești... spațiu în care „păcatul” nu rămâne fără consecințe. Purificarea de patimi este un proces anevoios care se obține înlocuind patimile cu virtuțile.

Fecioara „cea plină de har”... este simbolul vieții, purității. Ea este numită „poarta vieții”, ușa neumblată a lui Dumnezeu. „Zămislirea fără prihană a lui Hristos din sânul Fecioarei, fără intervenția omului, este unul din marele mistere ale mântuirii...” (spune biblia)

... dorește oare poetul să se „curețe” de toate păcatele pământești – întâlnind

„o fecioară” - sperând astfel la mântuirea sufletului?”

... prin „fecioară” neprihănită... se deschide o poartă către Dumnezeu și implicit drumul spre „Grădina Edenului” unde totul era armonie și iubire divină.

„de ce îl tot goniți”...

Iubirea adevărată, izvorâtă din trăiri curate „pline de har”, mai presus de simțuri – este o adevărată virtute... ce spală,

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

curăță o mare parte a păcatelor și astfel, privirea celui adorat deschide „*cerurile toate*” și căi de comunicare cu divinitatea. Doar iubind cu sufletul deschis, nepătat de gând „*ascuns*” – poetul poate spera a fi mântuit și „*iertat*”.

... păcatul... transformat în virtute, dăruire totală, iubire adevărată așa cum a fost creată de divinitate – devine „*Minunea*” ce deschide taine spre univers și „*drum împreună*” spre paradisul pierdut.

Poetul, urmaș a lui Adam – purtând în suflet credința în „*mântuire*” – așterne pe hârtie stihuri autentice, purtătoare de sensibilitate, finețe a gândului, stihuri fluide, muzicale, susținute de ritmicitatea cuvântului... creată cu dezinvoltură.

===== ♣ =====

Amor învechit

rugul

„te-am tot închipuit, găsit, regăsit //
mereu umilit, răstignit, amăgit //
acum ai venit // festin părăsit”

.....

”amor învechit”

venit într-un târziu la un „*festin părăsit*” de multă vreme... vreme în care poetul, frământat, zbuciumat, îndurerat... a sperat într-o minune a revenirii celei adorate...

... și cum uneori minunea e posibilă, așteptările nu i-au fost zadarnice... dar ce păcat că totul pare a fi prea târziu pentru poetul „*obosit*” de atâta așteptare, atâta zbucium lăuntric...

===== ♣ =====

SORIN ȘAGUNA

Inceput

... poetul este o taină, un mister... și e destul de greu să dezlegi misterele!

... fiecare vers al tău este un poem – și câte sunt [de exemplu] în acest „*început*...”

... voi încerca... dar îți mărturisesc sincer că nu de fiecare dată pot „*pătrunde*” în taina Cuvântului!. Am citit de mai multe ori și am recitat... și îmi suna ca un ecou;

„*ceață luminoasă*”
„*ceață luminoasă acum sonoră*”
„*ceață luminoasă acum coloră*” ...

și am avut următoarea revelație;

„*La început a fost – Cuvântul!*” ... oare cine a spus asta?
„*ca la început de viață stau cântând apariția, //*
mi-am moșit singur nașterea, m-am șters cu grijă... //
primul plânset l-am scos din mine cu mare atenție!”
„*am trecut de începutul gloriei mele umane, //*
din mâinile Divinului m-am alăptat luminos //
galaxia ce m-a copt frumos mă șterge de uman...”

.....
„*primul an în prima școală-alai de îngeri cu ghiozdane*”...
.....

... și iată „*Fiul*” trimis pe pământ... bucurându-se, trăind și suferind alături de tot ce-i „*uman*” !... dar trecerea prin această existență efemeră... este atent vegheată –

„*cu zbor matur deasupra scenei creatoare,*
se văd cete colorate de îngeri liniștiți...
eu... îmi fac ordine printre păcatele angelice...”

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

... chiar poetul afirmă că nu făcea parte din „lumesc” –

„eu... îmi țineam cu grijă sfânta identitate angelică.”

.....
*„Nu toți vor ști că ești în lume singur, //
te vor cânta din glasuri pale, //*

Tu, uman cu fire iubitoare, vei jeli... //

Te duci în lumea viselor Mele – Pământul! //

La Mine Te ridic când tu vei fi cât gândul... //

În lume, singur într-o mare de poeme... ți-e numele!”

.....

... poetul pare atât de sigur... că a fost „trimis” pe pământ de „E” Creatorul – și cei „mulți” n-au avut ochi să vadă... nici suflet să tresară!

... dar aici pe pământ și-a „săvârșit ctitoria” lăsând în urma lui „Cuvântul”... și „lepădându-și” trupul de lut – a devenit „Spirit” ... întorcându-se „Acasă” !

„În lume, singur într-o mare de poeme... ți-e numele!”

... îți doresc să-ți regăsești fericirea în „spațiul păcii eterne”

===== ♣ =====

Vene de copil

sorin șaguna

*„nu-mi mai încape sânge adult în vene de copil... //
nu mai am de unde să largesc albastru capilar... //
cineva toarnă sânge continuu în trupu-mi.”*

.....

*„curg apele sfârșitului peste haina cu suflet... //
miroase a glorie cerească, miroase a alb... //
migrenele ți-pă de durere, ochii văd nemărginit...”*

.....

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

„mai strig o dată... MĂ VĂD SĂNĂTOS PRETUTINDENI!”

.....

Am spicuit câteva versuri cu toate că mi-a fost greu să renunț la celelalte!

... poetul, îngrozit de trupu-i bicisnic – nu înțelege de ce „*cineva toarnă sânge continuu*”... atâta timp cât „*opera*” ce s-a dorit desăvârșită nu este decât un mare „*Eșec*” !

„curg apele sfârșitului peste haina cu suflet”...

... tensiune lirică răscolitoare, ce frizează incandescența.

...sentimentul sfârșitului accentuează tristețea poetului ce pare a avea halucinații – imaginându-se doar o „*stafie*” ce poartă haina peste suflet – reliefând o realitate crudă... realitate ce mortifică lent!

... dar...

„miroase a glorie cerească, miroase a alb”...

... în ciuda tuturor durerilor, inevitabilului sfârșit... poetul speră în „*acel paradis*” unde „miroase a alb”, a pace cosmică.

„mă văd sănătos pretutindeni”

... și cât de mare este dorința contopirii cu „*ceea ce durează*” cu acel ascuns mister de „*dincolo*” și preschimbarea timpului terestru cu o clipă de eternitate. „*voi care nu credeți*” ... ascultați-i „*Strigătul!*”

... dureros de impresionant!

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Tu vii...

sorin saguna

*„tu vii crezând că sunt viu și tânăr...
tu vii să mă adori cu atingeri fine...
tu vii în zadar în lipsa umanului meu...”*

.....
tu vii...

dar... pare a spune poetul – mult prea târziu... nu vei găsi decât” un trup rece și gol” ... mult prea frumoase sentimentele iubitei și mult prea aprinsă iubirea din ochii ei atât de tineri – dornici de „sânge fierbinte”... de îmbrățișări pătimășe...

„Ea” nici nu bănuiește cât de dureroasă va fi întâlnirea cu „El” – pustiit de orice trăire... „flacăra stinsă” ce a ars atâta amar de vreme - așteptând o minune!... mult prea târziu... „El” – te va aștepta” înveșmântat în tăcerea albă a veșniciei”

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Singur, înfrânt, abandonat...

sorin saguna

„Piramidele există în deșert tocmai că au existat oameni care au crezut atât de mult în ceva, încât au ridicat un munte ca s-o dovedească. Astăzi știm că nu putem face nimic împotriva morții, dar că trebuie să facem totul în favoarea speranței. Rostul piramidelor nu era să ocrotească liniștea faraonilor, ci să conteste deșertul, să demonstreze că nu totul se reîntoarce în nisip ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Rostul acestor munți de piatră nu era să apere mumiile îngropate în ei, ci să arate celor vii că oamenii n-au acceptat niciodată în întregime ideea morții.” (Octavian Paler)

„universul fără margini mi-a limitat orizontul, ”

Zădărnicia acestei lumi tulbură cerurile pașnice ale poetului... care contemplă dezolat efemeritatea – în ochii strălucitori ai „*clipei*” peste care se așterne brusc o „*pată*” de întuneric.

... „limitat orizontul” ...

...această constatare induce în sufletul poetului un sentiment de claustrare, de înfrângere dureroasă (după cum și afirmă)... „*singur, înfrânt, abandonat...*” în fața universului infinit ce-și ascunde cu grijă tainele...

Și iarăși revenim la „*păcatul original*” – păcat ce a osândit omul la o existență limitată pe pământ, o existență plină de zburcium, de căutări ... acesta purtându-și crucea destinului prin labirinturi de singurătăți până la întâlnirea cu „*sinele*”, până la găsirea drumului către adevărul prim al ființei.

*„singur, rătăcit, plin de versuri crude, cerșesc...
exist în oroarea minutelor înțepenite, e vina mea...”*

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

...„*e vina mea*” – spune poetul care pare a se învinovăți de această „*agățare*” furibundă de viață „*în oroarea minutelor înțepenite*” ... sperând ca prin nu știu ce minune – timpul să-și oprească curgerea, să încremenească clipa în cădere... și poate astfel, el, poetul va scăpa de spaima îmbarcării pe o „*arcă*” ce duce spre neant, spre uitare, spre necunoscut...

„*plin de versuri crude, cerșesc...*”

Numai cine nu a rătăcit și nu a cunoscut „*tăcerea teribilă a deșertului*” – numai cine nu a alergat înnebunit de sete în căutarea „*apei salvatoare*” ... poate avea curajul să afirme; „*eu n-am cerșit vreodată!*”

...dar poetul este încă la început de drum, „*mugurii*” cuvintelor pline de taine abia se deschid... orizontul încă își flutură încrezător steagul speranței, soarele inimii se înalță triumfător peste rănilile ce înfloresc din „*versuri crude*”, naive... versuri ce se vor a fi nemuritoare, și care mai au cale lungă până să devină „*rod copt*” – bun de cules!. Încă nu e timpul ca vântul și „*sunetul nisipului*” să tulbure cântecul de sirenă al vieții – cântec cu care zorii întâmpină „*pagina albă a zilei*” .

„*miroase îngrozitor trupul meu fixat pe o stea...*”

Este limpede dorința poetului de a dăinui „*fixat pe o stea*” ... credința oarbă (asemenea lui Van Gogh), că va ajunge după moarte într-o stea – și va continua să strălucească pe bolta întunecată... de întrebările și revolta celor ce vor urma să vină... dar ce se va întâmpla cu trupul de lut, acest trup fragil supus degradării, putreziciunii, descompunerii până la cea mai infimă particulă? Ce va mai rămâne din acest trup de „*nisip*” ... doar un silențios sunet... sunetul căderii în „*golul*” uitării? Teama de necunoscut coboară conștiința zbuciumată a poetului până pe

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

ultima treaptă a infernului dantesc...și flăcările urcă, urcă până când în spiritul „*adormit*” are loc marea minune...iluminarea divină.

„calomnii false în singurătatea ce mă acuză nemilos...”

Singurătatea în care poetul s-a izolat, departe de lume, trăindu-și nefericirea într-o cameră strâmtă, la masa de scris... lipsit de credința în divinitate, și de faptul că doar spiritul este cel ce dăinuie în „*universul fără margini, fără zile, ...*” îi provoacă insomnii strigătoare la cer – și aceste trăiri negative, acest scepticism și acest sentiment amar de

„abandonat în universul rece, orb, surd...”

ce pare să-l țină captiv și să-l biciuiască până la sângerare – și în care se complace până la urmă – nu rămân fără ecou în conștiința-i trează ce-l „*acuză nemilos...*”

... cuvântul strigă, acuză, arde, – împrăștiind în „*universul*” ce „*plutește regește în spațiu fără graniță*” – lava incandescentă a trăirilor sale, energii creatoare, constructive de mare profunzime, capabile să soarbă prin toți porii imaginarului vibrația unor versuri ce transced – dincolo de tensiunea dureroasă a eului „*captiv*” între țărnișurile aspre ale neputinței, ale efemerului...

*„crestez în uragane tinere- ploi calde, frumoase,
alung spaima, ucid firescul, cultiv nebunia...
Coboară!... univers indecis... omoară-mă!”*

... „*crestez în uragane*” – aceste energii uriașe ce poartă în ele „*sămânța*” distrugerii, spulberării – spune poetul – crestez ca în propriu-mi trup cu încrederea că din răni va curge sânge proaspăt asemenea cu „*tinere-ploi calde, frumoase*” ... ce vor reîmprospăta lutul din care „*Marele Olar*” va modela noi „*vase*” în care – cuvântul „*adormit*” va prinde iar viață și va striga din

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

nou către cerul surd și orb... și se va ruga neîncetat să fie eliberat din temnița singurătății și întunericului.

... „omoară-mă!”

Dincolo de această dorință nebună, de amenințare „*în mijloc de noapte, cu pumnii strânși*” – stă ascunsă dorința tainică a poetului că moartea este doar „*pragul*”, eliberarea spiritului din captivitatea trupului fragil, acesta (spiritul) urmând să dăinuie într-un spațiu pur, dezmarginat... unde totul este armonie și lumină divină.

„*Omul este altceva decât un nimic însuflețit; fiecare este un punct central nemișcat, care poartă în sine timpul nemărginit; el stă prin conștiință în centrul timpului și nu în punctul său final; nu trebuie confundată moartea cu nimicnicia; viața este un vis și moartea trezirea din acest vis.*” (Schopenhauer).

.....

... un poem cu accente grave, ce surprinde abisurile trăirilor (nu lipsit de sfâșieri, de revoltă), un poem în care cuvântul smulge vâlul convențiilor, înălțându-se grandios în spațiul estetismului, sensurile exploziv îndrăznețe solicitând interesul și, de asemenea, cuvântul respiră aerul proaspăt de pe crestele înalte ale conștiinței creatoare.

...complexitate temperamentală, poetul impune prin originalitatea stilului, prin profunzimea trăirilor și inepuizabila sursă de inspirație.

===== ♣ =====

MIHAI BICA (sihastrul)

Anotimpuri

*„așadar un poet care nu e profet al speranței, / un poet cu
buzele arse care nu simte nevoia să cânte ploile lumii / n-a
înțeles că poezia e în primul rand o formă a speranței”...*

*„cine să-și ia riscul de a profeți ploile dacă nu poezia,
cea care a stat cu grecii sub zidurile Troiei
și cea care a coborât cu Dante în Infern?”*

(Octavian Paler)

*„Departa de zgomote”... când toamna începe să-și
zugrăvească „icoana ei de taină” pe frunze, în gânduri și simțire,
poetul, fermecat de spectacolul amurgului devine melancholic și
străluminat de idei – se așează la masa de scris așternând pe
hârtie litere „firave” ce poartă însemnele esteticii, litere „având
putința de a supraviețui autorului”.*

*„când seva/ coboară în rădăcinile/ acoperite de frunze/
adormite”...*

Pătrunzând în analiza structurii estetice a poemului, descoperim mecanismul complex care guvernează procesul de creație. O primă privire ne arată că întâmplările exterioare stimulează spiritul producând anumite gânduri în mintea poetului, care le dă expresie în versuri cu mare putere de sugestie, deosebit măiestrite.

... poetul se cufundă în meditație sub puterea sugestivă a peisajului, a naturii aflată nu în momentul ei exploziv și al plenitudinii ei fenomenale, ci în momentul declinului, procesului ei trecător, devitalizant.. Natura trece printr-o „orgolioasă” metamorfoză – fiind în accord cu vârsta și profunzimea sentimentelor, astfel că putem vorbi de o relație între trăiri și

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

elementele naturii. Poetul, privind mulțimea de „*frunze adormite/ în legănări arămii*”, ... trăind din interior zbuciumul și agonia acestora, se găsește în fața unei conștiinșe răscolite de sentimentul dureros al trecerii, al dispariției...

Conștiința se tulbură, cuvântul capătă gravitate, ilustrând starea de înfrângere într-o lume a instabilității lucrurilor, a risipirii...

„*când/ rândunelele înegresc/ albele turnuri de biserici*”...

În fața acestui peisaj sufletul poetului se-„*ncovoie*” de greutatea gândului..dar speră să-și păstreze „*flacăra credinței*” care să-i lumineze spiritul... spirit ce dorește să rămână pur în lumina dimineților „*albe a timpului*”, neînfrânt de sentimentul pierzaniei, de „*haina neagră*” a spaimei neantului –.

... poetul, cu sufletul cernit, privitor obiectiv, lucid al spectacolului stingerii, destrămării... își asumă în stihurile sale confruntarea cu marile întrebări existențiale, cu trăirile sale devorate de iluzie, a neputinței în fața rostogolirii timpului în „*abisul veșniciei*”.

„*voi pleca și eu / pe neștiute căi*”...

Așa cum natura își pierde „sufnul vital”, ascunzându-și durerea trecerii... tot așa și poetul – „*pe-o frunză pribeagă/ obosită și pală*”... vrea să-și găsească liniștea „*dincolo de rădăcini / de seve*” – în inima adâncă a pământului de unde... toate vor reveni la lumină și viață, într-o nouă primăvară, mult mai frumoase și mai fascinante.

... poemul – îmbinând scrierea cu finețea trăirilor spirituale – se structurează în jurul ideii „*dispariției*”, trecerii implacabile a timpului...

... un poem metitativ, metafore inspirate, iar în cuvintele mânuite cu siguranță și rafinament își găsesc expresie cele mai subtile înțelesuri.

===== ♣ =====

VALERIA TAMAȘ

Poetul

„Dacă vrei ca viitorul să arate credibil, pune în el trecutul”

Poemul reînvie cu smerenie și emoție un trecut devenit memorie și destin. O nesfârșită iubire se revarsă din inima poetei... recunoscătoare strămoșilor care au pus temelia primelor credințe și principii morale și care – pe parcursul vieții – i-au călăuzit pașii... beneficiind astfel de înțelepciunea lăsată moștenire, și care, de-a lungul vieții i-a fost „*hrană*” pentru suflet și spirit.

„Eu vorbesc limba pământului”

... și doar vorbind „*limba pământului*” poeta a reușit să-și definească existența, să-și făurească un destin, o morală, o identitate și o conștiință superioară – profund îndatorată – celor ce... cu mărinimie au jertfit totul... pentru ca pământul pe care au trudit să nu rămână „*sterp*” ... pentru ca „*albia*” *cuvântului* ce reprezintă chiar propria „*respirație*” să nu „*sece*” ... și astfel – urmașii să găsească un teren fertil, primitiv, gata cultivat... lor rămânându-le doar dorința de a culege cât mai multe roade – și fără a pierde timpul prețios... folosind cât mai multe cuvinte gata „*înflorite*” – lăsate de asemenea moștenire – să poată țese cu migală, măiestrie și dragoste în poeme – sentimente de înaltă măreție pentru cei plecați cu demnitate spre cele veșnice...

„*În mine trecutul și-a așezat hrisoavele –*” ... dacă hrisoavele ar putea vorbi, câte povești ne-ar putea spune și câtă istorie a „*strămoșilor*” ne-ar trece prin fața ochilor mirați și înlacrimați de recunoștință...

*„sunt ca o vie din vechime // plină de struguri, // în așteptarea
teascului” ...*

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

...poeta – ajungând la o anumită treaptă a înțelepciunii, constientizând că trecerea prin aceasta viață este limitată și această „*limitare*” nu depinde de propriile dorinți... își întoarce fața cu pioșenie spre „*Cel*” ce i-a dăruit-o și care a sădit „*via*” !

... via – ca simbol al credinței, al statorniciei și continuității... iar el „*muritorul*” lucratorul supus... ce trebuie să aducă „*Stapânului*” roadele ei...

... teascul – simbolizând altarul pe care este jertfit „*Trupul său*” în așteptarea mântuirii...

... conștiința poetei – este conștiința ce veghează, este inima credincioasă care nu se îndoieste de continuitatea ființei –

„*să nu fac rană pământului*”

...spune poetul, „*drumul strămoșilor*” este și drumul meu...

... acest adevăr îi tulbură sufletul... și-o determină să pășească încet... ca nu cumva – somnul celor care își merită odihna – să fie tulburat și rănit de nepăsarea pașilor... ce ar putea „*strivi*” frumusețea spiritului lor – lăsat moștenire...

„*In fiecare primăvară umple-mă de vise
și lasă-mă vara întreagă să-mi pârguiesc trăirile*” ...

... fascinată de miracolul acestei existențe efemere... poeta se abandonează viselor – ce se vor plina de floare și parfum „*pole-nizate*” cu cele mai luminoase și calde gânduri... conștientizând că doar așa va putea culege „*roadele*” tuturor anotimpurilor, și doar așa „*in ultima clipă*” ... va putea fi „*caldă azimă*” ...

... un poem nostalgic, lipsit de „*furtuna*” răzvrătirii conștiinței în fața implacabilei treceri... de o remarcabilă profunzime, reflexiv, întreaga memorie a poetei devenind un spațiu al rugăciunii, un altar închinat strămoșilor și timpului ce va veni... și

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

unde flacăra credinței va arde... până în ceasul când va sta la dreapta „*Stăpânului*” ... sfătuind împreună despre cele „*lumești*”.

... un poem al întoarcerii către rădăcina srăbună, către istoria ce trebuie repovestită pentru a înțelege mai bine jertfa și măreția cu care aceștia (străbunii) și-au săvârșit ctitoria. Idei inovatoare de o admirabilă expresie poetică, vibrația cuvintelor atingând întreaga claviatură sensibilă a spiritului și sufletului... cult deosebit pentru estetica și cizelarea versurilor.

===== ♣ =====

Nu-mi spune că ți-e dor

valeria tamaș

... poeta mărturisește;

„Și râd când văd că te apucă plânsul”

... bărbatul pe care l-a iubit odată... încă îi mai „*cerșește*” iubirea – dar „*Ea*” văzându-l „*îngenunchea*” nu poate decât să râdă de... jalnica lui umilință.

... și tot poeta mărturisește;

*„Ca m-ai iubit o știu și nu-mi mai pasă,
A fost un jar care-a mocnit tăcut
Departa-ai fost atunci când m-a durut” ...*

... se pare că iubirea bărbatului a fost mult prea egoistă – împărțind cu „*Ea*” doar clipele frumoase, extazul... și fugind ca un laș –

„atunci când m-a durut”

„*Ea*” se amăgește o vreme, nu vrea să renunțe la iubire, dar iată:

„ce schimbătoare-i ora

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

și timpul hotărârilor definitive a sosit...

„Că m-ai iubit o știu dar nu-mi mai pasă, ” ...

... și fără urmă de resentiment... râde, râde... văzându-l
văitându-se și umilindu-se „*ca un cerșetor*” !

„Femeile sunt flăcări care ard”

și ce flăcări de mătase... și ce strălucire au ochii lor ce nu se
mai „*tem*” – de... trădarea în iubire!

... să fii iubită și să strălucești... întocmai ca stelele într-o
noapte de vară!

===== ♣ =====

VALERIAN BEDRULE-DOROFTEI

Print al nopții

„*Print al nopții*” doar atât pare a spune poetul cu „*tristețea răzvrătită în puhoai*” ... puhoai ce vor duce în adâncuri orice urmă a strălucirii sale...

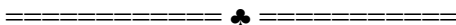
... un sentiment de grea și apăsătoare povară a lumii pare să răzbată din poem – povară sub greutatea căreia „*orizontul se curbează*” – și „*tot mai des oftează clipa*” .

... de undeva „*dinspre vârful*” în tăcerea grea și amenințătoare... ce „*frânge zborului aripa*” se aude un „*țipăt negru*”, sfâșietor, ce „*sugrumă dimineața*” –

... după o grea luptă – cel ce se declara „*Print al nopții*” ... se retrage înfrânt...

... sub masca cuvintelor deosebit și migălos „*cioplite*” în granitul dur al înțelesurilor... se poate descoperi un conflict lăuntric, o sfâșiere a trăirilor și-o iluminare a conștiinței – provocată parcă de un „*fulger sacru*” .

... un poet sensibil, un căutător însetat a celei mai frumoase forme a cuvântului... cuvânt înnobilit de flacăra creatoare a spiritului rafinat...

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Noi...zbor nătâng

„Privind la fulgii ce mă vor a ninge”

.....

... poetul devine nostalgic... sub soarele trist al iernii... conștientizând că – parfumul clipei – își va pierde savoarea odată cu trecerea timpului...

...la „*picioarele iubirii*,” adoratei femei... în „*zbor nătâng*” – încercă să atingă măcar – cu gândul și privirea – această apariție serafică a „*Căii Lactee*” –... în fața femeii... acest „*triumf al vieții*”... toți ceilalți sunt „*supuși*”... chiar și regele-poet – ce-a înălțat-o în slovă și-a cântat-o *Eminescu, E.A. Poe, Shakespeare*...

... încununată cu „*diademă din steaua mea hoinară și cochetă*” spune poetul... pe „*rouă*” calc dar niciodată „*pe lacrima-ți discretă*” ...

...totul e lumină în jurul femeii, totul e mângâiere, strălucire... și-n ochii negri, de cărbune, în care noaptea s-a „*cuibărit*” timidă... e... „*pată de lumină*” ... „*iezii te-au cântat*” arși de „*sete*” ... subjugăți de frumusețe – și de „*liniște*” doritori... când iubirea devenea – un „*cerc al tăcerii divine*” unde cuvintele erau de prisos...

„de-aceea las cuvântul prădat de șoapte”

spune poetul... șoapte ale inimii, și „*furtună*” a sângelui – în care – un cor de îngeri... sufletu-l subjugă și-l înlănțuie... ca-ntr-o vrajă –... ca un „*zbor de fluture*” ce robește trăirea și privirea – cu frumusețea-i coloristică, fină, diafană a cuvântului – e întregul poem.

„un credo zămislesc în zori de zi”

... „*un credo*” în veșnicia cuvântului ca instrument de creație ce deschide porțile universului spre taina ființei...

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Doamne, cum tânjește luna...

valerian bedrule-doroftei

„S-a zbatut o rază nouă”

... luna răsare cu trudă peste omenirea ce-și caută evadarea din zbuciumul zilei în somnul fără de vise –

... noaptea își țese linistită *„pânza de păianjen”* în jurul tristeților tănuite ale poetului.

... luna este martorul nepieritor al destinelor lumii și al destinului individual... al trecerii nemiloase și silențioase a timpului... timpul fiind comparat în poem – cu o fiară sălbatică, flămândă, ce așteaptă momentul cel mai potrivit pentru atac...

„secunda se repede”

... poetul, având conștiința trează, vede cu ochii minții cum *„secunda-fiară”* se repede fulgerător... devorând *„visul-fluture”* ce tocmai își încerca zborul *„nătăng”* ... și pe frunte îi apar broboane reci, datorare spaimei în fața adevărului crud –

... neliniștea și zbuciumul sufletesc al poetului cresc și mai mult – privind la clepsidra ce-și curge *„orgoliosul nisip”* fără urmă de regret că *„ochiul vremii”* – ochi mutilat de durerea căutărilor spulberate... *„se-afundă”* tot mai mult, tot mai mult în dune în care *„înfloresc”* tăceri ce încă mai sângerează –

... sub *„pânza nopții”*, luna, tăcută... în culpabilitate cu timpul ce stă la pândă – ascultă cum hohotește teama pe șisul *„morții”* ... și lacrimile poetului asund strigătul sfâșietor – strigăt ce nu pare a tulbura prea mult armonia universului... stărnind doar *„lătratul unei stele”* ce se pregătea de bal...

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

... întreg poemul este o manifestare a libertății imaginarului ce-și caută mereu noi forme de expresie, de sonorități luminoase a cuvântului.

... prin eliberarea expresiei poetice de sub povara și controlul strict al rațiunii se crează o varietate de imagini inedite de o sensibilitate răscolitoare.

... afluența simbolurilor, metaforelor dau poemului o notă distinctă, surprinzând prin deosebita armonie dintre esență și formă.

... scrierile poetului Valerian... știu să răscolească și să încânte sufletul cu ecouri ce vor dura dincolo de hotarul clipei -

===== ♣ =====

VALERIU CERCEL (cer)

Pribegie

„Eu cred că veșnicia s-a născut la sat” (Lucian Blaga)

.....
„De-ar ști fântâna mea din vale // Pe unde apele mă curg, ” ...

Poetul își extrage seva creației sale din „rădăcina-mamă” și din trunchiuri de adevăr... trunchiuri crescute în curtea casei părintești, și din care – cioplește cu măiestrie exersată cuvinte rafinate, gingașe, încărcate de emotivitate... emotivitate ce exprimă „dorul” neîncetat față de plaiurile natale. Grație unei remarcabile memorii, acesta reușește să păstreze în amintire cele mai rare și mai frumoase armonii, cele mai profunde trăiri legate de „pragul casei”... reușind să redea prin „esențe picturale” și jocuri de cuvinte simbolizatoare aspectul luminos și sănătos al vieții de la țară.

... poemul pare a fi o filă ruptă din „vremea copilăriei” petrecută în atmosfera patriarhală din provincie când „Carul mic și Carul mare” răsăreau pe cerul senin al nopților de vară, iar el (poetul) încerca să prindă „luna între zale” spre a o privi mai îndeaproape și de a-i descifra tainele, lăsându-se furat de mirajul acesteia.

„La poarta unde iasomii // cândva mă alintau în floare,”

... și cât de autentică, de intensă este retrăirea acestei amintiri...cât de prezent este parfumul de iasomie ce pare că a rămas impregnat în suflet ca un „alint”, ca o mângâiere... Acasă – este locul ce nu poate fi uitat niciodată – este chiar centrul lumii... mereu căutat... indiferent pe ce cărări te poartă pașii sorții.

„Le-ar umple apoi cu amintiri // De ani bătrâna ei căldare”

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

... poetul își simte sufletul „*jelind*” ... gândindu-se la „*bătrâna*” și neobosita „*căldare*” ce scotea din adâncul nesecat al fântânii apă rece pentru drumeții însetați și pentru țăranii ce se întorceau seara „*plini de sudoare*” de la muncile câmpului.

Fântâna – izvor din care ai băut și nu se uită niciodată – este locul de popas unde cei ce „*pribelesc*” își pot astâmpăra setea și dorul... Fântâna face parte din spațiul care i-a fost apropiat de suflet, familiar poetului... și amintirea acestui loc drag adună lacrimi cu „*sclipiri*” de „*mărgăritare*” sub pleoapele ce ascund nostalgica-i trăire.

„Mireasma pâinii lângă sare”

Satul cu toate tradițiile și ritualurile sale străvechi este evocat în versuri duioase. „*Mireasma pâinii*” făcută în „*cuptor*” de cărămidă încântă simțurile poetului care uită pentru o clipă de „*pâinea amară*” a străinătății ce-o are pe masă. Cuvântul „*dor*” are dimensiuni incommensurabile, puterea gândului putând răzbate orice timp și spațiu și minunea visată (îmbrățișarea mamei) să se petreacă aievea.

... dar toate se petrec cu gândul la „*fântână*”, la acest izvor de viață unde se nasc poveștile de dragoste și unde iubiții descoperă armonia sufletului, mirajul universului însoții de susurul apei, de lună ce contribuie la crearea atmosferei de reverie.

„peste colină, în amurg” ...

Poetul surprinde în aceste versuri, imaginea satului „*în amurg*”, ascuns dincolo de colină sub vălul misterios al înserării

... odată cu apusul soarelui vocea satului se „*stinge*” așternându-se bine meritata liniște peste o zi mai mult sau mai puțin zbuciumată.

„mi-ar pune lan de fân cosit // cu primii pași făcând cărare, ”

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

... și cât de fascinat pare poetul de amintirea zilei când a făcut „*primii pași*” ... desculț și nu fără teamă – pe fânul proaspăt cosit. Senzația și fiorul acestui unic moment pare a-i stăruia ca o adevărată rană în suflet.. Se prea poate ca poetul să dorească să renunțe la haosul orașelor supraaglomerate și să se întoarcă chiar și pentru o zi „*acasă*”, să meargă desculț pe ulița satului prin „*colbul de vară-ncins*” și să se oprească spre seară la „*fântâna din vale...*” rămânând la taifas cu țărăncuțele tinere și frumoase întoarse de la munca câmpului.

De asemenea, nu lipsește din poem nici descrierea caselor țărănești cu prispe de lut și acoperișuri din șindrilă,

„*din lutul prispei ars de soare, // iar din șindrilă, picurat, ” ...*

... „*ulițele goale*” induc un sentiment al părăsirii, al trecerii timpului – timp în care feciorii satului au crescut și au plecat în „*pribegie*” în căutarea unui alt mod de viață.

... chiar dacă timpul le schimbă pe toate, în memoria poetului rămân „*vi*” acele zile „*în sărbătoare*” când se adunau la „*hore și șezători*” atâtea „*Mării și Mărioare*” unde tinerii petreceau, povesteau și legau prietenii.

... și cum n-ar dori poetul să prindă din nou în „*roata vieții*” acele zile ale copilăriei, ale trăirilor patriarhale de la țară – și să evadeze din vacarmul marelui oraș de piatră și ciment... oraș unde ești prins în cursa fără sfârșit a „*alergării*” pentru existență...fără a avea răgazul acelor clipe pentru reverie, contemplare a cerului înstelat și a lunii prinsă „*între zale*” –

„*de-ar ști fântâna mea din vale...*”

...spune poetul – de dorul greu ce-l apasă... ar plânge cu lacrimi amare!

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

Fântâna este loc de popas și amintire, izvor de viață și poezie, asemenea sufletului poetului ce-și ascunde cu grijă sub pleoapele grele de amintiri... o lacrimă ruptă din „*cerul depărtării*”.

...un poem de profundă vibrație lirică ce exprimă „*setea*” poetului de origini, de prispa părintească unde a pășit întâia oară – acest pas însemnând adevăratul miracol al vieții.

...un poem de mare rafinament estetic – flacăra cuvintelor pâlپând în undiri blânde și duioase precum focul din vatra unde se cocea pâinea cea mai gustoasă.

Nici o bogăție nu poate fi comparată cu îmbrățișarea mamei după care tânjești în anii de „*PRIBEGIE*” .

===== ♣ =====

ILIE VASILICA (Vali53)

Întrebări incomode

„de ce omenirea este așa rea și rece?

.....
*„Mă gândeam că pietrele // sunt de vină, fiindcă
omul a descoperit focul // și cu el aprindem speranțele iubirii...”*

Pentru a avea esența focului trebuie să se meargă la sursa acestuia, adică la mineral... (numai aici scânteia dăinuiește) piatra simbolizând răbdarea, statornicia... pe când în sufletul omului „*ființă slabă*”... scânteia se poate stinge – fără speranța de a mai fi reaprinsă.

*„stau ancorate atâtea corăbii, vapoare, // care împart dorurile
noastre...”*

... da, corăbii, vapoare, ce ancorează încărcate cu bogății adunate de pe țărmurile atâtor speranțe, vise și care așteaptă să fie dăruite – sau... care se pierd în larg, spre întinderea fără sfârșit, în căutare de nou... de frumos... uneori uitând drumul spre țărm – rătăcind în larg (vrăjite de cântecul sirenelor) fără a descoperi vreodată adevărata cale spre „*adevăr*” –

*„vântul care aduce cicloane, // tornade, uragane în sufletele
noastre...”*

...vântul, peregrin prin naștere, purtător de zvonuri – pândește clipa... și e gata oricând a tulbura liniștea sufletului... așa – de dragul unei „*tornade*”!

... amintirile... „*doar candelile care se sting cu vremea*” – sub „*ploaia de întrebări*”.

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

... un poem în care – spiritul interogativ, bântuit de setea de „bine și frumos” își face auzit zbuciumul în cuvinte – nu lipsite de încărcătură emoțională, de naturalețea lirismului și sinceritatea trăirilor.

===== ♣ =====

Destine

Vali53

... dacă n-ar fi fost un „precedent” ... dar „a fost odată” – și cineva a mușcat din mărul acela frumos, ispititor, aducător de nefericire... Dacă n-ar fi mușcat ar fi rămas obsesia visului neîmplinit! Dar „mușcând” ... plăcerea uimirii, gustul fericirii „a fost” de scurtă durată –visul a prins aripi – zburând mereu în căutarea altor „plăceri” ...

*„s-au potrivit așa de bine
încât era prea frumos
ca să fie adevărat!”*

... mare adevăr „s-au potrivit” pentru că totul a fost – „și astfel, femeia, rămânând singură... s-a facut soră cu singurătatea...”

... poeta își găsește în singurătate un refugiu, un anumit fel de consolare, căutând a se împăca cu sine și a găsi lumina interioară, reușind astfel a se detașa de evenimentul nefast apărut pe neașteptate... și care ar fi putut s-o determine să alunece în capcana neagră a disperării.

...poemul „ispitește” și se impune prin claritatea și limpezimea trăirilor așezate delicat – în cupa cu nectar a cuvintelor.

===== ♣ =====

Scrisoare în noapte

Vali53

*„un mănunchi de gânduri // cad în mâinile mele
ca niște rugăciuni // transformându-se în cuvinte...”*

.....

... „un mănunchi de gânduri” – s-au adunat la sfat și somnul a fost nevoit să-și găsească culcuș în altă parte, lăsând loc nopții albe – invadate de amintiri nostalgice...

... retrăind minunatele clipe când inima „*vibra a sărbătoare*” – poeta, sufocată de dor, se așează în fața hârtiei albe și așterne „*cuvântul șoptit*” de prea plinul inimii – inima ce-și vrea înapoi strălucirea, tinerețea și nu – cenușiul orelor goale –

„ielele dansează o horă a neliniștii”

accentuând angoasa într-un suflet tensionat, singur în noapte... primează în poem tristețea trecerii, suferința așteptărilor, amestec de „*vis stins*” dar și de speranță ce poate renaște oricând –

*„îmi adun toate puterile // și cu ochi întredeschiși
creionez o frunză de toamnă // ruginie, în formă de inimă
îmi înfășor gândurile în ea, // o stropesc cu mult noroc...”*

.....

*„îți scriu o scrisoare
târziu în noapte...”*

... sufletul, deschis ca o floare în noapte – așterne pe hârtie rânduri „*parfumate*”... doruri nemărturisite atâta vreme – dar cu puțin „*noroc*” speră ca ele să ajungă acolo unde trebuie și să reaprindă o „*raza de soare*”... în această toamnă minunată.

Poeta – căutând surse de inspirație în spațiile pure ale imaginarului – aduce în lumina terestră cuvântul... purtând

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

amprenta armoniei universale și măreției – prin simplitatea țesăturii... țesătură fină ce încântă privirea.

... din trupul gândului singuratic – ce va continua să-și deschidă aripile cu lăcomie și „să înflorească” mult mai fermecător într-o primăvară viitoare – poeta cioplește cuvinte cu grijă, cu finețe – cuvinte ce poartă mireasma caldă și proaspătă a unei atmosfere poetice îmbietoare încărcată de spontaneitatea și sensibilitatea trăirilor.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

**valentina varan becart
despre
valentin varan valysan**

VALENTIN VĂRAN (valysan)

Scena și viața

... viața – pare un spațiu în părăsire...

„Viața, teatru cu sala pustie // nici la bilete nu-i nimeni la coadă”

... poetul pare a-și spune: *„Doamne, de ce mă obligi să traversez acest pustiu?”*

... ultima rostogolire de cortină...

... uimită, încremenită în „tăcere”... inima poetului – actor tresare... în fața adevărului revelat –

„cortina așteaptă fatidic să cadă // și n-am spus nimic, fir-ar să fie”

... și iată – rolul „lui” pe „scena vieții” a ajuns la final.

„secunde bat în timpane cascadă” ...

...pentru poetul-actor, care știe bine că are un „rol” de interpretat în această existență alegerea „măștii” este importantă... și pentru ca succesul „să fie” sigur... va trebui să se identifice cu personajul ce-l va „voi” interpreta la ceasul „unei zile ne’ncepute...” și asta cere un sacrificiu, totul se face cu trudă, cu asceză, cu jertfă –

„se face târziu când sala învie // mănâncă semințe, se-njură, salută” ...

... în fața acestui „spectacol” dezolant... poetul – actor, pare a-și spune:

„câtă nădejde mi-am pus în „voi” privitori – ce n-ați avut ochi spre a vedea suferința celui ce s-a sacrificat pe sine – pentru a vă încânta!”

... marcat de grotescul și tragicul situației... poetul – actor, simte mult mai acut drama condiției proprii... și iată-l pelerin

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

prin propriu destin – însingurat, întristat, rănit de nepăsarea și
vulgul „turmei” ce se bucură doar de zgomotul „propriilor tălângi”

„și râd toți ca proștii la cortina căzută.”

... după căderea cortinei, poetul – actor își scoate „masca” și
se lasă pradă suferinței...

„pe mine zdrobit, n-au ochi să mă vadă...”

... nici un gest de revoltă, dimpotrivă, acceptare a suferinței,
o resemnare silențioasă, de sfârșit...

... expresivitate a ideilor cu valoare estetică, ce invită la
meditație...

===== ♣ =====

Tristețea mea iubită

valysan

„Apăsătoarea mea tristețe, te iubesc //
Doar tu-mi mai ții acuma de urât
ca pe-un giuvaer te port la gât //
Apăsătoarea mea tristețe, te iubesc.”

.....

„ca pe-un giuvaer te port la gât”

... împovărat de tristețe – poetul pare a spune lumii: „*Nimeni
nu vede*” strălucirea „*izvorâtă dintr-o inimă prea plină de iubire?!
Cumpărați... și n-o să regretați!*”

... orice cuvânt – dezvoltă poetului imagini nu tocmai la
îndemâna „*neaveniților*” ... metaforele inedite – reprezentând
modalitățile de exprimare a sensibilității sale, metafore ce
intervin ca moment poetic al discursului și nu doar simple
„*înflorituri*”, banal ornament artificial.

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

... poetul sacrifică adesea, ritmul, rima... preferând – claritatea semnificației.

„*cercul*” ... reprezintă pentru poet – întregul din care se credea ca „*făcând parte*” – și care s-a închis în „*tăcerea indiferenței*”, expulzându-l într-un spațiu al tristeții și sfâșierii sistematice – constatând dezamăgit... „*iluzia*” în care s-a complăcut atâta vreme –

„*Sunt exilat la mine-adânc în gând*”

... poemul are un final care surprinde întotdeauna „*nepregătit*” pe cel care se lasă „furat” de idee.

„*Cin’ să mă cumpere?... cui să mă vând?...*”

... de fapt – în acest final – este cuprinsă întreaga „*esență*” o adevărată morală a celor trăite – și trecute prin conștiința trează – a poetului.

... scrierile poetului „*valysan*”, nu pot trece neobservate, impunând în poezie un nou stil, o nouă formă (minunatele poeme în oglindă), refuzând cu vehemență „*îngrădirea*” !

===== ♣ =====

Prospețimea decăderii

valysan

... poetul – pare a nu fi „sclavul” tiparului... surprinzând mereu prin formă, stil, metafore, sensibilitate a trăirii, dorind parcă... a fi – unic stăpân – pe „teritoriul” lui...

„Îmi întineresc tristeți sub păr” ...

...

„Îmi întineresc necazuri pe sub ochi” ...

...

„Îmi întinerește suferința-n trup” ...

...

„Îmi întineresc dureri și pe genunchi” ...

... o structură poetică ce definește dorința poetului de a găsi noi înțelesuri, noi modalități de exprimare, abandonându-se, risipindu-se, arzând în fiecare cuvânt .

... totul este ardere... suspine și regrete se succed într-un viu și noptatic plâns – cuvintele exprimând înfrângeri tănuite, durute... poetul purtând parcă – un dialog cu „destinul nemilos” în fața unui altar – unde mai pâlpâie lumina unei candelă –

„necazuri mă inundă” / „mi-e sufletul mai gol ca un ciubăr” ...

... sufletul pustiit, însetat de un „strop de bucurie” își caută salvarea în rugăciune... întrebându-se parcă : de ce –

„Își bate joc de mine nenorocul” ?

... și crede – că undeva se „ascunde” un blestem ce-l urmărește, că este osândit să-și poarte crucea nefericirii, că cineva a inventat un „joc” ... privindu-i cu nepăsare destrămarea, arderea, strigătul –

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

*„În lanțul pe care nu mai pot să-l rup //
sunt blestemat să duc la capăt jocul” ...*

... nu lipsesc din poem accentele depresive, izolarea în tristețe, ruina... a tot ce poate însemna „fericire” –

„mi se destramă vise, planuri, patimi”

... simbolurile poeziei, fluxul de sensibilitate fac sufletul să vibreze, răscolind întreaga ființă.

... se confesează un suflet amar îngenuncheat // în fața candeliei... într-un altar... „cu lacrimile strânse-n pumn mănunchi...” sperând... sperând!

===== ♣ =====

Poem în oglinda sufletului

valysan

O adevărată spovedanie în fața „oglinzii sufletului” ; poetul - pare să-și înfrunte teama mărturisirii... „sunt robul căutării... al iubirii... și regăsirii de sine „într-o altă jumătate” și nedemn de lacrima ta –

„cu scopul aducerii-aminte”

deci... „uită-mă” căci însetat voi cauta -

... oglinda – simbol al cunoașterii în care căutăm adevărul inimii și conștiinței, simbol al purității absolute a sufletului, al sufletului neîntinat, al reflectării de sine în propria oglindă.

... în „oglinza sufletului” poetul – cauta febril „jumătatea sa” reciprocitatea privirii, recunoașterii, identificării și contopirii... cu sufletu-i ce „face curat” ...spre a lăsa loc – luminii!

*„de câte ori trebuie sa mă doară timpul ce l-am risipit? prin mine,
prin tine, ” ...*

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

... simboluri ale zbuciumului interior... punând în evidență capacitatea de sugestie a poeziei, suveranitatea emoției artistice.

... se succed regrete, suspiciuni, imputări, iluzii, frustrări...

„Iacrima în care m-ai plâns cade // cu scopul aducerii-ămite?”

... oare teama de a fi cu totul uitat... determină poetul de a privi mai bine în adâncurile inimii – întrebându-se dacă „împlinirea iubirii” va rămâne doar un mit? –

... și dincolo de cuvânt... torturat de neliniști „tăinuește” cu grijă lacrimi amare...

... cu cât adunăm mai multe experiențe de „așa zisă” iubire, ne simțim tot mai „goi” în interior.

... dar vine un moment în viață, mai ales la maturitate, în care simți tot mai acut ticăitul unui ceas interior când căutarea devine febrilă, cauți – nu știi ce și nu știi unde !.....

... și iată cum D-zeu îți scoate în cale un om... și viața ta – nu va mai fi niciodată la fel... și-atunci înțelegi că zilele sunt prea puține spre a mulțumi providenței că ți-a dăruit o jumătate atât de perfectă și minunată !

... și cum visele pot deveni realitate uneori...rămâne speranța .

... și poate așa vei găsi drumul către „tine însuși” .

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

lartă-mă, mamă

valysan

„lartă-mă, mamă...”

.....

... „*Mama*” – vocea care se prelungește în noi ca un cântec de „*leagăn*” ... duios, tainic, amintindu-ne mereu că suntem „*copiii cuiva*” ... unici „*un ideal*” – născuți din nețărmită dragoste, minune a lumii, strigătul vieții... întrupat într-un chip divin.

... se pare că destinul n-a fost prea blând cu sufletul poetului, răpindu-i părinții... într-un moment crucial – când viața apărea surâzătoare la orizont, deschizând toate „*drumurile*” ... chemându-l, îndemnându-l, ispitindu-l...

... cântecele de sirenă răsunau ademenitoare în sufletul poetului, suflet sensibil, curat, ce nu bănuia primejdia ce aștepta „*haină*” să-l târască în locuri „*întunecate*” urmând să-l „*devore*” după ce suferința, neputința de a se salva – l-ar fi adus în pragul agoniei.

.....

... și chiar în aceste clipe – o forță străină și crudă... smulge de lângă el – ființele atât de dragi, de adorate, trecându-le pragul dincolo – lăsându-l pradă zbuciumului și lacrimilor... în fața „*răscrucii*” ce hohotea... așteptând momentul rătăcirii –

„voi renunța la trecutul meu”

.....

... se pare că – poetul – este hotărât să renunțe la un „*trecut*” pe care-l consideră „*un blestem*” pe care nu-l merita, un trecut ce pare să-i fi provocat mai multă suferință decât bucurie și pe care vrea să-l știe „*îngropat*” pentru totdeauna.

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

... și unde putea fi „îngropat” ... zbulciumul unei vieți irosite...
ce nu și-a arătat mereu fața însorită – ci dimpotrivă – furtuni
nemiloase abătându-se în calea poetului...

*„cimitirul în care m-am îngropat // nu mai conține // decât oasele
părinților” ...*

... doar aici – în fața mormântului lor – a putut să-și „plângă”
toate neîmplinirile, toate dorurile... toate durerile zăvorâte în
inima-i ce-și dorește „IERTAREA” pentru toate cele întâmplare...
ca și cum – el – singurul... ar fi fost vinovat de toate – purtând în
suflet și pe umeri... o povară amară, neînțeleasă...

... dar, iată că, într-o zi – destinul pare că se „îmbânzește”
și-n drumu-i pustiit... îi scoate în cale – IUBIREA!

Acest sentiment unic, sublim, înălțător, aproape „uitat” ... ce-l
„smulge” din vechile dureri, deschizându-i un univers nou, plin de
speranță, de senin și cântec – dezvăluindu-i noi taine ale lumii.

IUBIREA – este asemuită cu un templu – care uluiește cu
măreția și liniștea lui... și unde – îngenunchat – poetul poate
murmura o rugăciune cu sufletul înflăcărat, mulțumind
providenței pentru mirifica trăire... și totodată cerând din nou
iertare Mamei;

*„o mamă, descoperită // în alt cineva,
cu aceeași tandrețe // maternă...
mă transformă încet
în tatăl meu... / adică în cel
ce nu am dorit / niciodată să fiu...”*

.....

... „iertate” – pentru că trebuie s-o înlocuiască... găsim pe
„altcineva” drag inimii, împletind iubirea maternă cu iubirea
frenetică față de cea adorată, dorită... crezând cu tărie că „ea”

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

este jumătatea ce l-ar putea salva și înălța în sferile cele mai pure ale spiritului...

... și iată neprevăzutul... momentul de mare cumpănă – când poetul este cuprins de remușcări, recade brusc în „*noaptea*” vechilor sfâșieri – întrebându-se cu teamă dacă nu cumva această visată dar nesperată iubire – ar putea să-l transforme în cel pe care l-a considerat vinovat de faptul că – a luat cu el – „*dincolo de mormânt*” pe cea care i-a dat viață și fără de care... lumea s-a întunecat în fiecare zi, puțin câte puțin...

... această teamă, neîncredere pare să fi fost doar o „*tresărire de suflet*”, asemenea unui nor pe un cer – ce-și pregătește cu hărnicie cele mai frumoase straie... pentru a întâmpina cum se cuvine „*Marea iubire*”

... un poem profund, meditativ, de o tensiune lirică dureroasă, răscolitoare...

===== ♣ =====

Desculți prin iubire

valysan

„Pânza de păianjen...”

... „pe firul întins” – acesta construiește un fir în formă de „Y” (acestea fiind primele trei „radiale” ale pânzei). Apoi construiește un cadru pentru a atașa și alte „radiale”. După ce toate „radialele” sunt gata păianjenul începe să facă fire „circulare”...

• *val „y” san **

- iată-l captiv în mijlocul țesăturii sale –

... poezia este asemenea unei pânze de păianjen în mrejele căreia se zbat frământările, amintirile, și iubirea abia șoptită... de teamă ca nu cumva „țesătura” atât de fină, de complexă să se destrame.

... în mijlocul pânzei – aflându-se un martir al frumosului – ce se dăruie cu patimă și se mistuie pentru creația sa ... o inimă fără odihnă, visare fără popas... ca și cum un demon launtric ar striga:

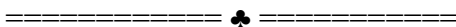
*„clădește ! clădește!...”
„ca un păianjen lacom”.*

... poetul constată într-o bună zi, că a devenit captiv în propria „țesătură”... unde totul s-a „consumat”, chiar și amintirile... fiind nevoit să caute...

„e timpul // acum să îmi vină să țip...”

... un poem sugestiv... poetul visând la o iubire unde „pasul” să fie ca o plutare...

... pentru a nu strivi frăgezimea „ierbi” crescută din truda iubirii – verdele semnificând și prosepțime, regenerare, reînnoire...

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Cotidian

valysan

*„Mă uit ca la muzeu în galantar // și gust de plută mă inundă-n
gură privesc ca într-o peșteră în buzunar // și-apoi în ochi la
comerciantul ce mă fură”*

... Și...

*„mi s-a depus pe talpă gust de ducă // pe autostrada inimii
naucă...”*

.....

... poetul pare marcat de acest „joc” al tragicului existential...
dar cuvântul său nu „pălește” în fața acestei „grădini” invadată
de buruieni distrugătoare – ci dimpotrivă – izbucnește ca o
flacără radioasă ce răscolește întreaga ființă !

... percepție fină a perisabilității și degradării lucrurilor... a
realității cotidiene.

... „lumescul” trece printr-o metamorfoză uimitoare, și doar poetul
este – cel al cărui suflet – dureros tresare! și nu-i rămâne decât...

un „gust de plută”

Și...

„gust de ducă...”

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Ai să ne cerți?

valysan

„A iubi înseamnă căutarea jumătății întregului din care ai făcut
cândva parte.” (Platon)

„Acele vorbe pe care nu mă lasă // Timiditatea mea să le rostesc”
(da, sunt timid, mărturisesc!)

.....
„Cuvintele frumoase să le-adun”

.....
„să-ți spună ele ce am vrut să-ți spun”

.....
„Să-ți spună ele într-un mod firesc” ...

.....
„că te văd frumoasă” ...

„cât mi-ești de dragă” ...

și...

cât te iubesc!

(simplu și firesc)

de ce atâta „trudă”...

și „totdeauna fruntea udă” ...

(da... „timiditatea mea”)

.....

... poetul – cu timiditate – pare a încerca o spovedanie a
sufletului prea multă vreme tăinuit !

... un poem ce emană căldură, tandrețe, pasionalitate...
melancolie, dar și tristețea de a nu putea „mărturis” tot ce simte
– fără teamă – având nevoie de ajutor...

„Și am vorbit cu muza literară // Să le permită vorbelor să-nvie...”

... și totuși – în sufletul poetului pare a se fi „cuibărit”
neîncrederea, nesiguranța...

„Ai să ne cerți, sau ai să ne iubești?”

... muzicalitatea poemului face inima să suspine și să
fredoneze!

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Fuga spre noi

valysan

*„Eternii prizonieri ai timpului trecut // Ne mai sedimentăm în gri și
doare // Puteam fugi, dar ni-s picioarele de lut // Și unde mai e
rostul fugii oare ?” // „Când nu ne mai ajunge calendarul // Fugim
să ne găsim unul pe altul, // Chiar dacă-i cerc închis itinerarul //
Entuziasmați reluăm din nou asaltul...”*

... dincolo de cuvinte răzbate zbuciumul poetului ce-și
percepe existența ca pe o adevărată fortăreață fără speranța de
a „evada”!

„Eternii prizonieri ai timpului trecut”

... și pentru ca pustiul... zădărnicia de a „*învăța în fiecare zi
alte zboruri*”... să nu ucidă definitiv speranța – poetul se
„*hrănește*” cu iluzii și amintiri... singurile ce mai pot întreține „o
scânteie” în cenușa amăgirilor !

... deznădăjduit, torturat de neliniști, după ce o viață întreagă „*a
alergat spre linia orizontului*”... crezând că „*acolo*” va găsi toate
răspunsurile... obosit, abandonându-se destinului – se întreabă:

*„Puteam fugi, dar ni-s picioarele de lut
Și unde mai e rostul fugii oare ?”*

... dar...

„Chiar dacă-i cerc închis itinerarul” ...

... poetul, având conștiința „*captivității*” – realizând că viața
este un „*cerc închis*” pentru el – muritorul – care n-a reușit să
descopere „*poarta misterioasă*” ... după o lungă perioadă de
agonie ... reia „*din nou asaltul...*” mai entuziasmat... dornic de a
găsi o fisură cât de mică... în „*Marele Zid*”!

... un poem de mare profunzime a trăirilor, forță sugestivă a
cuvintelor, conștiința poetului... un spațiu al neliniștii... ce-și
trăiește tragedia.

===== ♣ =====

CIURTIN OCTAVIAN SERGIU (ve@nu blajan)

Dacă ar fi nepăsare crasă –

*„dacă ar fi să cred” / „amurgul eliberat de șansa de a reține
soarele zâmbește”*

... oare zâmbește sufletul poetului aflat în amurgul vieții...
„eliberat de șansa de a reține soarele?” ... Descoperim aici o
durere ascunsă în „*crepusculul*” cuvântului orgolios... care nu
vrea să dezvăluie lumi regretul său după „*șansa*” pe care a
avut-o cândva... de a străluci în plină lumină a încrederii în sine.

„luna va fi plină de păcate”

... sub vălul nopții și sub ochiul tainic al lunii se vor săvârși
aceleași păcate de când lumea... știute sau cunoscute mai mult
sau mai puțin de către poet... același zbucium, și aceeași
amăgire își vor lăsa amprenta asupra trăirilor..

„dacă ar fi să ating” ...

... timpul pare că a „*îmbătrânit*” punându-și stigmatul pe fruntea
lumii, lume ce pare acum „*ca iarba uscată pârjolită*” ... dar „*tina din
noi*” spune poetul, acest pământ ce zâmislește un amestec
demonic de frumusețe a trăirilor, dar și sentimente negative,
distrugătoare, cum ar fi „*jedera urii*” ce crește nestingherită și „*urcă
neîncetat spre albastru simplu*” ... această culoare a unui cer
rece... ce privește cu aceeași nepăsare drama ființei...

„simplu nu e...”

...afirmă poetul care nu poate rămâne nepăsător în fața
acestei triste și grele risipe... și neputând schimba cu nimic
destinul omenirii – inima îi devine parcă de „*piatră*” ... piatră în

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

care mai palpită, mai sângerează viața ce nu și-a consumat
întreaga mirare --.

„dacă ar fi să iubesc”

... dacă iubirea ar apărea pe „*versantul vestic*” ... inima
poetului ar fi ca o cascadă în care s-ar rostogoli toți anii tineri,
ani când sentimentele și flacăra inimii erau de nestăvilit... dar
acum, în crepusculul amar al vieții, iubirea apărută ca o
întâmplare, ca o minune... ar provoca mai mult o durere, fiind
pentru poet „*ca un ultim parastas*” ... acesta dorind parcă să-i
transmită iubitei (acestei ultime minuni) rugămintea de a aprinde
„*două lumânari de ceară albă*” în amintirea a ceea ce s-a
consumat demult...

„albă ca ziua de mâine când apare curcubeul din piatră seacă”

Versurile au o gravitate de ritual, cuvântul pare a avea o
încărcătură solemnă, ceremonioasă... trecut prin vama
conștiinței în care focul rațiunii – în fața adevărului trist,
provoacă răni dureroase... dar cuvântul nu strigă – dimpotrivă,
își poartă cu noblețe mâhnirea, închizând într-o sublimă tăcere...
întregul zbucium, sperând încă – privind spre bolta palidă și
înstrăinată, că se va întâmpla totuși o minune și va...

„apare curcubeul din piatră seacă”

curcubeu ce va aduce din nou bucuria și seninul în suflet...

„picături ca două rubine”

... acest vers nu poate decât să ne întărească convingerea că
poetul nu renunță cu ușurință, hotărât fiind să-și urce „*stânca*” până
în vârful „*versantului vestic*” unde va flutura steagul izbânzii...

„dacă ar fi să mă răzbun”

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

... desigur nu e ușor să urci versanți unde pândesc prăpăstiile, purtând întreaga povară a vieți în spate... și la un moment dat, poetul simte nevoia de a se răzbuna pe această soartă nemiloasă, pe acest destin al omenirii vândut deșertăciunii...

„versantul vestic n-are nici o vină”

...afirmă poetul cu amărăciune, conștientizând că blestemat a fost să-și poarte crucea – petru păcate ce nu-i aparțin, păcate aruncate de zei răzbunători pe umerii fragili ai omenirii, omenire captivă într-o existență efemeră...

Din tot tumultul vieți nu va rămâne decât

„nesimțirea pietrei îngâmfate și diforme”

în calea trecerii ireversibile a timpului, piatră ce va închide în tăceri adânci – taina universului.

„dacă ar fi să fac o pauză”

... obosit de drumurile vieții, de urcușuri pe „*versanții*” încrederii în găsirea adevărului și eliberarea spiritului de povara „*tinei*” – de prăbușirile în

„avenul trist și plin de lacrimi”

a zădărniceii căutărilor – poetul își dorește un popas la „*margine de timp*” ... lăsând timpul să respire în locul lui și...

„să-și palmuiască nemernicia...”

... nemernicia de a privi cu nonșalanță și de a transforma în pustiu atâtea clipe strălucitoare care au purtat cu naivitate „*cununa*” încrederii în nemurire.

„azi nu ne mai jucăm șotron”

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

„șotron” – acest joc al copilăriei, al cerului neumbrit de întrebări existențiale, un univers virgin, armonios, învăluit în aerul misterios al echilibrului ce n-a cunoscut „furia” furtunii – pare jinduit de sufletul poetului ce simte acut și amar pierderea acestui „spațiu” al purității... nebănuind atunci – când rostogolea piatra pe caldarâm – împietrirea în tăcerea-i sfidătoare... a atâtor amurguri ce-au copleșit cândva, cerul înserării... cu paleta sublimă a culorilor izvorâte din măreția trăirilor!

... poetul strânge la piept cuvântul ca pe o „rază nemuritoare” ce-i păstrează pe chip surâsul... în palida lumină a amurgului.

... un poem de mare profunzime, rafinament, ce-și descoperă frumusețea rostirii, nostalgia și tristețea așezându-se ca roua, în diminețile însoțite, pe cuvintele cu migală șlefuite – accentuându-le astfel strălucirea.

„dacă ar fi” – să spunem... vom spune despre poetul ve@nu blajan că se află în grațiile Muzei.

===== ♣ =====

Curg lacrimi și suspin

ve@nu blajan]

„a mai trecut un timp”, // *din timpul meu arvuna*..

.....
„*curg lacrimi-seva // toamna plange, eu te vreau,*
hai acasa-n „codrul” tau // unde brazi boceau...”
.....

... relația om – natura, un poem cu semnificații simbolice multiple, menit să răscolească adâncimile sufletului... o anumită stare existențială, ca o misterioasă lamentare... o lacrimă ascunsă de ochi curioși...

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

„curg lacrimi-sevă”

... destinele noastre topite în „*curgerea*” și veșnica transformare universală.

... un poem ce sugerează inevitabilul trecerii... și o resemnare silentioasă de sfârșit -... locul singurătății e în „*codru*”... unde bocetul, eliberarea sunt o binecuvântare – sensibilizând până la urmă și „*brazii*”...

===== ♣ =====

GEORGE IONIȚĂ (voicu)

E-atâta toamnă

„tristeți ascunse/ răscolesc apusuri grăbite”...

Totul pare trecut printr-un sentiment al identificării cu spiritul naturii. Întreaga natură pare a fi deposedată de orgolii și ademenită să treacă prin sufletul poetului ce recunoaște că:

„e-atâta toamnă într-o inimă pustie”

vers ce amplifică ideea singurătății, exprimă neliniștea, spaima insului însingurat într-un decor aflat în declin, în părăsire...

... oglindindu-se în ochiul trist al toamnei – sufletul poetului devine un spațiu al „*pustiirii*” – spațiu cândva invadat de vise în plină floare... acum, în amurgul tăcut, și-au făcut cuib... clipe agonizând – cuprinse de febra trecerii în neant.

... cuvintele poetului „*înfiorate de reci adieri*” își descoperă frumusețea rostirii, forța sugestivă, strigătul sufletului sensibil în care „*amintirile dau năvală*”... tulburându-i conștiința ce nu mai găsește liniștea unui echilibru, a unei împăcări cu propria ființă, „*nescursele clipe*” în care mai licăreau palide lumini într-un „viitor” senin – târâte fiind de necruțătorul timp în „*adâncuri de tăceri*” – unde nimeni nu le va auzi sfârșirea „*în nopți ce par nesfârșite*”...

„tâlharindu-l de viitor”

Timpul este pentru poet asemenea unui tâlhar ce-a „*jefuit*” și continuă să jefuiască strălucirea clipelor, disecându-le cu privirea-i crudă „*înroșind*” drumul spre păduri de umbre în care „*frunzele tresar pe ramuri*” și în care

„răscolesc apusuri grăbite”...

===== valery becart =====
==== *antologie de comentarii* =====

... sub aparența cuvântului șlefuit și reflectat în veritabile oglinzi venețiene, se ascunde „*inima pustie*” a poetului ce-și flutură steagul disperării, însingurării în fața rapidei și inexorabilei degradări a ființei umane sub privirea de „*călău*” a timpului.

Gândurile poetului aleargă... căutând în „*apusuri grăbite*”, taine neștiute încă, profunzimi, răscolind cu priviri amare, în abisuri de sensuri – căutând „*urme*” de adevăr.

... un poem în care talentul, inteligența, sensibilitatea se armonizează, cuvântul „*dezvelindu-și neumblatele cărări*” în care – metafore, simboluri – înfloresc miraculos... îmbătând cu parfumul diafan simțurile cititorului.

===== ♣ =====

===== valery becart =====
==== antologie de comentarii =====

Mușcata din fereastră

voicu

... „orașul părăsit” poate fi identificat cu sufletul pustiit al poetului în care „doar fantomele / mai primesc vize de flotant”... doar „amintiri / și neîmplinite visuri” zac în agonie pe treptele unui fost „imperiu” de frumusețe și speranță... „timpul fărâmițat abia respiră” în singurătatea fantasmelor înserării. Fără urme solare, fără clipe verzi și încrederea că pe „ruine” mai pot crește flori care să însuflețească cu parfumuri tari și ademenitoare „timpul rămas”... fără toate acestea – trăirile poetului sunt adânc tulburate și asediate de o stare de înfrângere...

„năluca unei flori”

... poetul trăiește cu nostalgia trecutului... trecut în care fiecare vis înflorea cu gingășie și încredere în aerul curat și lumina clară a dimineții, iar pe umeri purta aripile mari ce-l purtau în zboruri spre înălțimi... Pe buzele poetului „mai flutură încă / răsuflarea unui zâmbet” amintindu-și de acel timp al încrederii în veșnicia lucrurilor, zâmbet care ascunde astăzi – cu grijă – lacrima în care...

„doar fantome își fac de cap”

... poemul pare a fi o adevărată confesiune existențială... confesiune în care – cuvântul izvorât din rafinamentul gândului – capătă gravitate tulburând apele limpezi ale sufletului...

===== ♣ =====

CUPRINS

ANTOLOGIE DE POEZIE	9
ANCA MARIA SPIRIDON (MINCHIPUI)	10
<i>Începutul singurătății</i>	10
<i>Înflorire</i>	10
<i>Ochii verzi</i>	11
<i>Poetul</i>	12
<i>Trădare</i>	12
AUREL OANCEA	14
<i>La început...</i>	14
<i>Fantezie de toamnă</i>	16
<i>Agonia unei flori</i>	17
<i>Șăgalnic, vântul</i>	18
AMARIEI D. ADRIAN (JOSEPHUS)	19
... (<i>Ascult cântul...</i>)	20
... (<i>Sunt treaz...</i>)	21
... (<i>Se usucă în mine...</i>).....	22
... (<i>Se răsfâng nopți adânci...</i>).....	23
... (<i>Doamne... ai să știi vreodată?... </i>)	25
GENIA VIZIRU (GENIA).....	26
<i>Adam și Eva</i>	27
<i>Sunt două lumi</i>	29
<i>Culorile miroseau a soare atunci</i>	30
<i>Azi</i>	32
LOREDANA CRISTEA (LORY CRISTEA)	34
<i>Colind cu miros de pâine</i>	35
<i>Sunt un Quijote-n fuste</i>	36
<i>Tablou în alb și violet</i>	37
<i>Măria-ta, te-aud în toaca sorții</i>	38

NICHOLAS DINU (MARINARUL)	39
<i>Naufragiu</i>	40
<i>Literei</i>	41
<i>Fișa 11 din dosarul meu</i>	42
<i>Fișa 12 din dosarul meu</i>	43
ELENA MIHAI (MIHAELA*)	45
<i>Vara a dat ultimul bal</i>	45
<i>Iubire</i>	46
<i>Trandafirul</i>	47
<i>Te chem</i>	48
<i>Dacă vei veni</i>	49
VALENTIN VĂRAN (VALYSAN)	51
<i>Iartă-mă, mamă (gânduri...)</i>	52
<i>Fuga spre noi</i>	53
<i>Tristețea mea... iubită</i>	53
<i>Poem în oglinda sufletului</i>	54
<i>Prospețimea decăderii</i>	55
<i>Desculți prin iubire</i>	56
<i>Ai să ne cerți?</i>	57
<i>Cotidian</i>	58
ION BUCIUMAN (IZBUC)	59
<i>Cine-ar putea</i>	59
<i>Saulos</i>	60
<i>Rondo</i>	61
<i>Maria 3</i>	62
ADRIAN PAPARUZ (PAPARUZ)	64
<i>Crez</i>	65
<i>Ultimul tren</i>	66
<i>Răstignire</i>	67
<i>Pierdut în toamnă</i>	68
<i>Marea singurătate</i>	69
<i>Ai crescut</i>	70
OCTAVIAN SERGIU CIURTIN (VE@NU BLAJAN)	71
<i>Pentru un pumn de cuvinte ?</i>	72
<i>Dacă ar fi (nepăsare crasă)</i>	72
<i>Mă mai privești</i>	74
<i>Curg lacrimi și suspin!</i>	75
MAIA RIZESCU (MAIA)	76
<i>Rugăciune mută</i>	77

<i>Resemnarea</i>	78
<i>Renunțare</i>	79
<i>Minune</i>	80
<i>Atracție</i>	81
CRISTI IORDACHE (MONTECRISTO)	82
<i>Dedat mi-e leșul nemuririi</i>	83
<i>Pentru prea mult</i>	84
<i>Ți-au crescut rădăcini în mine</i>	85
<i>Brândușă, mă cunoști, așa-i ?</i>	86
<i>Mă pierde povară</i>	88
<i>Ne-am regăsit, iubito !</i>	89
LUMINIȚA ZAHARIA (LZ)	90
<i>Dialog</i>	91
<i>Oglinzi</i>	92
<i>O secundă de vanitate</i>	95
<i>Despre omul acesta</i>	96
<i>Când iubirea vine prea târziu</i>	98
MIHAI BICA (SIHAȘTRUL).....	100
<i>Cuvinte</i>	101
<i>Ploua în vis</i>	102
<i>Anotimpuri</i>	105
<i>Rănilă tăcerii</i>	107
CAMELIA CIOBOTARU (ALIA).....	109
<i>E toamnă?</i>	110
<i>Fata cu gânduri flori</i>	111
<i>Chiriașul</i>	112
<i>Când îngerii îți spun</i>	113
<i>Povestea unui strop de apă</i>	114
VALERIAN DOROFTEI BEDRULE (VALERIAN)	115
<i>Noi... zbor nătâng</i>	116
<i>Doamne, cum tânjește luna..</i>	117
<i>Mă doare ploaia albă</i>	117
<i>În umbra pietrei</i>	119
<i>Prinț al nopții</i>	120
ELENA MUNTEANU (INGADA)	122
<i>Iluminare</i>	123
<i>Tu n-ai să ști, iubite</i>	123
<i>...și voi uita</i>	124
<i>Adu-ți aminte</i>	125

FLORENTIN-ADRIAN MAFTEI (FLORENTIN)	126
<i>Ascultă</i>	127
<i>Lumina ascunsă</i>	128
<i>Descătușare</i>	128
<i>Spre... n-oi mai fi</i>	129
RĂZVAN RACHIERU (ROCKYERUL)	131
<i>Sonetul primăverii</i>	131
<i>Eu și Dumnezeu</i>	132
<i>Femeie între două iubiri</i>	133
<i>Femeia perfectă</i>	135
<i>Totul a devenit iubire</i>	136
SORIN ȘAGUNA	138
<i>Început</i>	139
<i>Tu vii</i>	141
<i>Singur, înfrânt, abandonat</i>	142
<i>Vene de copil</i>	143
<i>Muzeu</i>	144
GEORGETA MUSCĂ OANA (ARTEMISS_007)	145
<i>Hoinărind la brațul lunii</i>	146
<i>Recepție selenară</i>	146
<i>Chipul sărăciei</i>	147
<i>Sunt valul singuratic</i>	148
MAHMOUD DJAMAL	149
<i>Dialog</i>	150
<i>Ceruri</i>	150
<i>Triunghiuri</i>	151
<i>Pernă</i>	152
<i>Icoana</i>	152
<i>Strigăt</i>	153
GHEORGHE PENA (GEORGE PENA)	154
<i>Vis frumos</i>	155
<i>Mugur</i>	156
<i>Împlinire</i>	157
<i>De vei veni</i>	158
ILIE VASILICA (VALI53)	159
<i>Clipe pierdute</i>	161
<i>Scrisoare în noapte</i>	161
<i>Întrebări incomode</i>	162
<i>Destine</i>	163

PAUL ALEXANDRU DOLHA (PAULD.ALEX)	164
<i>Cred în tine</i>	164
<i>Privește-mă</i>	165
<i>Liră a mării</i>	166
<i>Nemuritoare fericire</i>	167
<i>Podoabă lină</i>	168
CAMELIA IOANA (CAMICA)	169
<i>Răzvrătire</i>	170
<i>Trist suspină codrul verde</i>	171
<i>De-ar fi acesta ultimul cântec despre dor</i>	172
<i>Dans păgân pentru sărut</i>	173
<i>Înflorirea aripilor</i>	174
VALERIA TAMAȘ (VALERIA)	175
<i>Poetul</i>	176
<i>Cântec de dragoste</i>	177
<i>Casa din pădure</i>	178
<i>Nu-mi spune că ți-e dor</i>	179
<i>Plai românesc</i>	180
GINA BICĂZAN (BLONDPORTOCAL)	181
<i>Timpul cade în petale albe</i>	182
<i>Urmele pașilor, mâinilor, șoaptelor</i>	183
<i>Mi-am amanetat zâmbetul</i>	184
<i>Nimicul nu mă poate cuprinde</i>	185
LAURENTIU PANTAZI (RUGUL)	186
<i>Autoportret</i>	186
<i>Iubita mea – cântec!</i>	187
<i>Păcat</i>	187
<i>Iar</i>	188
<i>Amor învechit</i>	189
ION RODICA NICOLETA (FERICIRE)	190
<i>Ploaia sufletului meu</i>	191
<i>Singurătate</i>	191
<i>Lacrimi de iubire</i>	192
<i>Rătăcire</i>	194
DANIEL LĂCĂTUȘ	195
<i>Examen la limba moartă</i>	196
<i>Privat de libertate</i>	196
<i>Îndurare</i>	197
<i>În piața agroalimentară</i>	197

<i>Haiku</i>	198
VALERIU CERCEL (CER)	199
<i>Priegie</i>	200
<i>Poezioală desple Mos Clăciun</i>	202
<i>Dor</i>	204
<i>Despre epigramă</i>	205
<i>Deformație genetică</i>	206
GEORGE IONIȚĂ (VOICU)	207
<i>Uitatele cuvinte</i>	208
<i>Neîmplinire</i>	209
<i>Mușcata din fereastră</i>	210
<i>Geneză</i>	211
<i>E-atâta toamnă</i>	212
DUMITRU CREȚU (MITRIDATE)	213
<i>Ca nu cumva să uiți</i>	213
ANNE MARIE BEJLIU (ANMAR)	215
<i>Aș vrea să plec</i>	216
<i>Sunt întâmplare</i>	217
<i>Doar eu și un cristal</i>	219
<i>Aș mușca odată</i>	220
<i>Ascund în pumni lumina</i>	221
ANTOLOGIE DE COMENTarii	223
CAMELIA CIOBOTARU (ALIA)	224
<i>Fata cu gânduri flori</i>	224
<i>Când îngerii îți spun</i>	225
<i>Chiriașul</i>	226
ANNE MARIE BEJLIU (ANMAR)	228
<i>Sunt întâmplare</i>	228
GEORGETA MUSCĂ OANĂ (ARTEMISS_007).....	233
<i>Hoinărind la braț cu luna</i>	233
AUREL OANCEA.....	236
<i>Fantezie de toamnă</i>	236
<i>La început</i>	240
GINA BICĂZAN (BLONDPORTOCAL).....	241
<i>Zâmbet amanetat</i>	241
CAMELIA IOANA (CAMICA)	244
DANIEL LĂCĂTUȘ	246
<i>Îndurare</i>	246

MAHMOUD DJAMAL	249
<i>Strigăt</i>	249
<i>Perna</i>	250
<i>Ceruri</i>	251
<i>Dialog</i>	251
RODICA NICOLETA NICOLAE	253
<i>Singurătate</i>	253
<i>Lacrimi de iubire</i>	256
MAFTEI FLORENTIN	257
<i>Asculță</i>	257
<i>Spre...n-oi mai fi</i>	258
GENIA VIZIRU (GENIA)	260
<i>Culorile miroseau a soare, atunci</i>	260
GHEORGHE PENA (GEORGE PENA)	261
<i>Vis frumos</i>	261
ELENA MUNTEANU (INGADA)	266
<i>Iluminare</i>	266
<i>Adu-ți aminte</i>	268
ION BUCIUMAN (IZBUC)	271
ADRIAN D. AMARIEI (JOSEPHUS)	273
<i>Se rasfrâng nopți adânci</i>	273
<i>Doamne, ai să știi vreodată?</i>	275
<i>Sunt treaz</i>	275
LOREDANA CRISTEA (LORY CRISTEA)	277
<i>Colind cu miros de pâine</i>	277
<i>Tablou în alb și violet</i>	278
LUMINITA ZAHARIA (LZ)	280
<i>Oglinzi</i>	280
MAIA RIZESCU (MAIA)	282
<i>Resemnare</i>	282
<i>Minune</i>	283
NICHOLAS DINU (MARINARUL)	285
<i>Literei</i>	285
ELENA MIHAI (MIHAELA*)	289
<i>Iubire</i>	289
<i>Te chem</i>	290
<i>Trandafirul</i>	290
ANCA MARIA SPIRIDON (MINCHIPUI)	293
<i>Dă-mi Doamne ochii verzi</i>	293

CRISTIAN IORDACHE (MONTECRISTO).....	296
<i>Dadat mi-e leșul nemuririi</i>	296
<i>Ti-au crescut rădăcini în mine</i>	297
<i>Pentru prea mult</i>	299
<i>Brândușă, mă cunoști, așa-i?</i>	300
<i>Ne-am regăsit iubito</i>	301
ADRIAN PAPARUZ (PAPARUZ)	302
<i>Rastignire</i>	302
<i>Pierdut în toamnă</i>	303
<i>Ai crescut în mine</i>	305
<i>Marea singurătate</i>	306
<i>Ultimul tren</i>	307
PAUL ALEXANDRU DOLHA (PAULD.ALEX).....	309
<i>Cred în tine</i>	309
<i>Liră a mării</i>	312
RĂZVAN RACHIERU (ROCKYERU).....	313
<i>Totul a devenit iubire</i>	313
<i>Vietatea iubirii</i>	315
LAURENȚIU PANTAZI (RUGUL)	316
<i>Păcat</i>	316
<i>Amor învechit</i>	319
SORIN ȘAGUNA	320
<i>Inceput</i>	320
<i>Vene de copil</i>	321
<i>Tu vii</i>	323
<i>Singur, înfrânt, abandonat</i>	324
MIHAI BICA (SIHAȘTRUL)	328
<i>Anotimpuri</i>	328
VALERIA TAMAȘ	330
<i>Poetul</i>	330
<i>Nu-mi spune că ți-e dor</i>	332
VALERIAN BEDRULE-DOROFTEI	334
<i>Prinț al nopții</i>	334
<i>Noi ...zbor nătâng</i>	335
<i>Doamne, cum tânjește luna</i>	336
VALERIU CERCEL (CER)	338
<i>Pribegie</i>	338
ILIE VASILICA (VALI53)	342
<i>Întrebări incomode</i>	342

<i>Destine</i>	343
<i>Scrisoare în noapte</i>	344
VALENTIN VĂRAN (VALYSAN).....	347
<i>Scena și viața</i>	347
<i>Tristețea mea iubită</i>	348
<i>Prospețimea decăderii</i>	350
<i>Poem în oglinda sufletului</i>	351
<i>Iartă-mă, mamă</i>	353
<i>Desculți prin iubire</i>	356
<i>Cotidian</i>	357
<i>Ai să ne cerți?</i>	358
<i>Fuga spre noi</i>	359
CIURTIN OCTAVIAN SERGIU (VE@NU BLAJAN).....	360
<i>Dacă ar fi nepăsare crasă –</i>	360
<i>Curg lacrimi și suspin</i>	363
GEORGE IONIȚĂ (VOICU).....	365
<i>E-atâta toamnă</i>	365
<i>Mușcata din fereastră</i>	367
CUPRINS	369